ماته سیپی

Ketabton.com

لیکوال عارفه عمرلور

کال 1383

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

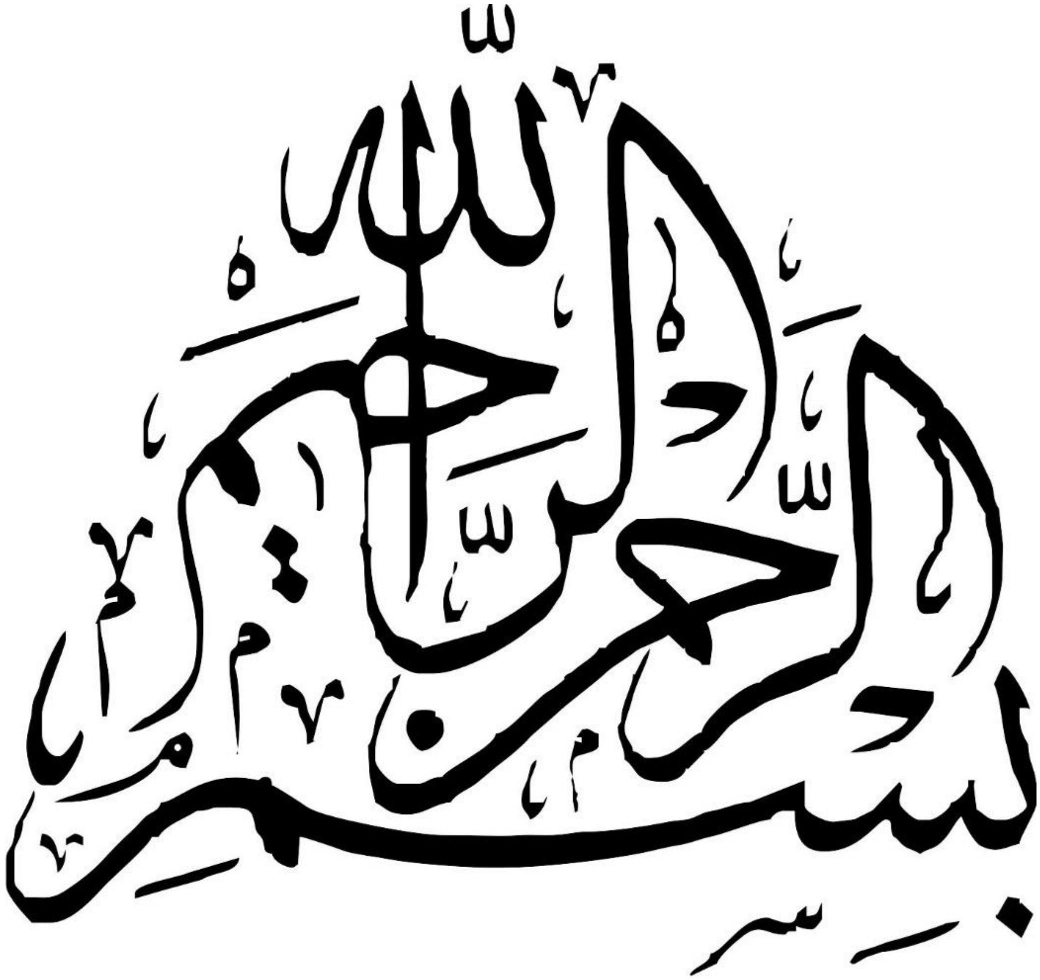

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني:

||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم :: ماته سيپۍ

ليکواله :: عارفه عمرلور

چاپکال :: 1383ل کال

چاپشمير :: (500) ټوکه

خپروونکې :: په خپله ليکواله

چاپځای :: دانش خپرندويه ټولنه، پيښور

کمپيوټرکار :: لطف الله جاهد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی څــپرکــی

په بخارۍ کې د ډېرو سکرو څلور گردې، گردې لوټې په سرو سکروټو بدلې شوې وې، خو د کوټې هوا لا سړه وه. که څه هم دغو سکروټو هڅه کوله، چې د کوټې هوا توده کړي، خو د کړکۍ د زړو پلاستيکونو له شلېدلو درزونو نه راننوتونکي د سړو څپو د سکروټو هڅې ورشنډولې .

هغه د بخارۍ تر څنگ ناسته وه، په خپل غېږ کې پروت ښکلي ماشوم پر تورو او نرمو وېښتو يې خپلې نرمې او سپينې گوتې راښکلې. که څه هم دوه سترگې يې د سکرو پر سکروټو نښتې وې، خو په ذهن يې د سلطان خبرو ورو، ورو چکونه لگول.

واوره ښه په خلاصو غوړو واوره، يا به له څرکه تېرېږي او يا به له زمان سره...

دا غونډله يې له ذهنه، لکه د اور سيخ څو، څو ځله تېره شو، خو په هر ځل به نيمگړې پاتې شوه. برېښنا په ځان کې د دغې غونډلې د بشپړولو ځواک نه ليده، خو دغې نيمگړې غونډلې به هم د برېښنا په مغزو کې د اور لمبې بلې کړې. په دې منځ کې برېښنا هڅه کوله، چې د خپلې مور کيسې ته غوږ شي، هغې ته به يې د سترگو لاندې وکتل. دا دی يو کال او څو مياشتې اوښتې وې، خو د امنې په غوښين مخ او ښکلو غوښينو شونډو کې خندا سر لا نه ښکاره کاوه. د امنې وېرژلې بنې به د برېښنا پر ذهن او زړه د غم لړمان ورخوشې کړل، دا ځکه خو يې ترې سترگې واړولې او خپلو زورونکو خيالونو ته يې له ډېرې نهيلۍ پنا يووړه، امنې په دې ورځو کې برېښنا ته زښتې ډېرې اوږدې او پخوانۍ کيسې راپيلې کړې وې؛ د کوټ د متين کيسه، د ننگرهار د شاغاسي کيسه، د کنړ د غلام محمد کيسه. ښايي هغې غوښتل چې په دغو کيسو کې خپلې لور برېښنا ته اروايي بوختيا پيدا کړي او يا يې غوښتل، په دې کيسو کې برېښنا ته يو څه ووايي. امنې د ارواپوهنې په څانگه کې خپلې زده کړې کړې وې، ښايي يوه وجه يې هم همدا د هغې زده کړې تجربه وه، خو امنې گومان کاوه چې برېښنا يې کيسو ته غوږ ده، ځکه خو به يې سمدواره يوه بله کيسه ورراپيله کړه. مگر له دغو ټولو او ډېرو کيسو څخه برېښنا يوه غونډله هم بشپړه نه وه اورېدلې او ان کله به يې لا دې ته هم پام نه و، چې مور يې ورته کيسه کوي .

امنې اوس هم ورته د کوټ د متين کيسه راخيستې وه، همدا چې مور يې په نرم غږ دا ناره وويله :

د متين مورې، زما ترورې، نه به متين راشي، نه به ما کړي کور دننه .

برېښنا وواهه او پرته له دې چې خپلې مور ته لږ پام وکړي، په تراټ له کوټې ووته. خو همدا چې په انگړ کې د سړو سړې څپې يې پر مخ گوزار وکړ، نو ايله يې په خپله غيږ کې ويده دوه کلن ماشوم ته پام شو، بېرته کوټې ته رادننه شوه. په خپلې خور گلالۍ پسې يې سترگې وگرځولې. شپاړس کلنه گلالۍ د کوټې په کونج کې راټوله ناسته وه، څه يې لوستل، دې د هغې غېږې ته ماشوم ورگوزار کړ، گلالۍ ورته هيښ، هيښ وکتل، خو برېښنا ترې مخ واړاوه، په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه تُند حرکت ووته. یوه شېبه یې د خاورینې چوترې پرڼې خاورې ته ورکتل، چې ورو، ورو یې د سلیمان خندانه بڼه، لکه برېښنا له ذهنه تېره شوه. د هغه د غني خان شعرونه زښت ډېر خوښېدل، چې چا به هر کار وکړ، نو ده به ورته د غني خان یو شعر ووایه او بیا خپله د برېښنا د ذهن پرده د غني د ابیت راونیوله

دا د پښولاندې خاورې چې گورې

دي د چا شونډې سرې، سترگې تورې

دا یرې معشوقې وې چې تلې په خندا

ورته مه کړه ژړا ورته مه کړه ژړا

د دغه شعر په رایادولو، لکه څوربدلې وي، داسې په چټکو گامونو د کوهي پر غاړه ولاړې د منې وچې ونې په لور وخوځېده او همدا چې د وچې منې پر وچې تنې یې منگوله ولگېده، نو سړنی پسرلی یې پر زړه راواورېده. سږ پسرلی دغې ونې، زښت ډېر بار ونیوه، ټولو ویل دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، د امنې سترگې به چې پر منې ولگېدې، نو سمدلاسه به یې وویل :

دې منې هېڅکله هم دونه بار نه نیوه، خو هغه مهال برېښنا ته د ونې په بار کې هېڅ توپیر نه ښکارېده او ان دا ځل لاورته منې پیکه، رنگه ښکارېدې او بیا ورو، ورو هغه مهال یې پر زړه راواورېده، چې د سلیمان دوی کور ته د تگ لپاره یې یوه، یوه ورځ گڼله. دا باید د لیندۍ په میاشت، د سلیمان دوی کورته تللې وای او هغه ورځ هم راورسېده، خو دا مهال د منې ونه مخ په وچېدو وه. ټولې مېوې یې رژېدلې وې. یوه، یوه دانه پاڼه یې، لکه غرغره سوې، داسې مړاوې، مړاوې راځړېده .

که څه هم ټولو ویل چې منه له نظره شوه، سږ کال یې زښت ډېر بار نیولی و، خو برېښنا ته دا خبرې بې ارزښته وې، هغې ځان منې ته په یوه هېښونکې ډول نژدې احساساوه، ځکه خو د سلیمان دوی کور ته له تگ دمخه یې پرېټولو دا دین کېښود، چې د منې ونه به نه وهي او کله چې د سلیمان دوی کور ته روانېده، نود منې ونې ته دومره په ځنډ ودرېده، چې د ټولو پرې د لېونۍ گومان راغی. دا ورځ د لیندۍ شلمه وه، ایله په دې ټول کال کې د لومړي ځل لپاره، د کابل پر ښار سپینه واوره په گړا، گړا اورېده. ایله، ایله د مارغانو له سترگو د افشارو، څلورمې کارتې، میوند واټ، زړو مکروریانو، رحمان مینې او د ټول کابل کنډوالې واورو پټې کړې وې، ایله په دې تیرو څو کلونو کې کابل یو رنگ موندلی و، چې برېښنا د خپلې شتمنې خسرگنۍ په بدرگه کې، د خسر کور ته ولاړه .

د برېښنا پر ذهن هغه شېبه راواورېده، چې لا خو پر ځای به سمه نه وه ناسته، چې سلما ورته په ورغوي کې

کونجې کېښوده، دې زر زیړې کونجۍ ته وکتل، په دې کې سلما وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وريندارې! دا ستا خپل امانت دی، داسې مې درته سلامت ساتلی، چې د چا هغه بد نظر هم پرې نه دی لګېدلی او بیا یې پر شونډو یوه شیطانې موسکا وځغلېده. برېښنا یوه شېبه کونجۍ ته کتل، چې د تودو اوښو یې ورته اننګې ښکل کړه، کونجۍ یې په منګولو کې داسې راپټه کړه، لکه ناستو کور بنوته د اور په ګوته کوي، چې دا کونجۍ په رښتیا هم یواځې د دې امانت دی. عقیدې مور ته یې د سترګو لاندې وکتل، هغه له بنې قهرژلې برېښېده، خو حاجي صیب سره په لوړ غږ خبرو باندې یې هڅه کوله، د نورو له سترګو قهرژلې حالت کړي.

برېښنا د هغې دا حالت ښه محسوس کړ، مګر په خوله یې څه ونه ویل، تر څنګ پر نیولې پروت، خوبولې څرک ته یې وکتل. بیا ورو له ځایه جګه شوه، پرته له دې چې ناستو کور بنوته څه ووایې، د هغوی د هېښو نظرونو په بدرګه کې له کوټې ووته .

د غټ ګردې دهلېز په ها بل پلو کې هماغه کوټه وه، کومې چې همدا اوس یې کونجۍ د برېښنا په منګولو کې پټه وه. برېښنا په اوچتو ګامونو د دهلېز د لوکس فرنیچر له کړو وړو لارو نه تېره شوه، خوهمدا چې د ښکلې ګردې مېز له څنګه تېرېده، مېز سره د ټکر له وجې د مېز پرسر ایښې بلورینه ګلدانۍ پر ځمکه راپرېوته او زرې زرې شوه. د ګلدانۍ له ماتېدو سره جوخت، برېښنا پښه ونیوله او تر شا یې وکتل، د ګلدانۍ ګلان تیت پراته وو .

ورېنداري خیر دی، د دوه روپیو ګلدانۍ وه، څه د سرې سر خو نه و !

د غږ په لور یې وکتل، سلما په موسو شونډو د ناستې کوټې په درشایې کې ولاړه وه، خو برېښنا ترې په چوپتیا مخ واړاوه .

د ګلدانۍ ماتېدو د برېښنا په ذهن کې یوعجیب شور ماشور جوړ کړی و، خو سره له دې هم د کوټې پر لور روانه شوه. کوټې ته چې ورسېده، د کوټې د وره پر کونډې یې ګوته راوښکله. پرکونډې دومره ګردونه پراته وو، چې د دې د ګوتو خاپ پرې اوچت پاتې شو. دا وپوهېده چې د دې له تګه وروسته چا دا دروازه نه ده پرانیستې، نو په ارامۍ یې کولپ ته کونجې ننه ایسته او په کې ویې څرخوله، له یوه نرم ټک سره کلپ پرانیستل شو. د دروازې په پرانیستلو کې زړه نا زړه وه، رښتیا دا ده، چې د دروازې له پرانیستلو ډارېده، ورو یې دروازه ټېله کړه، لکه دروازې هم هسې پلمه غوښته، د دې له ورې ډکې سره سم پرانیستل شوه. برېښنا هماغسې په درشایې کې ولاړه وه، پر دننه کوټه کې یې خپل سکین نظر وځغلاوه، بلورین قندیل هماغسې غلی او بې خوځښته ځوړند و. د کړکۍ په تاخ کې جریبن او ګلپاڼ ګلان وچ شوي وو، د سینګار مېز په سر ایښې د عاجو ناوکۍ، د لاس په پیاله کې د خوب ښکلې څراغ داسې مړوو، لکه بیا چا نه وي روښانه کړی. خو پرهر څه د دوړو نرۍ پرده ښکارېده.

ځولوېشته ها خوا یې سترګې د واده پر پلاز ولګېدې، د پلاز پر سر خوري سرپلازۍ نه، داسې ښکارېدل، چې له هغې ورځې نه بیا تر دې دمه چا ګوتې نه دې وروړې او لا خو د سلیمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پڑۍ نقش پرې داسې اوچت ښکارېده، لکه همدا نن ګهیځ ترې سلیمان پاڅېدلی وي .

ورمنډه یې کړه، پر پلاز پرمخې پرېوته، په هاې هاې یې وژړل، ډېرې شېبې پر پلاز پرته وه، له دوو ښکلو شونډو یې ورې سلګۍ، لکه ورې مرغۍ الوتې. د شېبو په تېرېدو یې سلګۍ ورو او بیا کرارې شوې. له ځایه پاڅېده، د خپل ناوېتوب پلاز ته یې بیا وکتل، داسې لکه د دغه پلاز په ننداره، چې نه مړېده، هسې یې ترې د سترګو اړولو زړه نه کاوه .

بیا یې پر کوټې ځغلنده نظر واچاوه، هر څه د یو کال پخوا په شان وو، ان د غني خان کتاب لا پرهماغه ځای پروت و، چې کله سلیمان له وتو څخه دمخه ترې یو ښکلی شعر بریښنا ته واوراوه. ورو یې د کالیو د الماری پر لور وکتل، وړاندې ورغله، په الماری کې د سلیمان کالي لا هماغه شان خوندي ځړېدل، هماغه شان د سلیمان توره کورتۍ له نورو کالیو جلا ځړېده. پر کورتۍ یې ورو، ورو ګوتې راوښکلې، بیا یې ورو، ورو د کورتۍ جېبونو ته منګولې ورښکته کړې، داسې لکه کله به یې چې ساړه وشوه، نو نژدې به ورغله. په همدغو جېبونو کې به یې لاسونه دننه کړل او سلیمان به هم تر هغې ورته ولاړ و اود دې د ښکلو تورو سترګو ننداره به یې کوله، تر څوچې دې به په خپله خوښه، د هغه له جېبونو منګولې راوښکلې، خو بیا به نووار د سلیمان و، چې د دې د ورې او نرۍ پڑۍ په تودوښه د خپلو ځواکمنو رګونو ساړه وشړې.

هماغه کورتۍ، دا دی په کوټبند ځړېده او دې هم د تشې کورتۍ په جېبونو کې د تودېدو په هیله لاسونه ننه ایستې وو او ورو یې کورتۍ مخې ته ورنژدې کړه. دې کورتۍ د سلیمان د بدن خوږ ورم ښه خوندي ساتلی و. د دې لپاره چې دا ورم ډېر بوی کړې، په کورتۍ کې یې خپل مخ ښه پټ کړه، له دې سره نو نن اوښکو ښه کلک ترون کړی و، ځکه خو یې د اوښکو نیز لا څپڅپانده کېده. کورتۍ یې له کوټبند سره په غېږ کې ونیوله، خدای زده، چې هغې به څومره موده پر کورتۍ د خپلو تبجنو اوښکو باران اوراوه، چې یو مهال نوره نو پر ځان ونه پوهېده .

ښځې سمه کیسه وکړه، له کیسې نه دې ژړا ډېره ده !

د پلار له غږ سره بریښنا ښه وواهه، ایله پر ځان وپوهېده، چې د پلار په کور کې ناسته ده.

د کوټې په لور یې ترشا وکتل، د کوټې کړکۍ ترلې وې، خو د مور او پلار شور ماشور یې ښه اوچت اورېدل کېده او په دې منځ کې یې د مور د ژړا غږونه خورا اوچت وو، چې ویل یې:

سړیه زه یې له نورو نه ډارېږم، خو چې زلمی مو ځوان وای، نو د بریښنا د ګټلو به هم څوک و، د حاجي دې به هم رانه سترګه سوځېده. ما ته خو دا خلک سیالان نه ښکاري، نه چې بل پسات ونه کي.

د سراج قهر ژلی غږ پر انګړ چوپتیا لاسبرې کړه،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې د ډار پکښې راته مه خوشې کوه، زه نر وینم چې زمونږ بربښنا ته پاس کدرې هم وګوري، مګر دا سر په دې تنې نه وي نو او بل تاسې ښځې د ویرې غول یاستئ غول.......

له دې سره جوخت د کوټې د دروازې پرانیستل کېدو او بیا بندېدو غږ راغی، ورپسې په ټول کور کې چوپیتا خوره شوه او په دې وژونکې چوپتیا کې بربښنا د وچې منې ترڅنګ، لکه بت هسې غلې ولاړه وه، خپل لاس کې د سلیمان د لاس سرو زرو ګړی ته یې وکتل، د ګړی طلایي ستن، د مازدیګر پرڅلورو بجو ولاړه وه.

په زړه کې خوښه شوه، دا ځکه چې دا ده، دا څلورمه ورځ هم په خیر او بې له څه خبرو تېره شوه. دا چې سبا به څه کېدل، بربښنا یې له انګېرلو هم ډارېده. لوړ یې وکتل، ژمنی لمر پریوتو و، له ډېرې خوښۍ په یخنۍ نه پوهېده، د دې ورځې تېرېدل ورته داسې ښکاره شوه، لکه چا یې چې له اوږو او زړه نه کوم درووند او لوی پېټی ښکته کړی وي، داسې په خوښۍ د وچې منې له څنګه وخوځېده .

د دو زړو پردو له منځه دسباني لمرسپینوورانګو یوه سپینه لیکه دکړکۍ نه دکوټې تر منځه داسې غزیدلې وه، چې د کوټې پرغولې د خور ټغر سورۍ ، سورۍ پړۍ یې د سترګو نندارې ته ایښې وه. بیا یې نرمه سپینه لیکه د بربښنا د شنو او پړسېدلو شونډو او اننګو له پاسه ښویېدله او بیا د څرک پر ګلابي شونډو راپرېوته. څرک د کمکیوالې رنګین خوب زنګاوه، بربښنا یې تر څنګه په ټوکلې، ټوکلې بدن او پړسېدلې مخ داسې ډوبه خوبولې پرته وه، لکه هغه مهال چې لا ناوې وه او سباني خوب به داسې کلکه په غېږ کې راونیوله، چې لمونځ او د سبا نارې به ترې پاتې شو ...

ګلالۍ ایله د انګړ له جارو کولو لاسونه مینځلې وو، چې لویه دړه په قهر څو، څو ځله وټکېده، د دروازې له ټکېدوسره بربښنا شټ وواهه، سمدلاسه له خوبه پاڅېده، زړه یې شدید ټکان وکړ، پر زړه یې لاس کېښود، خو په منډه یې د دروازې له سره قران شریف راواخیست، څو، څوځله یې ښکل کړ، بیا یې په غېږ کې کلک ونیو، چې ایله یې د زړه درزا کراره شوه، خو پر ژبه یې لا هماغه دعا څرخېده.

_خدایه خیر کې، پاکه خدایه ته مې بېوسۍ ته وګورې، یا ربه خیر کې .

دې لا قران شریف په غېږ کې کلک نیولی و او لا له دعاګانو نه وه خلاصه، چې د سلطان غږ یې په غوږونو لکه تندر راپرېوت. سلطان په دهلېز کې ولاړ و او چیغې یې وهلې، څه یې ویل، د سراج غږ به هم کله، کله ورسره ټکر کاوه .

دې هڅه وکړه چې یو څه واوري، غوږونه یې د دهلېز پرخواوربوڅ کړل، د سلطان غږ یې پر غوږو ولګېد، چې په چیغو یې نارې وهلې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدي! یوه سترګه به یې ژاړي، یو به یې خاندي. هغه شینګړه مجبوره ده، چې کورته لاړه شي او لکه مرداره هلته واوسېږي .

ورپسې د سراج چې د برېښنا پلار و، قهر ژلي غږ برېښنا ولړزوله :

ما د حاجي په کور کې نر نه دی لیدلی، ته بیا کوم ګیدړ یې، چې برېښنا له ځانه سره وړې .

ای سراجیه! له ټغر سره دې سمې پښې غزوه، داسې به یې درنه یوسم، چې له حیرانۍ دې خوله تر پښوڅیرې شي وهېدې!؟

د امنې له زاریو ډک غږ جګ شو :

زویه نور نو زما پر لور حق نه لرئ، د هغې کمبختې همدایو غم بس دی، تاسې زما د دې خوارې لور نه څه غواړئ؟

_مرګ غواړو مرګ، وپوهېدلې؟ تاسې زما د لور نه څه غواړئ؟ شینګړې لور ته دې لړه حیا ورزده کړه، چې پر ځای کېني او در نه شي .

د برېښنا نو نور زړه کرار ونه موند، ورپسې ووته. که ګوري چې پلار یې له سلطان سره لاس او ګرېوان دی، د سلطان په ځوانو او ځواکمنو متو کې کمزری اونیستی وهلی سراج داسې ښکارېده، لکه د دیو په متو کې چې کومه پرېښته بنده وي. برېښنا پر خپل ځای دربدلي پاتې شوه او په راوتلو هېښو سترګو یې د خپل پلار او سلطان د جګړې ننداري ته کتل، خو شېبه به لا نه وه تیره، چې له انګړه زلموټی زلمې او پیغلوټې ګلالۍ سوټې په لاس راپیداشول؛ دوی دواړو په ګډه مخ پرسلطان ورمنډې کړې، خلک خو هسې په تشه نه وايي، چې په یوه نفر چې دوه شي، رڼا ورځ پرې توره شپه شي. امنې هم په سلطان ګوزارونه پیل کړه، خو سلطان د دوی له ټولو ګوزارونوسره، سره ځان خلاص کړ او مخ په دروازې یې منډه کړه. سراج همدا چې د سلطان له متو خلاص شو، د خپل عدت سره سم یې یوې خوا ته لاړې تو کړې، بیا یې خپل وزرونه وڅنډل، د برېښنا پر خوا یې تر سترګو لاندې وکتل، سمدلاسه یې لویې دروازې ته مخ کړ او په چیغو، چیغو یې وویل :

ولاکه پرې ښاد شې، مګر زه نه یم دوسانو.

خو په همدې شېبه کې بیا د انګړ دروازه پرانیستل شوه، سلطان بیا راښکاره شو، خو کور ته رادننه نه شو، هماالته په ولاړه یې برېښنا ته په چیغو او قهرژلي ژبه وویل:

شینګړې زه به ستا او ستا د دې دیدو پلار مذهب په لاس درکړم .

سراج ورپسې وګرځېده .

_څه، څه لاس دې څلورو خواوو ته خلاص، د حاجي زو، زه وګورم چې نر څوک دی او ښځه څوک ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــډېر مه غرتېږه، داسې کاڼي به درباندې وکړم، چې له لور دې د کوڅې سپیمه ډېره قدرداره وي.

ــدکوڅو سپیمه خو ستاسې په کور کې ده، هغه عقیده مور جانه دې ښیم، د کارمل ښځه .

ــوایم خوله دې پرځای خوځوه، که نه زما د کړوخولو سمول ډېر ښه زده دي، د هجرا پرکتېه .

ــځنګه میره دې یو وخت د کارمل او بریالې بې نکاح ښځه نه وه، د ښځو د سازمان مشره، د ښځو د حقوقو مدافع، پلار ته دې ښځه نه پیداکېده، نو ځکه د کوڅو په ټول کال سپیمې واوښت .

د سراج په دې خبرو سلطان یوه شېبه غلی شو.

خو سمه د واره یې په داسې حال کې چې غاښونه یې چیچل، وویل:

سراجیه قسم دی چې که مې د اسمان ستوري درباندې شمار نه کړه، نو زه به رښتیا ښځه یم او ته به نر او بل ای شینګړی د تېښتې د وخت یار دې د مزو نه پس په لاره مرداره پرېښووې، مزداره شپه یې تېره کړه.

ــسلطانیه زما د لور نوم په مرداره خوله مه اخله، دا ستامېره نه ده، چې په هره ناولې خوله یې نوم وګرځې .

له دې سره یې په سلطان پسې ورمنډه کړه، خو سلطان سمدلاسه پښې سپکې کړې او د سترګو په رپ کې بیا نه و .

د سلطان له تلو سره د سراج په وړوکي ختېین او خوار کور کې یو ځل بیا کراري او چوپتیا خوره شوه. په کوټه کې ټول غلي کېناستل، امنې به کله، کله سراج او بیا به یې برېښنا ته وکتل، برېښنا راټوله ناسته وه، سر یې ښکته نیولی و. سراج د تسبو دانې ژر، ژر اړولې، خو ګلالۍ او زلمی یو د بل تر ځنګ داسې په غرور ناست وو، لکه دوی ته چې ښیي :

که مونږ دواړه نه وو، له تاسې یې کوفتې جوړولې .

ــامنې په کرارۍ برېښناته مخ واړاوه لورې! شکر ځوانه یې، بې سیاله ښایسته یې، که بل واده ته زړه ښه کې، خدای به درته کال داوخت غونډۍ مونډۍ ښایسته لکه ګل زوی درکړي، له دې زویه ورته تیره شه، نه چې بل پسات درباندې وکړي، زه خو له همدې خبرې ډارېږم، دا رنګه خلک زویه ډېر عقیدې وي، ته په دې خبرو نه پوهېږې .

خوسمدلاسه سراج پرې له قهره راغږم وهل :

داچټیات دې بس کړه، ملامته نه یې ښځه یې د ډار ګوډې.

ــدا ته یې د غیرت او تورې بنګړی، ووایه څه کولی شې؟

ــای بې عقلې ښځې! د دغو بې علمه ملایانو امیر فرمان صادرکړی، چې څو په ...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـهو! بس، بس زه پوهېږم، په دې ټولو خبرو خبره یم، دا ټولې هسې د خولې دوړې دي، د بازي لور ګلمینې خسرګنو څنګه په زور یووړه، اوس یې یوه پټکي څوارلس کلن هلکي ته کېنولې ده .

ـښځې ښه واوره هغه بازی و، زه سراج یم، ودې پېژندم؟

ـد وخته مې پېژندلی یې، چې شپږ خط لپاره په جېب کې یوه انه هم نه لرې .

او! بیا دواړو وخندل، سراج په خندا کې وویل :

ـځه خیر، بیا به درمعلوم شم، د تش جېب پیغور مه راکوه، زما ژوند خو تا ته معلوم دی، اوس خو خدای داسې راوستې ده، ښايي ازمویې به مو .

برېښنا ته د مور او پلار خندا هېښوونکې وه، خو څه یې ونه ویل، د سترګو لاندې یې وچې منې ته وکتل، چې سهارنې باد یې وچ ښاخونه یو بل سره غاړه غړې کول او د هډوکو د لګېدو غږ یې تر دې ځایه رسېده، خو نرۍ وچه ملا یې لا نېغه پاتې وه.

⊠⊠⊠

له هغې ورځې چې سلطان په برېښنا پسې راغلی و، یوه اوونۍ تېره شوه، خو حاجي دوی سره او سپین نه ښکارېدل، سراج دوی هم ډېر خوش وو، په تېره سراج ډېرخوش ښکارېده، هغه ګومان کاوه، چې په خپل قهر یې سلطان دوی ډارولي دي، ځکه خو به یې په وار، وار وویل :

حمید بابا رښتیا وایي چې: چېرته ډب هلته ادب، کنه اوس به مو د حاجي دوی کارونه لیدلي وو. خو د امنې زړه ته داخبره نه لوېده، هغې سراج ته وویل: ګومان کوم چې مار دې مړ نه کړ، لنډی دې کړ.

برېښنا هم د خپل پلار په شان خوښه وه، هغې هم انګېرل چې حاجي دوی ډارېدلي دي، که نه هغوی د خوشې کولو خلک نه دي، د پلار او د سلطان تر منځ د جګړې اتم ګهيځ وو، برېښنا له پخوا نه په خوښۍ له خوبه راپاڅېده، زر، زر یې خپل لمونځ وکړ، هغې خو هسې هم د پلار په کور کې جارو نه کوله، داځکه چې په وار، وار یې ورته مورنۍ نیاویلې وه، چې خورلڼه (واده کړې نجلۍ) باید د پلار او پلرګنۍ کورونه جارو نه کړي، بیا یې پلرګنۍ نېستمنه کېږي، نو بې له جارو یې د کور نورې ټولې چارې ژر، ژر تر سره کړې، څرک یې ومینځه. هغه نو اوس نوی په خبرو راغلې و او لکه ښارو یې یوه، یوه نیمګړې خبره کوله، همداسې یې د هغه خبرو ته غوږ نیولی او ډوډۍ یې ورکوله. د څرک تورې اوږدې، اوږدې غټې سترګې، تکه سپینه بڼه، اوږده، اوږده باڼو ګان او تک تور زیږه وېښتان یې د مور په شان وو، خو ښایسته شونډې او نرۍ اوږده لاسونه یې د سلیمان په شان وو، خو ورې پښې یې د برېښنا غونډې وې، ټولو به همداویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځرک نیم مور ده، نیم پلار .

دې خبرې ته یو نیم کال وړاندې برېښنا زښته ډېره خوښېده، دې غوښتل چې دا خبره له چا او هرې خولې نه واورې، مګر اوس پر برېښنا دا خبرې دومره بدې لګېدې، چې سمدلاسه به یې هغه ځای پرېښوده، هغې غوښتل چې ټول ووایي :

ځرک ټول مور، مور دی .

برېښنا چې به کله ځرک ته جامې وراغوستلې، نو دې خبرې ته به یې پام شو، چې رښتیا هم ځرک نیم مور و، نیم پلار. په زړه کې به یې وویل:

د خدای څه لوی ذات دی .

دا ځل یې د ډوډۍ پر مهال بیا ځرک سر تر پښو له سترګو تېرکړ، مګر د څه مجال یې په دهلېز کې د شور ماشور له وجې پیدانه کړ. سراج په منډه دهلېز ته ووت. ورپسې زلمی، بیا امنه ووتله. برېښنا په دهلېز کې خبرو ته غوږونه بوخ کړل، د خلکو په زوږ کې یې د خپل پلار غږ اوچت اورېده، چې په لوړ غږ یې ویل: ملا صیب! شکردی الحمدالله، مسلمانان یاستئ، یومسلمان د بل مسلمان کور ته داسې بې ستره نه ننوځي .

د یوه تن لوړ غږ ټول غږونه غلي کړه :

وایم چپ شه د کمونیست زویه! ته بیا له کومې مسلمان شوې، څه شوه هغه غله؟

او شېبه وروسته کوټې ته یو له ونې دنګ څېرور ښکلی سړی له ماشینګنې سره یوځای راننوت، د هغه په لیدو برېښنا پر سر ټیکری زر، زر جوړکړ، سرې وخندل:

اوس پوړونی پرسروئ اه، پخوا دې خدای نه و په یاد، دا ښه دی چې موږ یو، که نه تاسې لاچکو به بازاراونه درلودل.

خو برېښنا څه ونه ویل، همداسې یې ځرک نور هم په غېږ کې کلک کړ، هغه هېښه وه، چې څه خبره ده؟

څو څېرور طالبان په کوټه کې د کوم څه په لټولو بوخت شول، داسې ښکارېده چې په دوه نورو کوټو کې هم همداسې پلټنه روانه ده، بېرته یې ژر څېرور سړي ته وکتل، دغه ټوپکوال سړي ورته په قهر ژلوسترګو داسې کتل، چې په سترګو کې یې کرکه له ورایه ځرګندېده. د څېرور سړي تر شا امنه په لوخ او ببر سر راننوته، سمدلاسه یې د برېښنا په لور ورمنډه کړه، هغه یې له ځرک سره په غېږ کې راونیوله، په داسې حال کې چې د برېښنا له وړې او نری ملا نه یې د خپلو لاسونو کړۍ نوره هم تنګوله، څېرور طالب ته یې په ترهېدلو سترګو کتل، شونډې یې رپېدلې، لکه غوښتل یې چې څه ووایي، خو ژبه یې په خبرو نه څرخېده،خوله یې وچه وه، د څېرور وهم دومره ډېر و، چې امنې نه غوښتل، د هغې رېږدېدا څېرور ووینې، نه چې یې لور، یا دې ته څه ووایي. امنې په داسې حال کې چې څېرور دنګ ټوپکوال ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې کتل، کله، کله به يې سترګرو لاندي دهليز ته هم وروکتل. په دهليز کې سراج او زلمی د ټوپکونو او خيرنو څنو په کلابندۍ کې تښتېدلي رنګونه ولاړ وو. د سراج لاسونه دوو ځېرورو طالبانو تر شا کلک نيولي وو. سراج مخامخ په کوټه کې دننه کتل، خو د کتلو ټکی يې نه ښکارېده، خو زلموټي زلمي چې لا څوارلس کاله يې له تنکي ژونده تېرشوي وو، کنځلې کولې، ګواښونه يې کول، چې کله ځوان شي، نو دوی سره به ضرور ګوري. يوه طالب ورته ښه کلکه څپېړه ورکړه، خو دې څپېړې زلمی قهر ژلی کړ:

د سپي زويه، بې غيرته، ډارنه، که نر يې لاسونه راته خلاص کړه، چې درسره معلومه يې کړم، په ترلو لاسونو ميړی هم وارکولی شي .

د زلمی پر دې خبرو ناڅاپه طالب، چې پر زلمي يې وارکړی و، تک سور واوښت، سترګې يې له قهره داسې راووتې، چې نژدې و له کاسو ولوېږي، نابېره يې خپل ټوپک خپل ملګري ته وروسپاره په لوړ غږ يې چيغه کړه:

ـ آه، مولوي صاحب! دی يې راسره معلوموي، ته دې کار پرېږده، راسه چې له ده سره يې معلومه کړم او بيا يې په قهر زلمي ته مخ کړ :

ـ چاړه دې چېرې ده؟

زلمي هېښ، هېښ وروکتل، خو طالب پرې چيغه کړه :

راسره معلوموې يې نه؟ نوولې دې د ښځو په شان رنګ ژېړ سو، وام چاړه دې چېرې ده؟

په دې منځ کې سراج نژدې و، چې کړيکه کړي، هغه په دې پوهېده، چې د کندهاريانو يو بل سره معلومول، د روسي دويل يوډول دی، چې يو د بل ورنونه تر هغو په چړو سره وهي، تر څو چې يو يې له پښو ولوېږي، بيا سهابل تن مجبوروي، چې بېهوښه تن تر روغتونه ورسوي. سراج دارنګه پېښې هغه وخت چې په هلمند کې يې دنده تر سره کوله، زښتې ډېرې ليدلې وې. ده زښت ډېر تنکي ګلالي ځوانان ليدلي وو، چې يو بل سره د معلومولو په ليونتوب کې سوري، سوري شوي وو، نو ځکه خو زلمي طالب ته په زاريو شو :

ـ ملا صيب دی خوار د معلومولو په سر بر نه پوهېږي، دی خو ماشوم دی کنه، هسې بد يې وکړه ته يې وبښه .

ـ چې سره معلومه يې نه کړو، نه يې پرېږدم، ده ما ته بې غيرته وويل، خپله شرمېږي نه خورې...

ـ ګوره زويه ده بد وکړه او ته يې هم توريالی، ما ومنله چې ته توريالی يې، نور يې نو پرېږده .

په دې وخت کې له کوټې د دنګ مولوي غږ لوړ شو .

اه، نورکه څه له کو شنيانو سره مبنتی يې، بس يې که نو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې غږ سره طالب غلی شو، ورو یې په خپل لاس کې رااېستلې چاړه په بېره ووهله او ایله ورته د سراج هم پام شو، چې طالب چاړه هم راوېستلې وه، نو له ډاره یې اندامونه زیږه شول، خو سمدلاسه یې په زړه کې شکر وایست، چې بلا وه، برکت یې نه و. بیا یې ورو شانې کوټې ته وکتل؛ په کوټه کې دنګ څښور طالب هڅه کوله نورو ته داسې وښیي، ګوا کې نه غواړي، چې ښځو ته وګوري، نو ځکه یې په یوه دروند نظر برېښنا ته وکتل، یوه شېبه یې د برېښنا پر مخ نظر تم شو، خو سمدلاسه یې ترې سترګې واړولې. که څه هم سر یې په ږیرې، برېتونو او وېښتو پټ و، خو بیا هم د نظر څرنګوالی یې محسوسېده، پر شونډو یې یوه ناڅرګنده موسکا راڅرګنده شوه، د برېښنا پر خوا یې یو قدم وړاندې واخیست، بیا یې په نرمۍ ترې سترګې د امنې پر لور واړولې او په ټیټ غږ یې وویل :

ــ ښه اجانۍ، نو هغه غله برېښنا همدا ده، کواره خو یې هماغه رنګ ده .

بیا یې برېښنا ته په داسې قهر ژلي نظر، چې امنه او برېښنا دواړې یې ولړزولې، وروکتل، سمدواره یې چیغه کړه :

ــ اه غني! اه طلامامده! وایم الکو دلې راسئ.

بیا یې امنې ته په قهر ژلې ژبه وویل .

ـ اجانۍ ایله یې که نو .

خو امنه په برېښنا پسې نوره هم ونښته، دوه زلمکي طالبان، په دې وخت کې کوټې ته رانوتل، له ښځو نه لرې په درناوي ودرېدل، دنګ څښور ښکلی طالب چې ټولو ورته مولوي ساب، ناري وهلې، د دغې څښورې او ځوانې ډلې قومندان ښکارېده. دنګ مولوي دوه زلمکیو طالبانو ته په نرمه ژبه وویل :

ــ الوکانو دېخوا سئ او بیا یې خپله د برېښنا په لور یو بل ګام هم واخیست، په داسې حال کې برېښنا ته نژدې کېده، په امنې یې سترګې ګنډلې وې، خو کله، کله به یې برېښنا ته یو غلچکی نظر هم اچاوه .

مولوي د امنې مخامخ ودرېده، په ترخه ژبه یې وویل :

وام اجانۍ! په خبره سر خلاص کړه او دورې سه که نه راڅه خوابدې کېږې .

لکه امنې چې څه نه وي اورېدلي، داسې یې برېښنا نوره هم غېږې ته نژدې کړه، چې دنګ مولوي پرې چیغه کړه:

اجانۍ نور مو نوپه عذابوې او له دې سره یې امنې ته لاس واچاوه؛ له متې یې ونیوله او په ځواک یې خپلې خوا ته راکش کړه، په داسې حال کې چې په هماغه ځواک یې پر دېواله وویشتله، په چیغه یې وویل:

تاسې لاچکې بازارۍ په یوه خبره نه پوېږئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه له دېواله سره لګېدو نه وروسته پر ځمکه راولوېده، د هغې له رالوېدو سره جوخت په کور کې شور ماشور جوړشو، سراج څه ویل زلمي په کنځلو، کنځلو د ځان د خلاصون هڅه کوله، ګلالۍ کړیکې وهلې، خو برېښنا په دې منځ کې په داسې حال کې چې له څرکه یې خپلې دواړې متې کړې، کړې وې، غلې ولاړه وه او په یوه ناڅرګند نظر یې خپلې مور ته کتل، چې مورئې له لوېدوسره جوخت په څلور شوه او د څنور مولوي په لور یې په خاړپوسو منډې کړې.

امنه همدا چې د طالب پښو ته ورسېده، د هغه له پښو یې خپل لاسونه کړې کړه، هغې په چیغو،چغیو د خپلې لور د ګناه سپیناوی وغوښت. دا ځل دنګ طالب په نرمه ژبه وویل :

اجانۍ زما څه په وسه دي، اخر لور دې د خسر له کوره غلا کړې ده، هغه ده غلا یې هم معلومه سوه .

ـزما لور غله نه ده، هغه ما په پاکو شیدو لویه کړې ده، هغه ما غله نه ده لویه کړې، ما داسې شیدې نه دي ورکړي …

طالب یوه شېبه غلی شو، داسې غلی شو، چې د ټولو ګومان پرې راغی، چې ګنې د امنې زاریو نرم کړ، خو طالب په نرمۍ د خپلو پښو خلاصولو په هڅه پیل وکه او لړ په ډېرې نرمۍ، چې د هغه د بنې او څنو سره نه ښایېدله وویل :

ګوره موره کې! ما ته امر سوی دی او بیا موږ په هغه څه پسې چې راغلي وو، پیداکړه، تا خپله ولیدل، زه نوڅه کولای سم؟

ـزویه داچا کسداً دلته ایښې وه، کنه زمونږ په کور کې خو یوه ټنګه هم نه پیداکېږي، دا اخر کوم چال دی، ما خو دا نه وې لیدلې .

ـ اوس مې پرېږده او له دې سره مولوي په یوه شدید ټکان سره خپلې پښې خلاصې کړې، سمدلاسه یې برېښنا ته مخ کړ :

ـ ژر کوه تیاره سه، چې بېخي دې ناوخته کړ!

له دې سره امنه په کړیکو له ځایه جګه شوه او لا یې ملا کړوپه نیولې وه، چې مخ په برېښنا یې منډه کړه، یو ځل بیا یې برېښنا په غېږ کې ونیوله .

ـ د خدای لپاره بس دی، چې لور مې له نصیبه خواره ده، بس دی چې ښه ورځ یې نشته، هغه د خدای په دې دونه لویه خدایي کې څه لري، چې تاسې به یې ترې واخلئ، هېڅ به ترې وانه خلئ، لور مې هېڅ نه لري، هېڅ به ترې وانه خلئ .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې په داسې حال کې چې مورنيو تبجنو اوښکو ورته اننګي لانده کول، په قهر يې د برېښنا له غېږې نه څرک راکش کړ، ورسره يې برېښنا د طالب په لور ټېل وهله، په تنده ژبه يې وويل :

ــ درسره يو يې سئ، يو يې سئ، هسې هم زما دې خوارې لور ته خدای څه نه دي ورکړي، بس دغه يو په کې نه وو .

د امنې دا خبرې نه وې، لکه په کور کې چې د ژړا او کړيکو چاودنه وي، داسې ژړاوې او کړيکې وچاودېدې. امنې ملالۍ او زلمي په کړيکو او ژړا خولې پرانيستلې، د دوی له ژړا اوکړيکو سره د څرك، ژړا او د خپلې ولچک شوې مور خوا ته لاسونواو پښو وراولو هم ملګرتيا کوله، په دې منځ کې سراج سر ښکته او غلی ولاړ و. مګر پر مخ يې يوې، يوې اوښکې په سستۍ ځان راښکاره کاوه او برېښنا نو نور هېچا ته نه کتل، د مور په غېږ کې يې دڅرک پر مخ، لاسونو، پښو، ګيډې، سر او سترګو د ښکلولو باران واوراوه، داسې يې غېږې ته نژدې نيولې و، چې نژدې و، د هلک سا وباسي. امنې ترې هلک واخيست، ګلالۍ ته يې وسپاره، چې چېرې يې پټ کړي. برېښنا د تلو پر مهال تر شا د منې وچې ونې ته وکتل، چې د کوهي پر غاړه، لکه د دې په شان غلې او بې غږ و غوړه ولاړه وه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دویم څپرکی

شا و خوا یې وکتل، دغې ورې کوټې کړکی نه درلوده، چت یې ډېر لوړ و، د چت له ځیګره یو تک تور نری تار راځړېده، په تار پورې داسې ځراغ ځړېده، چې د مچانو په ډېرو ګندګیو یې تک تور رنګ غوره کړی و، لکه د چا مخ یې چې په کومه ګناه تور کړی وي. بیا یې په دار ځړولی وي او د دې لپاره چې خلک ترې د عبرت درس واخلي، دا دی د ډېرې مودې لپاره یې نو په دار ننداري ته ایښی دی. د دغې دوه متره کوټې که څومره دېوالونه لوړ وو، هماغومره یې دره وره د کړکۍ په شانې وه. دا چې برېښنا یې څرنګه او پر کومه لاره دلته راوستله، هغه هډو نه پوهېده، ان په دې هم نه پوهېده، چې دا کومه سیمه ده، دا ځکه چې په تورې ښیښې وال په پردو پټ موټر کې یې یوازې ډرېور، چې کله، کله به یې د موټر په هینداره کې پر دې د زړه سوي یو لنډ نظر واچاوه او ډرېور تر څنګ یو تورکی ډنګروکی زلمی هلک نه پرته نور څه نه لیدل. د ډنګروکي زلمي څېره چې دنګ مولوي ورته غني، غني نارې وهلې د دې په دوه سترګو کې یې ولاړ و، د هغه متفکر حالت د هغه پټه خوله، د هغه درانه کړه وړه عجیبه وو، که دې طالبان نه وای لیدلي، خو ها خوا دېخوا یې ورته کیسې ډېرې اوریدلې وې، ګنې قهرجن خلک دي، بېرحمه دي، د ښځو درناوی نه ساتي، له تورنو خلکو سره د سپوچلند کوي او داسې نور چې وحشیان دي، د درناوي نوم یې هم نه دی اوریدلی، دا ځکه چې ډېره کې یې پښتانه دي، خو په دغه طالب کې چې لا به یې یوڅو پسرلي لیدلي وه او لا به یې څلور ځلې روژې نیولې وې، دا هر څه نه وو. غني په موټر کې داسې غلی ناست و، چې له تیرې سونې خاته، خو له دغه په بڼه تک تور نه سونې نه خته، د برېښنا په یاد شو، چې یو ځل پرې ډرېور غږ وکړ :

_جانانه داسې نو نه کېږي، ته لا اوس راغلی یې، پر دې شیانوخوا مه بدوه، پرې اموخته به سې! د غني له خپل عمره غټ غږ لا د دې په غوږونو کې ازانګې کولې، چې د ډېور په ځواب کې یې ویلي وو:

زه نو سپی نه یم، چې پر د امردارو کارونو اموخته سم او بیا یې ورو په هینداره کې د برېښنا په لور یو دروند نظر واچاوه. یو مهال برېښنا یې یوه غټ انګړ کې ښکته کړه او بیاد هماغه دنګ مولوي په لارښونه غني برېښنا تر دې کوټې راوستله او دلته یې کلپه کړه .

په کوټه کې پرته له غنو چې پر دېوالونو او چت هره خوا خپل جالونه غوړولي وو، د غني که څه هم واره ښکارېدل، خو د جالونو په نویو تارونو پسې یې مچان ځای، ځای داسې نښتي وو، لکه غنو چې دغه مچان په کومه کبیره ګناه نیولي او سمدواره یې غر غره کړي وي. برېښنا لاندې د کوټو غولي ته وکتل، د سګروټو فلترونو، د سګرېټو کوټیانو او د اورلګیت سوځېدلي خلیو ټوله کوټه نیولې وه، لکه چا چې کسداً دا وړه او تشه کوټه په دغو څیزونو ډکه کړې وي. د خلو فلترونو او کوټیانو په منځ کې یوه یو نیم متره کمپله هم غوړېدلې وه، د کمپلې له پاسه یوه ناولې او خیرنه نیولۍ او یوه ډېره ناولې سرویږده هم پرته وه، خو پر نیولۍ سرویږدې او کمپلې ځای، ځای شنه وچ شوي نسوارو د دې ګواهي ورکوله، چې همدا نن له دې کوټې نه څوک وتلی دی. سمدلاسه برېښنا په خپلې غلطۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېده، اخر جمعه خو پرون وه او نناداري خو د جمعې په ورځ کېدې. د غازي ستېديوم خو يوازې د جمعو په ورځو کې د خلکو او مجرمانو پر مخ پرانيستل کېده، نو ضرور د دې کوټې بندي يې پرون له دې کوټې نه ايستلی و. دا چې اوس به يې ترې سرغوڅ کړی وي، که مری له دې نه نو خدای خبر دي، پر کوټې يو زړخن بوی خور و، لومړی خو دغه زړخن بوی بربېښنا زوروله، خو ورو، ورو ورسره رووږدې شوه، ان تر دې چې نور يې نو د بوی احساس نه کاوه، لمړی به دزړخن بوی له وجې په پړوني به يې خپل پوز پټ کړ، مګراوس نوهغه بوی نه و. که څه هم وخت ورو، ورو تېرېده، مګر دې ورې کوټې چې يوه وړه بنديخانه وه، خپله ډارونکې څېره لا خوندي ساتله، په کوټه کې يوه ډارونکې چوپتيا هر خوا خپل وزرونه خواره کړي وو، خو په دې چوپتيا کې يوازې غنې وه، چې په خپلو منځو يې يو محسوس شور زېږاوه، پوره يوه ورځ هېڅا د دې ورې کوټې وړه کړکۍ ډوله دره ونه ټکوله او نه يې پرانيستله. که څه هم بربېښنا ټوله ورځ ډوډۍ نه وه خوړلې، خو بيا هم وږې نه وه، مګر غوښتل يې چې څوک ورته راشي، څوک ترې څه وپوښتي، تر څو دا هم د خبرې په سر او بر وپوهېږي. که څه هم په کوټه کې د کړکيو د نشوالي او ټوله ورځ دځراغ د روښاوالي له وجې ورته ورځ او شپه نه ښکارېده، خو د لاس په ګړۍ کې وپوهېده، چې شپه لا د وخته بره شوې ده، په همدې ترڅ کې يې غوږونو ته د پښو ښکالو راغله او بيا ورو، ورو په لرې کېدو شوه، په داسې حال کې چې غوږونه يې دوره تر شا د بوټونو لرې کېدونکې ښکالو ته بوخ کړي، ورو يې خپل ټيکرى پرځان راهوار کړ، غوښتل يې چې وغزېږي، نوسرويېردی ته يې وکتل، پر سرويېردې دوه خرامانو سپږو چې په ناز، ناز راروانې وې، له ځايه وارغوچوله، يوه وړه کړيکه يې له خولې ووته، خو سمدواره پر ځان وقهرېده، زړه يې راډک شو، غوښتل يې چې په چيغو، چيغو وژاړي، مګر د دې پر ځای چې چيغې او کړيکې وکړي، څو مرې سرې اوښکې يې پر اننګو راوښويېدې، چې همدا شېبه دروازه هم چا پرانيستله، په دې ورې کوټې کې يې اوس نو دا دی درې څلور ورځې تېرېږي. اوس نو ورته دا سپږنه سرويېرده ناولې نه ښکارېده، اوس يې نو ټولې سپږې پېژندې، په هرې يوې يې جلا، جلا نوم ايښی و، ان کله به چې يوه يې له شمېرې لږه راووته، نو دا به انديښمنه شوه، د سرويېږې ګوټ، ګوټ به يې لټاوه، نور نو ورته د سګرېټو فلترونه او کوټيان د اورلګيتو سوځېدلي ډکي او ځای، ځای وچ شوي نسوارو زړه بدوونکې نه وه، همدا څيزونه وه چې دا يې دا څو شپې او څو ورځې بوخته ساتلې وه. دې سره يې غم شريکي کړي وه، له دې سره ښه ډېر ګړېدلي وه، اوس نو غنې مچان سپږې غوماشې دا ټول يې ښه ملګري شوي وو، خو په دې منځ کې زلمي غني به هم کله، کله په خپلې يوې نيمې پوښتنې له دې سره خپله خواخوږي ښوده .

د ډوډۍ راوړلو او وړلو پرمهال به يې نيمه پوښتنه له دې وکړه، ورسره به يې ډاډينه هم ورکړه، خو هغه به په تلو کې ضرور ويل :

ــ وارخطا کېږه مه، طالبان بنديان ډېر په بند کې نه ساتي، ستا به هم هر څه ژر معلوم سي، نه ګورې چې ته يې له کوماندانی دباندې نه يې ايستلی. که څه هم بربېښنا غني تش په نوم پېژانده، خو له ګړېدو يې پوهېده، چې غني هلمندوال دی، د هغه په تورو سترګو کې به يې کله، کله خپلوي او کله هم پرديواله احساسوله. که څه هم غني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب و او برېښنا تورنه وه، خو له دې ټولو سره به غني ورسره په نرمه او خوږه ژبه غږېده، په داسې خوږه ژبه، چې برېښنا به يې د خپلو پښو د ښکالو اورېدو لپاره لېواله ساتله .

اوس يې هم شا و خوا وکتل، بيا يې د پښو رانژدې کېدونکې ورو ښکالو ته غوږونه بوخ کړل، خو داځل د پښو ښکالو د يوه تن نه وه، د دو تنو وه او دا ښکالو داسې رانژدې کېده، چې په کوټه کې دننه د مچانو، مياشو او غنو شور په کې ورو، ورو سکين کېده. ژر پر ځای کېناسته، ځان يې په خپل پړوني کې ښه راونغاړه او له ډاره يې په راوتلو سترګو دروازې ته کتل، چې ور په نرمۍ پرانيستل شو، لومړی ترې هماغه تورکی غني رادننه شو، ورپسې دنګ او ښکلی مولوي ملا ټيټه کړه او کوټې ته راننوت. د مولوي په ښکلې بڼه کې د ملنډو موسکا اوچته ښکارېده، خو سترګو يې په يوه خواږه او ترې انداز برېښنا ته کتل. د هغه د دې بڼې په ليدو د غني تندی له قهره راوځړېده، په داسې حال کې چې خپله لاندېنۍ شونډه يې د غاښو په پنجو کې نيولې وه، غلی او بې خوځښته داسې چې په مولوي يې سترګې ونه لګېږي، په ډډه ودرېده، خو دنګ ځښور مولوي په وړې کوټې کې ها خوا دېخوا شو، د متيازو د بوی له وجې يې پوزه مونجه کړه، يوې خوا ته يې لاړې تو کړې، بيا يې په خندانه ژبه وويل :

ــ ياني چې ښځه هم غلا کولې سي، اه، توبه، توبه دې وي، زماخدايه استغفرالله .

غني ناکراره شان شا و خوا وکتل، عجيبه وه، په دې سره ژمي کې دا کوټه د دومره حيواناتو ډکه وه، لکه سور اوړی چې وي. پر دېوالونو غنيې، په هوا کې مچان او پر ځمکه مياشې نسوار او د نويو پيدا شويو مېږيانو دوې توري، تورې ليکې ښکارېدې، برېښنا ته يې وکتل، هغه پرېنولې راټوله او غلې ناسته وه، چې په دې ترڅ کې دنګ مولوي د هغې پر لور يو بل قدم واخيست. مولوي نن د سپينې پاچ لونګۍ او سپينوجامو پر ځای د کندهاريانو ښکلې توره لونګۍ او تورې جامې اغوستې وې. که څه هم مولوي کندهاری نه و، خو ټولو ګومان کاوه، چې هغه به کندهاری وي، دا ځکه چې د هغه بڼه د کندهاريانو په شان وه، هېچا هم نه ويل، چې له کومې سيمې دی. ده هڅه کوله چې د کندهاريانو پېښې وکړي. د مولوي په ليدو د هر چا په زړه کې دا خبره ضرور راګرځېده، چې هسې خو کندهاريانو خپلو کندهاريو پښتنو، ښکلو بڼو لپاره تورې چاچې او تورې لونګۍ نه دي غوره کړي. هغه جامې، دغه رنګ جامې په لومړي ځل غوره کړې وې، لکه په دې چې ښه پوهېده، چې پښتنه نارينې ښېره ځرنګه د ښکلا عرج ته رسېدلی شي او نن دنګ مولوي همدا شان راغلی و، خو نن يې د نظر خواږه او د ژبې ترخه ډېر وو، نن يې تندی رڼ و، خوځېدنه يې نرم وه، خو خندا يې له ملنډو ډکه وه، په نرمه د برېښنا مخې ته کېناست، په داسې حال کې چې له ښکلو لاجوردي تسبو سره په تورو وېښتو، پټوسپينو لاسونو يې لوبې کولې، په نرمۍ يې وويل :

ــ قاضي صاحبان تا ته منتظر دي، الله دې وکړي چې رښتيا ووايې .

بيايې په ډېر غرور له ځايه پاڅېد، په وتوکې يې وويل :

ــ که رښتيا ونه وايې، نو زما د خولو خلاصول ډېر ښه زده دي، بيا به پښېمانه يې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شېبه يې برېښنا ته کتل، بيا يې په نرمۍ وويل :

ــ زه به تا ته ډېر وخت درکړم، وګورم چې ته څونې اوښياره يې، کواره خو دې د اوښارو خلکو ده.

له دې خبرو سره د وره په لور وخوځېد، د وتو پر مهال يې پر غني غږ وکړ:

ــ الکه غني درسره بو يې څه زما دفتر ته.

غني په هېښتيا د مولوي پر لور وکتل او له ځانه سره يې وويل:

ــ دده دفتر ته نو د چيش لپاره؟

برېښنا ته يې سترګې واړولې، د هغې پر مخ اوښکو دوې نرۍ او لمدې ليکې جوړولې، د ښي لاس څټ يې په غاښونو کې کلک نيولی و، د هغې د اوښکو په ليدو غني ورسره د زړه سوي او ډېر نژدېوالي احساس وکړ؛ په زړه سوي يې ورته وويل :

ــ پر الله پاک باور ولره، هغه ذات حقيقي دی، درځه چې ځو، مولوي ساب منتظر دی.

خو بر ېښنا هماغه شان پر خپل ځای ناسته وه، سترګې يې ښکته نيولې وې او اوښکو يې ورته خوار اننګي لمدول، چې غني بيا ورته وويل :

ــ زما يوه خور ده، د ايغې نوم ام برېښنا ده، رښتيا درته وايم، د ايغې نو ام برېښنا ده، مورکه خو مې داسې وايي .

له دې سره برېښنا د غني تورو سترګو ته چې تل به په کې سرو ليکو د ده سترګو ته د نشو رنګ ورکړی و، خپلې سترګې ورجګې کړې، په دغو تکو تورو سترګو کې يو زړه راښکونکی شان نژدېوالي او خوږوالي څرک واهه. غني په بڼه ښه ډېر تک تور و، ښخي تور لونګ و، مګر د خلکو خبره پوله او پټی يې دومره ښکلی و، چې دغه تورواله لا ورسره ښه ايسېده، هسې يو ناڅاپه د برېښنا په زړه کې سليمان راوګرځېد، هغه هم له رنګه تور و، مګر د برېښنا مور به تل ويل :

هلک چې تور شي شاهزاده شي نجلۍ چې توره شي بنګړي دې خرڅوينه.

بيا يې د سليمان خبرې پر زړه راواورېدې، چې يوه ورځ يې دې ته په ټوکو کې ويلي وو :

ــ برېښنا! کله چې يې ته راکړې، نو ستاسې خپلوانو به په زړونو کې ويل چې .

دا هلک تور دی نجلۍ سپينه لکه کارغه چې جلغوزی په خوله کې وړينه

ــخور درځه چې ځو !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غني په دې خبره برېښنا شڼ وواهه، لکه چا چې ناڅاپه له خوبه راپاڅولې وي، په ترهېدلي نظر یې شا و خوا وکتل. غني بیاوویل:

ــ درځه چې ځو، باره به ناوخته سې خور!

عجیبه وه، یوه طالب ورته خور وویل، هغه هم په یوه بندیخانه کې. دا ورته ډېره هېښېده، اخر خلکو داسې نه ویل، چې طالب به دومره نرمه ژبه ولري، دا خبره ډېره هېښنده وه، دومره هېښنده، چې برېښنا یې پر خپل ځای د څو شېبو لپاره مېخ کړه. په داسې حال کې چې هڅه یې کوله، تر څو غني د دې په ناکرارۍ ونه پوهېږي، ذهن یې له دې غونډلي ډک و :

(درځه چې ځو، باره ناوخته سي خور!، باره به ناوخته سي خور!). همدې خبرې یې ذهن داسې راډک کړ، چې هر څه ترې هېر شول، هغه په ځان نه پوهېده، چې څنګه راپاڅېده، څنګه له کوټې راووته او اوس چېرې روانه ده، خو د طالب له خولې د خور کلیمه پرې دومره خوږه او درنه پرېوتې وه، چې له غني سره په ښه زړه وخوځېده، چې کله به ورته غني وویل: خور داسې ځو .

خدای پوهېږي چې برېښنا به ولې سمدلاسه هماغه خوا ته وخوځېده. له څو دهلېزونو تېره شوه، د یوه دهلېز په وروستۍ برخه کې یې یوې کوټې ته راوبلله، د کوټې د دروازې پر سر لوحې ته یې وکتل؛ پر لوحې په تورو کرښوغټ لیکل شوي وو :

(د مولوي عتیق الله طالب اطاق). دواړه لوڅې پښې د مولوي عتیق الله طالب دفتر ته ننوتل، خو دفتر ته په ننوتو یې سمدواره سترګې پر دنګ مولوي ولګیدې، چې کران شریف یې طلاوت کاوه، د دوی په ننوتو مولوي هېڅ له ځایه ونه خوځېد، هماغه شان د پاک کلام په طلاوت بوخت و. غني د دروازې تر څنګ برېښنا ته، چې په بورقه کې سر تر پښو پټه وه، د کېناستو وویل. برېښنا د غني په لارښوونه د دروازې په خوله کې کېناسته، بیا یې د نظر نیلی د مولوي عتیق الله طالب پر دفتر وځغلاوه، دفتر د کور د ناستې د کوټې په شان و؛ څلورو دېوالونو ته نرۍ، نرۍ نیولې غوړېدلې وې، د کوټې پر غولي څلور، پنځه د نسوارو ایر نکونه ایښې وو، د کوټې په یوه کونج کې دنګ مولوي ته مخامخ دوه ماشینګنې ولاړې وې. پر دې دفتر خو د برېښنا د کوټې ګومان راغی، هغه هم د یوې کورنۍ د ناستې کوټې ګومان. دفتر خو ورته هېڅ نه ښکارېده، خو همداچې د نظر نیلی یې پر دنګ مولوي پرېوت، سمدلاسه یې د کوټې لوحه د ذهن له پردې تېره شوه، چې پرې لیکل شوي وو:

(د مولوي عتیق الله طالب اطاق). ایله اوس وپوهېده، چې دنګ مولوي عتیق الله نومېږي، همدا چې مولوي عیتق الله د قران کریم له تلاوته وزګار شو، دوی ته یې مخ راواړاوه او غني ته یې د لاس په اشاره د وتوویل. غني هم سمدلاسه له کوټې ووت، خو دباندې د وره ترڅنګ جوخت ودرېد، تر څو د مولوي عتیق الله خبرې واوري. مګر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي په دومره ټيټ غږ غږېده، چې د غني غوږونو ته لا ايله د هغه د خبرو يو، يوتورى رارسېده. دا ځل يې غوږونه د دروازې د کونجي پر سوري ورسرېښ کړل، چې ايله يې دومره واورېدل :

ــ گوره لېونۍ کېږه مه، ستاپه پايدې يې وايم !

برېښنا څه وويل خو غني وانه ورېدل، چې بيا د مولوي غږ جگ شو :

ــ اوس لا سرې وخت دى، پام دې اوسه چې زه بيا هر څه کولاى سم .

د برېښنا بنگى راغى، مگر غني يې په خبرو ونه پوهېده، په دې وخت کې مولوي په لږ لوړ غږ وويل :

ــ ته نو په هېڅ نه پوهېږې، سمه خره يې .

بيا يې په ښه لوړ غږ نارې کړې :

ــ اه غني، وام څه سوې راسه دا فاحشه درسره بوځه، څه چې په کېږي، کيږي به نو .

له دې خبرې سره سم غني کوټې ته ننوت، دنگ مولوي د قران کريم پر لور روان و او برېښنا داسې په دېواله پسې په پټ مخ نښتې ولاړه وه، لکه چا چې پر دېواله سرېښ کړې وي، د هغې د بدن رپږدېدا له بورقې هم اوچته ښکارېده، داسې ښکارېده چې برېښنا ځان نه شي نيولاى او هسې يې د دېواله په تکيه يې ځان ولاړ ساتلى دى، که نه لوېږي. غني په هېښتيا ورکتل، چې مولوي عتيق الله پرې غږ وکړ :

ــ چيش ته ولاړ يې، دا غله درسره بوځه د دې سر...

دواړه وخوځېدل، غني د سترگو لاندې برېښنا ته وکتل، هغه داسې روانه وه، لکه څوک چې يې ټېل وهي. غني غوښتل هغه وازمايي، ځکه يې ورته وويل :

ــ درځه خور چې داسې ځو !

برېښنا په پټه خوله هماغه لور ته وخوځېده، غني بيا ترې وپوښتل :

ــ مولوي ساب څه درته وويل؟

دا چې د برېښنا ستونى ژړا نيولى و، نو د غني د ځواب پر ځاى يې دوه رڼې اوښکې پر مخ راوښويېدې، مگر اوښکې غني ځکه ونه ليدلې، چې د برېښنا پر مخ بورقه خوره وه. نور نو غني هم ترې څه ونه پوښتل، همداسې په پټه خوله ورسره روان شو، داسې يې سر ټيټ نيولې و، لکه تر شا روانې برېښنا نه شرمېږي، د گناهگارو په شان يې سترگې ښکته نيولې وې، بنه يې ورو، ورو اندېښمنه کېده، غني په رښتيا طالب و، لږه موده کېده، چې د کوټې له يوې ديني مدرسې نه کابل ته د جهاد لپاره راغلى و، د هغه له اوږدو پراخو بارځکدارو جامو اوچت ښکارېده، چې لويديځوال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتون دی، په زغرده خبرې یې کندهاریانو ته پاتېدې، خو د خوی نرمي او خوږ والی یې د هلمندیانو و. د غني خواره او ډنګروکې پژۍ د لویدیځوالو پښتنو په پراخو جامو کې ببخې ورکېده، انجره توره لنګۍ یې نیمه پر سر او نیمه پر اوږو خوره وره پرته وه. بڼوهلی پرتوګ او چوټو یې د برېښنا په ذهن کې د وړوکي غازي انځور راژوندی کاوه. تور کی غني نن له پخوا نه اندېښمن ښکارېده، نن یې تنکی ذهن د برېښنا له نومه ډک و، خپله برېښنا خور یې پر زړه اورېده، له هغه مهاله چې زکوم خان برېښنا له تور ټاټکه مختار ته په واده یووړه، بیا نوده ونه لیده، ان د هغې څېره یې هم هېره شوې وه، خو یوازې به یې کله، کله مور ورته ویل :

ــ زویکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښایسته ده، داسې نازکه ده، لکه ګل. د زکوم دې خونه خرابه سي، نه یې راپرېږدي، زما او ستا به څه وس وي .

کله چې د برېښنا دوی په کورکې د غني څواني سترګې پر برېښنا ولګېدې، خدازده چې ولې یې خپله برېښنا خور پر زړه لکه باران راواورېده او بیا یې د مور خبرې له ذهنه تېرې شوې :

ــ زویکه زموږ برېښنا خورا ډېره ښایسته ده، داسې نازکه ده لکه ګل.

له دې سره یې ناڅاپه په زړه کې دا خبره تېره شوه:

ــ ټولې برېښناوې ښایستې دې، خورا ښایستې دي .

له هماغې اولې شپې یې د برېښنا پر ګرمتیا شک درلود. که څه هم هر څه یې په خپلو سترګو لیدلي او موندلي وو او د شک هېڅ خبره نه وه پاتې، خو بیا هم غني په دوو لارو کې پاتې و، هغه به له ځانه سره په کلکه ویل :

ــ هېڅ یوه برېښنا هم ګناهګاره نه ده، هېڅ یوه یې ګناهګاره نه ده. له دې غونډلې سره به یې خپله مور راپه زړه شوه، چې کله به د برېښنا دوی له کوره په سرو سترګو راغله او کله چې به ده د ژړاسپیناوی وغوښت، هغې به بس دومره وویل :

ــ زویکه نن یې بیا وهلې وه .

بیا به یې د برېښنا د ګناه کیسه وکړه، د برېښنا ګناه به تل له خوبه ناوخت پاڅېدل وو، ځکه خو به ده یوځل بیا په کلکه له ځان سره وویل :

ــ هېڅ یوه برېښنا ګناهګاره نه ده. غني به تل د برېښنا په لیدلو د خپل خور خیالونو راچاپېراوه .

هغه د دواړو برېښناوو تر منځ یو عجیب ورته والی لیده، هغه به چې هر وخت له ځانه سره دا حکم صادرکړ، چې نه، هېڅ برېښنا ګناهګاره نه ده، نو شېټ به یې وواهه او د خیالونو له نړۍ نه به رابهر شو او دا ځل یې هم شېټ واه، ژر یې تر شا وکتل، برېښنایې تر شا ولاړه وه، هېښ شو، په هېښتیا یې ځان او شا و خوا وکتل، که ګوري چې د دهلېز

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په پای کې دواړه ولاړ دي او د مولوي خانو له دفتره ډېر، ډېر لرې تللي دي، ځانته په غوسه شو، بېرته وګرځېد. برېښنا هم په هېښتیا ورپسې وګرځېده، د برېښنا په نظر دا پراخ دهلېز ډېر تنګ او ډېر اوږد راغی. برېښنا داسې په تیندکو روانه وه، لکه څوک چې یې په زوره ټېلوهي او یا لکه د بل چا په پښو چې روانه وي، همدا چې د دهلېز په منځ کې خیرنې دروازې ته ورسېدل، غني پرځای ودرېد، برېښنا ته یې د درېدو وویل او خپله کوټې ته ننوت، شېبه به لا نه وه تېره، چې غني له کوټې نه راووت برېښنا یې کوټې ته ورووبلله، برېښنا په لړزنده قدمونو کوټې ته ننوته،خو همدا چې کوټې ته ننوته، د یوه تن امرانه غږ ولړزوله :

له مخه چادرې لرې کړه، له مونږ دې ستر نه کېږي !

برېښنا په ناباورۍ د غږ پر لور وکتل، مګر د غږ ویونکی یې ونه پیژانده. بیا یې ورو خپل مخ لوڅ کړ، په کوټه کې یې د ډېرې روښنایۍ له وجې لومړی پر سترګو تیاره خوره شوه، خو ورو، ورو یې د سترګو توره پرده لرې شوه، چې ایله یې په کوټه کې ناست خلک ولیدل؛ درې د سپینو جامو وال مخامخ ناست وو، درې سپین کالي وال ښي لاس ته او پنځه سپینو جامو وال کیڼ لاس ته ناست وو. د دوی ټولو جامې، لونګۍ او پټوان، دا هر څه سپین وو، دوی د جامو د رنګ څه عجیب کلک ټرون درلود، د ټولو ږیرې اوږدې، اوږدې نژدې ټولو یوه بڼه غوره کړې وه، د دوی یو ډول بڼو کوټې ته ډارونکې فضا ورکړې وه. برېښنا بیا د غږ پر لور، چې دې ته یې د چادرې پورته کولو ویلي وو، بیا وکتل، هغه تن ولاړ و، خو په لیدو یې له ډېرې وېرې د برېښنا اندامونه زیړه شول، په تېره د هغه د لاس په لیدو خو سمه لړزه پرې راغله، د هغه په لاس کې پړی شوی کېبل، لکه برېښنده توره داسې غوڅوونکی ښکارېده. برېښنا بیا د درېیو مخامخ ناستوکسانو پر لور وکتل، هغوی نو له نورو ډېر درانه ناست وو. په دوی کې برېښنا یوازې مولوي خانو وپېژانده، چې مخامخ په درېیو تنوکې منځنی و. مولوي خانو یوځل د دې لیدو ته د دې وړې بندیخانې ته ورغلی و، له دې څخه یې د دې د ژوند په اړه ډېر څه پوښتلي وو. هغه په رنګ سپین و، خو د وېښتانو او ږیرې له پلنوالي څخه اوچت ښکارېده، چې یا به اورزګانی وي او یا به کندهاری. د مولوي خانو ښي اړخ ته یو پرېړ تن ناست و، چې له غټ تندي، تنګو سترګو وړې پوزې او سرو شونډو څخه پښتون نه ښکارېده، ښایي بدخشی، یا تخاری به و. د خانو کیڼ اړخ ته یو بل ډنګر سړی چې ډېره نری او تېره پوزه یې وه، لکه د مار په شان تنګې، تنګې او اوږدې، اوږدې سترګې یې وې او نرې لکه تار برېتونه یې وو، ناست و او اوږې جګې نیولې وې. برېښنا داسې ګومان وکړ چې دی به نورستانی وي او که نه پښه یې خو ضروردی. اخر د هغه ناسته، د هغه اوږې پورته نیول او د هغه په ټیټ سر لوړ کتل بېخي د پشیانو لوښو ته پاتېدل. د دغو درېیو تنوپه لیدو، لکه چا چې د برېښنا په ستوني کې سا بنده کړې وي، داسې یې د سا بندۍ احساس وکړ، یوعجیب ډار پسې واخیسته، یو قدم تر شا راغله، لکه غوښتل یې چې وتښتي، چې چا پرې غږ وکړ :

ــ د ټولوخدای یودی، پر هغه باور ولره !

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا ترشا وکتل، غني يې شا ته لږ نژدې ولاړ و، غني داسې چې خپله خبره د برېښنا غوږ ته ايله ورسوي، وويل :

ــ رښتيا وايه، په رښتيا کښې تاوان نسته .

لکه د غني خبرو چې برېښنا ته نامريي يې ارواپي ځواک ورکړی وي، داسې يې له زړه ډار په تښتېدو شو او په برندو سترګو يې بيا پر ناستو ملايانو او مولويانو سترګې وګرځولې. ډېرو يې داسې د زړه له زوره سرونه ښکته نيولي وو، لکه چې نورو ته وايې: وينې ما څنګه خپل شيطان قابو کړی دی؟

په دې منځ کې يوازې مولوي خانو برېښنا ته په نرم انداز کتل او له ټولو نه لومړی هم مولوي خانو په خبرو پيل وکړ، له څه لنډو خبرو نه وروسته يې څه ورو او په پام وويل :

ــ ښه اوس نو دا ووايه چې چيش ته دې غلا کوله؟

برېښنا د دې پوښتنې په اورېدو سمدلاسه غني ته تر شا په داسې حال کې چې ستونی يې ورته ګروم بندکړی و، په هېښتيا وويل:

ــ دوی ... دوی څه وايي ما غلا... ما غلا کړې؟ غني دوی ته ووايه ما د چا غلا نه ده کړې! مولوي صيب ما خو تا ته کيسه کړې نه؟

کېبل وال ډېرور طالب، چې له ژبې اوچت ښکارېده، پښتون نه دی، پر برېښنا رابرچ وهل :

ــ غلې ... دېخوا ګوره... هغه دې شوهر دی، چې په هره خبره ورته مخ الوې .

خو برېښنا د کېبل والا خبرې وانه ورېدې، بيا يې ناست مولوي ته په زاريو وويل :

ــ مولوي صيب! ما د چا... ما د چا غلا نه ده کړې... چا... چا... چا به پر ما تور لګولی وي، زه اقرار کوم چې د خسر له کوره تښتېدلې يم، د پلار کور ته راغلې يم، په دې کې ګناه نه ده، خو په خدای قسم، زما د څرک په سر قسم، که ما د چا غلا کړې وي، که تاسې ما مره هم کئ، زه به همدا وايم چې ما د چا غلا نه ده کړې، اخر د څه لپاره بايد زه غلاوکړم، څه ضرورت دی...

او نور نو برېښنا د خبرو نه وه، په لوړ غږ يې ژړا پيل کړه، ټولو مولويانو او ملايانو سرونه ښکته اچولي وو، خو خانو هماغه شان ناست و او په کرارۍ يې د برېښنا د اوښلنو سترګو ننداره کوله. بدخشي مولوي چې ټولو ورته مولوي حسين، مولوي حيسن نارې وهلې، حق په جانبه بڼه يې ونيوه، په داسې حال کې چې هڅه يې کوله، ځان سوله ييز وښيي، په نرمۍ يې خپلې مخې ته له بخملي صندوقچې څخه يوه د سرو زرو وړه غاړکۍ وښکله، غاړکۍ يې د برېښنا مخې ته ونيوه او په ارامه يې مولوي عتيق الله ته وويل:

ــ مولوي صيب! دا دې چېرې پيداکړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ددوی په کور کښې، ټولو ولیدله .

بیا یې برېښنا ته مخ کړ او په روانه پښتو یې وویل :

ـ اوس هم وايې چې غلا دې نه ده کړې؟

دغاړکی په لیدو برېښنا یو ناڅاپه غلې شوه، داسې غلې شوه، چې ناستو ملایانو او مولویانو ګومان وکړ، چې خبره یې ورباندې زبات کړه، ډېرو یې چوپتیا په پټه خوله اقرار وګاڼه، خو مولوي خانو دا خبره ونه منله او په کلکه یې وویل چې: د حدود جاري کېدو لپاره اقرار بلسان یو اهمه اړتیا ده، خو د بدخشي مولوي حسین خبرې، که څه هم نرمې وې، مګر داسې په زهرو لړلې وې، چې نور یې نو د برېښنا زغم پای ته ورساوه، په لوړ قهر ژلي غږ یې چیغه کړه: مولوي صیب ته وایې زه اقرار وکړم، د څه شي اقرار؟ د دې چې د خپل مېړه د لاس امانت مې ساتلی او کور ته مې راوړی؟

مولوی حسین په نرمۍ وویل :

ـ خو که دا داسې وي، نو هغه پیسې څنګه؟

ــ کومې پیسې ؟

ــ دغه پیسې چې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې .

بیا یې د کلدارو د زرګیزو یو بنډل پیسې د برېښنا مخې ته ونیوې، په بریمنه ژبه یې وویل :

ـ دا پیسې خو دې وپېژندې؟ دا مو ستاسې په کور کې پیداکړې دي .

برېښنا د پیسو په لیدو هېښه پېښه شوه، اوس یې نو تر شا غني ته هم نه شوکتلای، یوه شېبه یې په هېښتیا پیسو ته کتل، دوی په رښتیا هم همدا پیسې د دوی په کور کې پیدا کړې وې. د سترګو لاندې یې مولوي عتیق الله، چې د دې کینې خوا ته ناست و، وکتل. مولوي عتیق الله سر ټیټ نیولی و، یو عجیبې هېښتیا او نهیلۍ په مخه کړې وه، په داسې حال کې چې د ژبې لاندې یې اوښکو ورته هره کلیمه مالګینه کوله، وویل :

ـ زه نه پوهیږم، نوره په هېڅ نه یمه خبره، خو ما د چا غلا نه ده کړې، بس یوازې همدومره پوهېږم .

ـ په دې خو ښه خبره یې چې دا دېرش زره کلدارې مو ستاسې په کور کې پیدا کړې؟

برېښنا د سر په خوځولو وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ هو! په دې ښه خبره يم، مګر ما دا پيسې له چا نه دي غلا کړي او نه مې کله هم د پلار په کور کې دونه پيسې ليدلې دي، دا ما نه دي غلا کړي. پر خپل ځای ناکراره شان وښورېده، لکه د ترورو په شان يې په کوټه کې ناستو يو، يو تن ته وکتل چې يو ناڅاپه يې چيغه کړه :

ــ ما دا پيسې نه دي غلا کړي او نه مې پلار دونه پيسې لري .

ــنو څه خبره ده؟

برېښنا لږ په کرارۍ وويل :

ــ دا راته ضرور چا چل جوړکړی دی، زه دونه پوهېږم، چې ما غلا نه ده کړې، نور چې څه، څه خبره ده، په دې نه پوهيږم .

په دې منځ کې د تېرې پوزې وال مولوي غږ ايله پورته شو :

ــ اګه تا دا پيسې نه دي غلا کړي، نو د په لار کور ته بيا ولې وتښتېدې، اګه هغه کار دې نه دی کړی، اګه دا کار دې ولې وکو.

برېښنا مولوي خانو ته چې تر دې دمه يې سونې هم نه و ختلی او لکه سا ختلی داسې يې د برېښنا او مولوي حسين خبرو ته غوږ نيولی و، مخ کړ :

ــ مولوي صيب! زما کيسه اورئ؟

مولوي خانو چې نژدې له نيولۍ نه شوېدلی و، پر نيولۍ نيم کېناست، په خپله ارامه ژبه يې وويل :

ــ هو! ووايه .

مولوي حسين خپلې تنګې سترګې لا پسې تنګې کړې، د مولوي خانو غوږونو ته يې خوله ورنژدې کړه، مګر په لوړ غږ يې وويل :

ــ په دې شرط چې رښتيا ووايې .

مولوي شېرولي هماغه د تېرې پوزې وال مولوي په خندانه ژبه وويل:

ــ اګه ما چې ثونه بازاري ښځ ليدلې، رښتيا نه وايي .

خو مولوي خانو ځان له دواړو نه، چې د ده خوا ته راکاږه شوي وو، راټول کړل، په کرارۍ يې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه که رښتیا وایي، که درواغ، موږ مجبور یو چې کیسه یې واورو. بیا یې برېښنا ته د کیسې ویلو وویل. برېښنا هم خپله کیسه له سره پیل کړه، چې څنګه یې یو نیم کال وړاندې خاوند (سیلمان) د موټر په ټکر کې ووژل شو او چې یو کال وروسته د خسرکور ته ولاړه، غوښتل یې یوازېنی زوی یې (څرک) په خپل ابو نمک لوی شي، خو لا به اوونۍ نه وه تیره، چې مشر لېوره سلطان ورسره ستونزه پیل کړه .

دایې د سکه ورور کونډه ده او د سکه ورور میراث سکه ورور ته رسېږي، نو دا مجبوره ده، چې له هغه سره واده وکړي، مولوي خانو د دې لپاره چې خبره نوره هم روښانه شي،

وپوښتل :

ـ ولې دې له سلطان سره واده ونه کړ؟

ـ هغه ښځه لرله، بل پوډري او شرابي دی، پر ها بلې ښځې یې ورځ و شپه نه ده معلومه، سبا او بېګا یې ډبوي، ما ویل چې زما خو به له هغې نه هم حال بدتره وي، هغه خوار کې خو ورته حوصله کوي، خو زما بیا دونه حوصله نه ده زده .

ـښه بیا څه وسوه؟

ـبیا نو له دې بلا نه لا خلاصه نه وم، چې میرنۍ خواښې مې راته پایڅې بډوهلې، هغې ویل چې ما خپل لېوني زوی زماني ته کېنوی. زه خو تیاره مرې وم او د هغې زوی ته خو چا ښځه څه چې سپۍ هم نه ورکوله، هغه خو بېړا دی، لاړې یې پرواښکیو رارواني وي، زه یې هغه ته کېنولم، یوې خوا ته راته پړانګ و، بلې خوا ته پاڼ و، حیرانه وم چې څه وکم. یوه شپه مې راته لېوره لاس واچاوه، ښه وچې زما یو د بلې میرنۍ خواښې لور ده، سلما نومېږي، هغه وه، که نه څه نه وو راپاتې.

د دې شپې په سبا ما دا کیسه ټولو ته وکړه، ما ویل ګنې خسر به مې خبره سپینه کړي، د دغه یوه له شره خو به خلاصه شم، خو زه خبره نه وم، چې دا خبره به راته بلا جوړېږي. اغې نه پس مې خواښې لېوره او یور سره لاسونه یو کړل، یور ته مې یې څه بد نه وو رسیدلي، هسې یې راپسې رااخسیتې وو، بس درې واړو راپسې پایڅې بډوهلې، چې ما به ضرور لېوني زماني ته کینوي او یا به ورته له څرکه تېرېږم، نور نو خدای سلطان ته ورکړه، سبا او بېګا یې په یوه او بله پلمه وهلم. مولوي خانو بیا وپوښتل:

ـ ولې یې نو وهلې؟

ـما ورسره دا یوه خبره هم نه منله، چې اخر یې سر دې ته ووت، چې په ما به په زوره له زماني سره نکاح وتړي. هغه شپه یې زما نکاح تړله چې زه ترې وتښتېدم، ما یوه روپۍ هم له ځان سره نه ده وړې، دا غاړه کې مې د مېړه په ځلوېښتي کې له ځان سره د پلار کور ته وړې وه، دا هغه راته د لاس نښه پرې ایښې، دا مې خپله ګاڼه ده، ما یوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

روپۍ هم نه ده وړې، زه قسم خورم، ما یوه روپۍ هم نه ده وړې، بس یوه روپۍ مې هم نه ده وړې. ما... او نور یې نو د ژړا له توسنه څه ونه شو ویلای او نه یې هم نوره نو د ژړا مخه نیولی شوه .

ناست کسان له یو بل سره بونګېدل او بیا به یې خپله خبره مولوي خانو ته وکړه. دوی به بریښنا ته په ګوته اشارې کولې او څه به یې ویل. مولوي شېرولي ډېر ګرېده، چې د هغه له نیمګړې پښتو سره هېڅ نه شایېدل. مولوي عتیق الله به هم کله، کله د وار او ګوزار خبره د اقرار لپاره وریادوله. ټولو ناستو مولویانو له بریښنا بیا پوښتنې پیل کړې، خو د دوی ټولې پوښتنې پر دې ټکي څرخېدې، چې ولې دې غلا وکړه. بریښنا به کله په زاریو او کله په چیغو او کړیکو ځواب ورکاوه، چې غلا مې نه ده کړې، خو هغوی به بیا ترې وپوښتل :

نو ولې دې غلا کوله؟

اصلاً دوی د تحقیق او پوښتنو په راز نه پوهېدل، لکه له اره چې له تحقیق سره روږدي نه وي او کله یې هم د څېړنې او ارزونې په اړه څه نه وي لیدلي، یا اوریدلي. د دوی تر منځ د نظرونواختلاف موجود و. مولوي حسین پر قران شریف د قسم یادونه کوله، مولوي شېرولي بیا اقرار البلسان غوره ګاڼه، ولوکه د زور او جبر له لارې هم وي. د مولوي شېرولي له دغه وړاندیز سره مولوي عتیق الله هم سر خوځاوه، خو مولوي خانو بیا درې شاهدان د شریعت غوره لار ګڼله. اخر مولوي خانو باور درلود، چې هېڅوک د درواغو لپاره پر سپین او پاک قران لاس نه ږدي.

نژدې وو د دغو دریو تنو تر منځ په دې سکالو جګړه راشي، د دوی خبرې اترې ډېرې اوږدې شوې، خو پایله یې څرګنده نه شوه. بریښنا یې تر سبانۍ غونډې رخصته کړه. کله چې بریښنا له کوټې نه ووته او د خپلې وړې بندیخانې پر لور روانه شوه، یو ډول د خوښۍ احساس په غېږ کې نیولې وه، غوښتل یې خپله خوښي له غني سره، چې له دې دمخه روان و، شریکه کړي. هغه ته په چیغو، چیغو وواېي چې مولویانو ته یې قناعت ورکړ اخر هغوی هم انسانان دي او دا درکولای شي، داسې پېښې به یې هم څکه ډېرې لیدلې وي، چې هغوی هم افغانان دي، په همدې ټولنه کې یې ژوندکړی دی او بله دا چې دې ورته رښتیا وویل، رښتیا هرڅوک درکولای شي. د رښتیاوو رنګ سپین وي او دا خو سپینه، سپینه غږېده. بریښنا ته دغه ناست مولویان څه عجیب ډول ګران شوي وو، د هغې هغه ټولې انګېرنې له منځه تللې وې، چې دې ګومان کاوه، طالبان د ځناورو چلندلري، په تېره ښځې او هغه هم مجرمې او تورنې ښځې خو څه چې سیورې یې هم په ټوپک ولي. هغوی ته ښځې له سره انسانانې نه ښکاري، نا، داسې نه وه، مولوي خانو هم طالب و او غني هم طالب دی، دوی خو داسې خویونه لري، لکه د دې پلار، لکه سلیمان او لکه ظریف هوا! لکه ظریف.

د بریښنا په بڼه کې ایله خوښي راڅرګندېده، خو غني اندېښمن ښکارېده، هغه په ټوله لار کې بریښنا ته یوه خبره هم ونه کړه، تندی یې تریو نیولی و، کله، کله به لکه د سودایانو په شان له ځانه سره وبونګېده او کله، کله به یې تندی په پنجه کې ونیو، یوازې کله چې په بریښنا پسې یې دروازه کلپوله، نو یوه شېبه د دروازې په خوله کې ولاړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاتې شو، برېښنا ته یې نبغ وکتل، دا ځل برېښنا نه یوازې دا چې د غني په سترګو کې یو ډول خوږوالی و، یو ډول اندېښنه، یو ډول باور ولید. اوس یې د ده په ځوانو سترګو کې یو ډول نژدېوالی او خپلوي هم احساس کړه، خو غني تر ډېره ونه درېده، په کراری یې وویل:

ــ پرخدای (ج) باور وکړه، رب العزت ته حق او ناحق دواړه معلوم دي، هېڅوک ترې نه پټېږي، هغه خورا ډېر مهربانه دی او بیا یې له یوې ماڼېجنې موسکا سره په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه.

غني دې خبرې ته اندېښمن و چې څه به کېږي او دوی ولې د مولوي صیب خانو، چې تر دوی ټولو ډېر پوهېږي، خبره نه مني او شاهدان نه راغواړي. که څه هم غني هغه پیسې او هغه غاړګۍ لیدلې وه، چې د برېښنا دوی له کوره یې پیدا کړې، خو بیا هم د برېښنا پر اوښکو یې یو عجیب شان باور درلود، هغه ګومان کاوه چې هر څوک درواغ ویلی شي، خو اوښکې ځکه درواغ نه شي ویلی، خو تل به یې د خپلې مور اوښکې سترګو ته نېغې ولاړې وې، چې کله به د برېښنا دوی کور نه راغله، نو پرته له دې چې څه ووایې، رڼو او تبجنو اوښکو به یې هر څه سپین، سپین وویل، نور نو د مور کیسې ته به یې اړتیا نه وه پاتې او د تحقیق پر مهال برېښنا ښه ډېرې اوښکې تویې کړې وې، ځکه یې د غني په زړه کې یو ډول باور او یو ډول احساس پیدا کړی و. سره له دې هم غني هغې غاړکۍ، هغو پیسو ته هېښ پېښ پاتې و، له یوې خوا د برېښنا معصومه څېره، د هغې بې وسي، د هغې ساده ګی، د هغې له زاریو او نںواتو ډکې په ژړه غوني اواز خبرې او بیا د هغې اوښکې او له بلې خوا غني هر څه په خپلو سترګو لیدلي او په خپلو لاسونو یې موندلي وو، هېښ و چې څرنګه فیصله وکړي، دې ته هم هېښ و، چې مولویان ولې د برېښنا موضوع اوږدوي، اخر هېڅکله هم دلته دومره یو قضایي سکالونه ده اوږده شوې. دې کار دلته ساری نه درلود، نن به یې مجرم راووړ، دوه ورځې وروسته به ترې تحقیق پیل شو، د تحقیق په پای کې به یوه ورځ پټه محمکه دایره شوه او په راټلونکې جمعې کې به ترې یا لاس، او یا پښې غوڅې شوې، یا به ترې سر غوڅ شو، یا به تر یوه دېواله لاندې شو، یا به یې دُرو ملا ورماته کړه او یا به د دارکړۍ ورته ستونې راووړ کړ او څوک به د تیږو تر ډېرۍ لاندې ورک شو.

غني داسې ډېرې پېښې لیدلې، ځکه خو برېښنا او د هغې برخلیک ته اندېښنې وړی و، په دې ورځو کې یو عجیبه ناڅرګنده احساس د برېښنا خوا ته ورکشاوه، ځان یې په ناغوښتي ډول هغې ته نژدې، ان خپل ګاڼه. په نه زړه یې جامې بدلې کړې، دا ځل یې د خوږې ورې انجړې لونګۍ پر ځای سپینه ننګرهاری ټوپۍ پر سر کېښوده، له لمانځه وروسته یې قران شریف پرانیست، درې ځله یې یاسین شریف تلاوت کړ، بیا یې د رحمن سوره درې ځله تلاوت کړه، ورپسې یې قران کریم ښکل کړ، شو ځله ښکل کړ، بیا یې یوه اوږده ډېره اوږده دعا وویله، عجیبه وه، د دې لپاره چې ځانته دعا وکړي، ټوله دعا یې برېښنا ته وکړه .

بیا له ځایه جګ شو، وړوکی جیبي یاسین شریف یې له تاخه راواخیست، په ښي جېب کې یې کېښود، پرته له دې چې په کوټه کې نورو ناستو انډیوالانو ته، چې ټولو ورته په هېښو نظرونو کتل، څه ووایي، له کوټې ووت. پر لاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښمن روان و، د مولوي عتيق الله تر دفتر يې له چا سره، ان تش سلام عليک هم ونه کړ. عتيق الله ورته ټاکلي ځای ته د برېښنا د رسولو وويل، خو ده په قهر ترې وپوښتل:

ــ ولې مو د برېښنا ټول کارونه زما پر اوږو اچولي؟

پکت دلې بې له ما بل څوک نسته.

غني دا خبره په ناخبرۍ کې په ناغوښتې توګه وکړه،ان د ويلو پر مهال هېڅ په دې نه پوهېده، چې څه وايي، خو خبره يې وکړه، مولوي عتيق الله ورته يوه شېبه غلی، غلی او هېښ، هېښ وکتل، بيا يې ورو، ورو پر شونډو يوه د ملنډو ډکه موسکا راڅرګنده شوه :

ــ الکه غني ته ښه هلک يې، پر دا نورو مې باور نسته، ته داسې يې لکه ملايکه .

غني ورته په هېښونکي نظر کتل، چې مولوي بيا وويل:

ــ څه په نورو خبرو پسې سر مه ګرځوه، ته مې دې کار ته خوښ يې، نور يې نو څه غواړې؟

غني پرته له دې چې مولوي ته څه ووايي، له مولوي نه يې د برېښنا د بنديخانې د کلپ کونجۍ راواخيسته او په هغه لور وخوځېد. برېښنا په کوټه کې غلې او بې خوځښته ناسته وه، هغه داسې خيالونو راګيره کړې وه، چې ان د غني په راتلو يې ځان هم راټول نه کړ، هماغه شان يې ټيکرى پر پېښو خور او ځنګل او خيرن وېښتان يې پر اوږو او ملا خواره واره پراته وو. د ها بلې ورځې د خوښۍ ځرک يې په بڼه کې نه ښکارېده، يوازې داسې ښکارېده، لکه ټوله شپه يې چې خوب نه وي کړى. سترګې يې داسې پړسېدلې وې، لکه ډېرېې ژړلي وي ، دا ځکه د ښکلو سترګو سپين ګاټې يې په سرو رګونو ښکلې ښکارېدل، غني وروکتل. که څه هم هغه هڅه کوله، چې برېښنا ته د خپلې مشرې خور برېښنا په سترګه وګوري، خو دلته يې د برېښنا له جادوګرې ښکلا څخه سترګې پټې نه شوى کړې. برېښنا په دې خورو ورو ځنګلو وېښتو او ناولو جامو کې د رښتيا هم ډېره ښکلې ښکارېده، خورا ډېره ښکلې ښکارېده. غني يو ځل بيا په زړه کې وويل:

ــ ټولې برېښناوې ښکلې دي، خورا ښکلې دي. په يوه متفکر انداز يې لکه بت تراش چې خپل تراشلي بت ته ګوري، داسې برېښنا ته بيا وکتل. اوښکو يې د هغې خورا ښکلي اننګي لانده کړي وو او تر ګرېوانه يې لاړې کولې، په کرارۍ يې ترې وپوښتل :

ــ څه خبره ده خور، بيا څه پېښ شوي دي؟

ــ زه... زه ډارېږم، زه دا ګناه منم .

ــ دڅيشي ګناه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ دغه چې ټول وايې ما غلا کړې ده .

ــ ولې د چيش لپاره؟

ــ ما ته قران شريف راکړئ، زه دا ګناه منم، قران نه خورم. غني زه له قرانه ډېره ډارېږم، زه څنګه ...

او بيا يې ژړا ستونی په خپلو منګلوکې ونيوه، غني ورته په نرمۍ وويل چې: له دې څخه ښکاري چې دا غلا تاکړې ده .

ــ دا څه وايې، ما ولې غلا کوله، څه ضرورت مې درلوده؟

ــنو څه خبره ده، مسلمان کله، کله د دې لپاره چې نورو ته رښتيا وروښيي، بايد پر سپين کران لاس کښېږدي، دا خو د مسلمان مجبوري ده.

ــ خو زه له دې مجبوريته تېره يم، زه قران نه کوم.

ــ ولې ته داسې کوې، پوهېږې، له کرانه ډار ښه نه دی، پر کران بايد سړی ايمان ولري، پر هغه بايد عمل وکړي، اسلام د بېرې دين نه دی .

ــ خو زه د رښتيا ډارېږم، ما کله هم تش په خوله داسې قسم نه دی ياد کړی، زه به پرې څنګه لاس کېږدم، زه دا دغلا تور منم، څه به وشي، يو لاس به مې لاړ شي ايمان خو به مې نه ځي؟

ــ ته لېونۍ يې، ليونۍ پر کران قسم کولو سره د هېڅا ايمان نه ځي، په دې کې د ايمان تاوان نسته، ته هسې بېرېږې، په خدای باور ولره .

برېښنا په داسې حال کې چې لکه شوې پاڼه رېږدېده او په منګولو د خپلو متو په نيولو يې هڅه کوله، چې د غني له سترګو رېږدېدا پټه کړي، وويل:

ــ نه، زه وېرېږم، زه قسم نه کوم، زه مې تر لاس تېره يم، زه قسم نه کوم .

ــ ته ولې بېرېږې؟

ــ نيا مې ويل چې حق و ناحقه قسم دواړه ګناه لري، تر هغې ونې لاندې چې قسم شوی وي، هغه وچېږي. هغې ما ته ويلي چې له قسمه په مرګ ځان وساتم، زه دا قسم نه خورم .

ــسمه ده ورسه او په لوړ غږ ناري کړه چې: زه غله يم، زه غله يم، سمه ده دا کار خو دې په وسه دی نه؟

ــما چې غلا نه ده کړې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــنو بیا ورسه هغه پاکه مالګه وښېه او پر خدای (ج) او پاک کران کسم یادکړه.

غني دا وویل او سمدلاسه یې له جېبه یاسین شریف راوایست، په ډېر درناوي برېښنا ته په دواړو منګلو ونیو .

ــ دا درسره واخله، دا د کران شریف زړه دی، پرخدای باور ولره، هېڅ هم نه کیږي .

خو برېښنا یوې عجیبې عقیدوي وېرې په مخه کړې وه؛ ځان یې ډېره لویه ګناهګاره احساسوله، داسې یې ګڼله چې شېبه وروسته یې ټول ګټلي ثوابونه په اوبو لاهو کېږي. پر دې خبرې یې کلک باور درلود چې حق و ناحقه قسم دواړه یو شان ګناه لري. په خپلو پښوکې یې قران شریف ته د نژدې کېدو سېک نه لیده، لکه شوې پاڼه داسې یې ټوله پړۍ رېږدېده، د خپل زړه درزا یې اوچته احساسوله، د نیا له خبرو یې ذهن ډک و، لکه زندۍ چې یې په غاړه کې وي، داسې یې سا تنګه، تنګه کېده او لکه غني چې د برېښنا ناکراره حالت احساس کړی وي، داسې په لوړ غږ چې برېښنا یې واوري، ویل:

ــ بې شکه چې رب العزت د حق پر خوا دی .

برېښنا غني ته تر شا وکتل، غني هم داسې ورته وکتل، لکه دې ته چې وایي :

ــ ورځه رب العزت پوهېږي، هغه په هر څه خبر دی، پر هغه باور ولره !

همدا چې برېښنا د قران شریف پر سر پاشلې مالګه وښېله او په قران شریف یې قسم یاد کړ، مولوي خانو اوږده سا واخیسته، په نرمۍ یې برېښنا ته وکتل، بیا یې نورو ته مخ کړ:

ــایله یې کئ نور نو حك نه پر لرئ!

مولوي حسین ژر مخ ورته راواړاوه:

ــ مولوي صیب! څوک چې غلا کوي، قران شریف هم خوري .

ــ نو بیا مو ولې شاهدان نه غوښتل، چې کران مو ورکړ؟

ــ مور ویل، که ووېرېږي،

ــ که مو پام و، اوس ام له ډېرې بېرې مرګ پر تیرسو.

ــمنګر کسم یې وکړ .

ــملا صیب! طالبانو یې په کور کې غاړه ګۍ او پیسې پیدا کړې، د دواړو پیسې له دیارلسو دینارو ډېرېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه په نورو نه پوهېږم، ما د اوله د شاهدانو خبره کړې وه، نه پوهېږم، تاسي ته ولې پر کران کسم دونې اسانه ښکاري، چې بس هر څوک مو ګیرکړ او کران ورکوي، دا ښه کارنه دی، د شریعت لاره درې شاهدان دي، بس هماغه یې سمه او د عدالت لاره ده .

په دې منځ کې مولوي عتیق الله د دوی خبرو ته راولوېده:

مولوي ساب! ته پکر مه کوه، د دې ژبه زه درخلاصوم.

ـ مولوي خانو پر مولوي عتیق الله سمدلاسه راغږم وهل:

ـ عتیکه! ته لا د ځوانۍ په جوش کې یې، پر لاس دي پکر ساته، اسلام د عدالت دین دی، نه د وهلو، بس هماغه درې شاهدان یې شرعي لاره ده.

ـصیب! بله لار نه ده پاته .

ـ که بیا ام ستا په ولو (وهلو) کار ونه سو؟

ـبیا نو هغه وخت شاهدان راغواړو .

ـیا، یا، دا نو بېخي نه درسره منم، دا دخدای لا ر نه ده .

مولوي خانو دا وویل او له ځایه په دې پورته شو، چې ټولو ته د رخصتېدو ووایي .

مولوي عتیق الله همدا چې له کوټې راووت، نو مولوي حسین ته یې په غوږ کې وویل :

ـ نه پوهېږم څرنګه دا مولوي ساب خانو د دې غلې پر مخ سوی دی؟

بیایې برېښنا ته وکتل :

ـ لکه چې دا غله غېږې هم ګرموي؟

سره له دې چې په دې مهال کې برېښنا د مولوي عتیق الله تر څنګ ولاړه وه، خو د هغه دا خبره یې هېڅ وانه ورېده، دا مهال د هغې زړه او ذهن یواځې له یوې غونډلې ډک وو: قران کول ګناه ده، خدازده که ژوندۍ پاتې شم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېیم څپرکی

برېښنا ته نو نور په کوټه کې د سپرو، خلو، غنو او مېريانو د ګڼلو ځواک نه و پاتې، ټول وجود يې ټوک، ټوک و، داسې يې پړی خوړ په غېږ کې نيولې وه، چې ان د وېښتو بېخونو يې يو نه زغمونکی سوی کاوه، همدا چې پر نيولی کيناسته، نو ايله وپوهېده چې د بدن هېڅ برخه يې د کېبلونو له ګوزارونو په امان کې نه ده پاتې شوې .

دا چې مولوي شېرولي پر دې خبره ټينګار کاوه، چې برېښنا دې اقرار بلسان وکړي او مولوي عتيق الله هم پر دې خبره ټينګ ولاړ و، ځکه خو يې د مولوي خانو له خبرتيا پرته درې ورځې بې خوبه ساتلې وه او بيا يې په دريمه ورځ دومره ووهله، چې نور نو کېبل وال پرې سترى شول، خو بيا هم برېښنا تر هغې اقرار ونه کړ، چې د کېبلونو د ګوزارونو په منځ کې له هوښه ولاړه او بيا يې په هماغه بې هوښۍ کې دلته راوايسته. دا چې څومره موده پرې تېره شوې وه، هېڅ پوه نه شوه، يوازې دومره پوهېده چې نه کېناستی او نه هم څملاستی شي. د بې وسۍ او بې کسۍ احساس له نهيلۍ سره يوځاى راګيره کړه، په دا څو ورځو کې چې دلته بنده وه، له کوره هېڅوک يې پوښتنې ته نه وو راغلي، اصلاً هغوى خبر نه وو چې داچېرې بندي ده، له هرې بلې ورځې نه يې څرک ډېر پر زړه اورېده. د کميکانو په شان يې په ژړا لاس پورې کړ، تر ډېره وخته ناسته وه او ژړل يې. په ژړا يې ايله زړه سپک شو، خو د وجود خوږ يې هماغه شان و، درې ته يې وکتل، د دې ورې دروازې په وړاندې يې عجيب احساس درلود، بې سارې کرکه او ډېره هم ورته ګرانه وه.

غوښتل يې د کوټې په هغه کونج کې چې تشو او ډکو ته يې ټاکلې وه، تشې وکړي. له ځايه پاڅېده، لومړى خو د دغه ځاى زېرخن بد بوى ځوروله، خو اوس يې دا بوى دومره نه احساساوه، ان په دې لا خوښه وه چې په خپل زړه خو تشې او ډکې کولاى شي. که څه هم غني او مولوي عتيق الله ډېر ځله پرې د تشو او يا ډکو پر مهال راغلي وو، خو بيا هم له خپلې دې ازادۍ نه يې يو ډول خوند اخيسته. له ځايه پاڅېده، خو همدا چې تشو ته کېناسته، د دروازې له شا نه د پڼو ښکالو راغله، سمدلاسه له ځايه جګه شوه، په قهر له ځان سره وبونګېده: پر داسې ژوند دې د خداى (ج) لعنت وي ، د سپي زامن. ژر، ژر يې پرتوګانې وتاړه، په منډه يې ټيکرى پرسر کړ، چې غني په ماڼېجنه بڼه کوټې ته راننوت. له هغه سره د پټاټو تالۍ او يوه ډوډۍ وه، رابې وړه او د برېښنا تر مخې يې کېښوده، پرته له دې چې برېښنا ته وګوري، ويې ويل:

ــ راځه يوه ګوله ډوډۍ وخوره!

خو برېښنا له ځايه ونه خوځېده، غني بيا وويل:

ــ مولوي ساب خانو کندهار ته ولاړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا بیا هم څه ونه ویل. غني خپلې خبرې له سره ونیوې:

مولوي ساب خانو چې خبر سو تا ته یې ول درکړي، خپله وزیپه یې پرېښوه، ولاړ خپل کلي ته. ما ته یې وویل، چې تا ته ووایم دا د اسلام لاره نه ده، اسلام داسې حکم نه ورکوي، چې ته خپه نه سې .

برېښنا بیا هم څه ونه ویل، خدازده ولې د غني رنګ بدلون وموند، لکه پر څه چې خړ شوی وي، سر یې ښکته ونیو، په خړې ژبې یې وویل :

ـ زما یوه خور ده، هغه ام برېښنا نومېږي. زما نه یادېږي، خو مور که مې د ابغې ډېرې کیسې کوي.

سره له دې چې غني دا خبره هره ورځ برېښنا ته کوله، بیا هم برېښنا ترې وپوښتل:

ـ دا څنګه خور ده، چې لیدلې دې هم نه ده؟

د برېښنا غږ پر غني باندې داسې خوږ ولګېده، لکه د هغې په خبرو راوستلو سره یې ټوله نړۍ فتح کړې وي، پر شونډو یې یوه نرمه موسکا راځرګنده شوه، خو سمدلاسه یې بڼې بدلون وموند. بڼه یې ناڅاپه ماڼېجنه شوه. په شمېرلو کلیمو یې وویل:

ـ هغه یې په کوچنیوالي زکوم خان ته ورواده کړه، بالا یې نه ده راپرې ایښې، ما ته هم د ایغې رنګ ښکارې. بیا یې له ځانه سره ورو، ورو وویل :

ـ اه، وکې بالا اوس به نو لو ښځه سوې وي، اوس به نو کوچنیان ام لري .

برېښنا ورته په دې هېښ، هېښ وکتل، چې غني د خپلې خور په هکله یوازې انګېرلی شو،چې غني بیا وویل:

پر هغې یې بله ښځه وکړه.

ــولې نو په اغې څه شوي وو؟

ــنیخه، نارینه خو څلور ماینې هم کولای سي. پرېږده وایي چې سبا به پر تا شاهدان تېرېږي، پر خدای پاک باور ولره، د هغه هر څه په وس دي .

ــخو زه یې نه خوښېږم .

برېښنا له دې خبرې سره یو اوږده سا واخیسته، خو د غني تندی تریو شو،خو، خو ځله یې په زړه کې توبه وایسته، بیا یې برېښنا ته په قهر ژلې ژبه وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـیا، یا داسې مه وایه، ګناګاریږې، پر خدای خپل بنده ګان د ونې خواږه دي، لکه پر مور او پلار چې اولاد خوږ وي. توبه وکاږه، ښه خبره دې ونه کړه، ستا له عذابه ښکاري چې ته پر خدای ډېره ګرانه یې. خدای خپل خواږه بنده ګان ازمايي، پر دا حال دې شکر وکاږه !

غني دا وویل او سمدلاسه له کوټې ووت، بریښنا یوه شېبه د غني په خبرو غلې پاتې شوه، د غني د هرې خبرې کلیمه، کلیمه یې له ذهنه څو، څو واره تېره شوه: (خدای خپل خواږه بنده ګان ازمايي). بیا یې د پټاټو تالۍ ته وکتل، ورسره یې پر کوټې یو ځلغند لنډ نظر واچاوه، خپل لستوڼي یې رابډواهه، پر متې او مړونده یې د کېبل د ګوزارونو خاپونه اوچت ښکارېدل، لکه د دغوخاپونو په لیدو لېونۍ شوې وي، داسې له ځایه جګه شوه، په ناولې کوټه کې لکه د ډېران د منځ خلې داسې نېغه ودرېده، ناڅاپه یې د لېونو په شان وخندل، د خندا په ترڅ کې یې وویل :

ـ پر حال شکر وکاږم، دا هم د شکر ځای دی، چې لا ژوندۍ یم. بیا یې په یوه شېبه کې د سلیمان له مړینې وروسته ټولې هغه ناخوالې له ذهنه تېرې شوې، چې هره شېبه او هره ګړۍ پرې راغلې وې. دذهن په پرده کې پرته له کړمو نورڅه نه ښکارېدل، لکه د لېونو په شان یې د خپلو لیدلو او تېرو کړاوونو په ګڼلو پیل وکړ، په دغه ورځ سلطان وهلې وه، په دې ورځ عقیدې مور په کوټه کې کلپه کړې وه، په دې ورځ یې مور ورته ویلې وو، چې له زویه تېره شه، په دغه ورځ سلیمان ومړ او په دغه ورځ حاجي صیب د سلیمان پلار ورته ګواښېدلی و، چې که د زماني نکاح ته غاړه کښېنږدي، نو وژني یې او په دغه ورځ ورته سلطان لاس اچولی و، تر څو دا له ځان سره نکاح تړلو ته اړه کړي او داسې ډېرې ورځې راغلې وې، زښتې ډېرې ورځې. د دغو خبرو په رایادولو لکه لېونۍ چیغه یې کړه :

ـ لویه خدایه! ما ته دې څه راکړي، چې شکرو پرې وکاږم، په څه دې شکر وکاږم، ولې شکر وکاږم؟ له دې به بل کوم عذاب وي، چې پر ما به یې پېرزو کړې؟. له دې سره یې مخ پر دېواله ورمنډه کړه، په لوړ غږ ژړا یې له دېواله سره د تندي وهلوغږ تر سیورې لاندې راوسته. هماغسې ورو، ورو کېناسته او همداسې کرار، کرار یې ژړا او سلګۍ ورو شوې، داسې چې یو مهال خوب په خپله مهربانه غېږ کې راپټه کړه. داچې به څومره موده ویده وه، دا ورته هېڅ نه جوتېده، دا ځکه چې کوټه یې سبا او بېګا تیاره وه ، یوازې د چت تک تور څراغ له دې همېشنۍ تیارې سره پنجې نرمولې. همدا چې له خوبه پاڅېده، سترګې یې د پټاټو پر تالۍ ولګېدې. که څه هم په تالۍ کې دوه درې مچان او څو میاشې راپرېوتې وې، خو دې سره له دې هم ژر، ژر له تالۍ نه مچان او غوماشې لرې کړې، بیا یې په هېښنده اشتها د پټاټو په خوړلو لاس پورې کړ، له ډوډۍ خوړلو وروسته یې لاس د لمنې په پېڅکه پاک کړ، له ځایه پاڅېده، د کوټې په بر ګوټ کې یې پرتوګ وښویاوه، خو همداچې تشو ته کښاسته، د دړې په کلپ کې د کونجۍ چق و چوق له ځایه وارغوچوله، خو له دې سره یې تشې پر لینګیو وښویېدې، پر ځای ودرېده. یوه شېبه یې پرته له دې چې څه وکړي، داسې بې خوځښته خپلو لندو پښو ته کتل، چې سترګو یې دوه څاڅکې پر لندو پښو ورزیات کړل، دروازې ته یې په بې وسۍ له ډېرې نهیلۍ وکتل، بیا یې پر کوټې یو ډارن نظر واچاوه، کوټه که څه هم د ډکو او تشو متیازو، غوماشو او غنو نه ډکه وه، خو دې ته د بیدیا په شان تشه ښکاره شوه، د سګرېټو فلترونه او کوتیان پر خپلو ځایونو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي پراته وو، غښو منډې رامنډې نه وهلې، څراغ هماغه شان په دار ځړېدلی ښکارېده. په همدې شېبه کې وره دره په ورو غږ پرانیستل شوه، په دهلېز کې روښانه څراغونو دا وپو هوله، چې اوس نو ښه پخه شپه ده، چې په دې وخت کې دهلېز د روښنايۍ له غېږې تور سیوری دې ورې بندیخانې ته راننوت، د د دغه دنګ سیوري په لیدو په تراټ یو دوه قدمه تر شا لاړه او چې څنګه سیوري دروازه کلپ کړه، نو دې هم ایله سیوری وال وپېژانده. د هغه پر شونډو یوې شیطاني موسکا سترګکونه وهل. سپینو سوچه جامو او تورې سپینې لیکې والې لونګۍ یې بنې ته عجیبه شان ښکلاوربخښلې وه. په تورو ځلېدونکو وېښتو، سپینو منګولو کې یې د تسبو لړ ښکته پورته کېده، چې د دواړو لاسونو په ګوتو کې یې ورته یوه، یوه دانه اړوله. د هغه په لیدو له برېښنا نه د وجود خوږ هېر شو، یوه هېښنده ډار او یوه ناڅرګنده ګواښ په مخه کړې وه، داسې ورته ښکاره شوه، لکه نړۍ چې په وره کېدولو روانه وي، دومره چې د دې ځای په کې نور نه وي پاته. سا یې بنده، بنده شوه، ناڅاپه یې په تېرو اوښکو پسې لا نورې او لا تودې اوښکې په منډه راښکته شوې، داسې یې احساس کړه، لکه نور چې نو په نړۍ کې ورته څوک خواخوږی نه دی پاته. په داسې حال کې چې په راتلونکو ډارېدلو سترګو یې هغه څاره، ورو، ورو تر شا شوه، تر شا لاړه په دېواله پسې یې داسې ځان سرېښ کړ، داسې لکه غوښتل یې چې په دېواله کې ننوځي، خو هغه لا پر خپل ځای ولاړ و او په نرم نظر یې دا څارله او د تل په شان یې شونډې په موسکا موسکې وې، په کرارۍ یې وویل:

ــ ته یې ډېره وولې؟

ــتاسو خو ولیدل مولوي صیب !

ــما خو دمخه لا سر درخلاص کړ، خو ته سرزورې یې، د چا نه منې، ته ولې داسې کوې؟

خو له دې سره د برېښنا له ذهنه د هغه پخوانۍ خبرې تېرې شوې: (دا د بازۍ لا سر دی، منګر ستا یوه وودا بازي تا ته په جشن بدلوي). اندامونه یې زېره شول، پر وجود یې د لړزې یوه تنده څپه خوره شو، ناڅاپه پر ځای کېناسته، خپل ټیکري ته یې لاس واچاوه، ژر، ژر یې ځان داسې په ټیکري کې راونغاړه، لکه ټیکري چې یې ښه خوندي ځای موندلی وي. مولوي ته یې وکتل، په هماغه شان موسکو سترګو یې دا څارله، هغه په نرمۍ وویل :

ــ سبا شاهدان تېرېږي، بس دا یې اخري کدم ، ښه پکر پر وکه !

خو برېښنا له ډاره نور هم ځان په ټیکري کې راونغاړه. غوښتل یې چې څه ووایي، چې هغه بیا وویل :

ــ غلا دې کوله، ځان دې نه و په یاد؟

ــخو ما... مولوي صیب! ما د چا غلا نه ده کړې، څونه درته ووایم؟

زه په هر څه پوهېږم. د مولوي په دې خبرې برېښنا پر ځای مېخ شوه. مولوي بیا وویل: د پوهېدو حاجت نه دی پاته .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا په هېښتیا شا و خوا وکتل، هغې ته هېښنده وه، دومره هېښنده چې هېڅ باور یې پرې نه راته، هغه هېښه وه، چې همدغه مولوي په خپل لاس د دوی په کور کې هغه دېرش زره کلدارې وموندې، نو بیا څرنګه داورته بې ګناه ښکارې او بیا یې ولې دا نیولې ده او دا دی سبا پرې شاهدان تېروي، برېښنا همداسې له ګډو وډو انګېرنو او خیالونو سره لاس او ګرېوان وه، چې د مولوي غږ اوچت شو:

ــ ولې دې د سلطان په خوله ونه کړه؟

ــهغه مې نه خوښېده. برېښنا په ډار او لړزېدلو کلیماتو ځواب ورکړ، خو هغه بیا وویل:

ــنو څه کېدل؟

ــخو هغه بله ښځه هم لرله که نه!

ــنر ځلورم کولای سي، زما خپله دوې دي .

ــخو ما هغوی ته وویل چې زه مې زوی ته سر سپینوم.

مولوي وخندل او ویې ویل :

ــنو څه دې کوله؟

ــهېڅ زوی ته کېناستم .

ــته ځونې لېونی یې، سمه دمه لېونی. بیا مولوي یو قدم د دې پر لور وړاندې واخیست، شا و خوا یې وکتل، پر کوټې یې د ملنډو یو نظر واچاوه، بېرته یې برېښنا ته، چې راټوله اوګونځې ناسته وه، وکتل.

دا خونه دې ښه د خوند خونه ده، منګر په تا یې څه پرک .

برېښنا په وارخطایي وویل :

ــولې څه خبره ده؟

ــسبا یکشنبه ده، سبا که خیر د الله وي، شاهدان تیریږي. بالا نو تر جمعې هر څه تمامېږي .

د جمعې د نوم په اورېدو د برېښنا غونې زیږه شوه، نژدې و چې له ډېره وحشته کړیکه کړي، خو مولوي په هماغه خندانه ژبه وویل :

ــدلې ځونې ډېر شیان دي، مچان، غوماشې او... سات به دې ښه تېر وي نه؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

منګر يوې خبرې ته دې پکر اوسه، چې په تا څه کېږي، ستا به د خپله لاسه وي، ما خو لادمخه سر درخلاص کړ، چې لا سرې وخت دی، داسې وخت به راسي چې بالا به زما هم خه په وسه نه وي. بیا برېښنا ته نژدې شو، داسې نژدې چې د تودو ساګانو تپ يې ورته مخ سوځاوه .

بیا يې په يوه ټيټ غږ وویل :

زما هرڅه په وس دي، داسې چې سبا زه هغوی غلۀ کولای سم او تا پاکولای سم، خو که ته اوس...

برېښنا ترې په چټکۍ لرې شوه، په قهر ژلې ژبه يې وویل:

مولوي صیب! ما ته پښتون نه ښکارې، خدا زده چې د کوم ځای جټ يې، کندهاری خو بېخي نه يې. هغوی غیرتي خلک دي، لکه چې د هغوی ارمونی يې، که نه کندهاريان داسې نه دي .

د مولوي پر شونډو د ملنډو يوه خندا راښکاره شوه .

ـچا ويل چې زه پښتون يم، په اسلام کې پښتون و کندهاری نسته، اوس به مې دواړو ته یو څه ويلي وي. په داسې حال کې چې په خوله کې راټولې لاړې يې تېرولې، ويې ويل:

ـښه پکر پر وکه، زه ستا پر پایدې وایم، بس نن دې په ښايسته او نازکې غېږ کې دا غېږه راګرمه که، بیا به نو سبا زما تاکت هم درمعلوم سي، چې زه څه کولای سم او څه نه سم کولای .

برېښنا په قهر ژلي غږ وویل :

ـاو کنه؟

ـاو کنه بیا نو زور دی، چې چلېږي، منګر ستا په خپله خوښه به ښه وي، داسې نه ده؟

د برېښنا پر شونډو د نهیلۍ يوه ترخه موسکا راخرګنده شوه :

ـمولوي صیب چې پښتون نه يې، کندهاری هم نه يې، نو په مسلماني کې خو داسې نه دي راغلي .

ـته په اسلام څه خبره يې؟

ـهغه څه چې ما اورېدلي، داسې نه دي، خو که ستا اسلام فرق ولري، له هغه نه د رښتیا زه خبره نه يم .

ـته لیونۍ يې، خدای (ج) او رسول دواړه وايي چې: له مسلمانو سره شیطان حتماً سته او بیا خو ستا دا ښايسته مخ پر ملایکو ام شیطان راحضوروي...

ـپام...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولوي به نور څه ویل، چې برېښنا په دوارو منګولو ټېلواهه او خپله یې د دروازې پر لور ورمنډې کړې. خو مولوي عتیق الله له لاسه ونیوله، په ټول ځواک یې د ځان پر خوا راکش کړه، داسې چې د برېښنا ورې کړیکې هم همدلته په دې ورې کوټې کې زندۍ شوې او څلور پنځه ګامه هم اخوا د غني په کوټه کې یې ورږوکی شور هم ونه زېړاوه او نه یې د سپېڅلي عزت پټ غړونه، چې د مولوي عتیق الله د هوس په اور کې لوټېدل، هلته ورسېدل. غني په خپله کوټه کې د ځوانۍ خوارې خوب زنګاوه، هغه ایله همدا شېبه ویده شوی و، هغه تر دې دمه د برېښناسباني برخلیک ته چرتونو وړی و، داسې اندېښمن او داسې لېواله و، لکه سبا چې د ده برخلیک ټاکل کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورم څپرکی

برېښنا د شاهدانو د شاهدۍ په ورځ یوه خبره هم ونه کړه، لاسونه یې قوپېږ کړي غلي او په مړاوي نظر ناسته وه، داسې سا ختلې او دم ختلې ناسته وه، چې ان د شاهدانو بڼه یې هم په ذهن کې پاتې نه شوه. د دې ورځې په شپه کله چې غني دې ته په ډوډۍ وړلو کې لږ ناوخته کړه، ښايي نهه بجې به وې، چې سره پيتي یې د یوې مړۍ وچې ډوډۍ سره واخيسته او د برېښنا د کوټې پر لور وخوځېد، خو د کوټې دروازه له دننه نه تړلې وه، غني له وارخطايۍ ټولو ته خبر ورکړ، دوی دروازه ماته کړه، چې ورننوتل، ګوري چې برېښنا خپل ستونی په خپل خيرن او ناولي پړوني کلک تړلی دی. مولوي عتيق الله ځو لغتې ووهله او بيا یې ورته لاسونه له شا نه وتړل او غني ته یې وويل چې: تر سبا یې په کوټه کې کينې او خپله هم ګړی وروسته د برېښنا پوښتنې ته راته. غني تر سبا د برېښنا له سرو په ډکې کوټې کې په دوو پښو تېرې کړې، برېښنا غزېدلې وه، خو له رڼو سترګو یې ښکارېدل، چې خوب یې سترګو ته لار نه پيداکوي، غني که هر څومره وويل، چې ولې یې ځان وژنه کوله، د برېښنا له خولې یوه کليمه ونه وتله، بس لکه یوې کليمې چې هم هغه ټولې نړۍ ته رسوا کوله او بيا به ټول په دې خبر وو، چې برېښنا په بنديخانه کې... نا، له دې ډاره یې چوپتيا غوره ګڼلې وه او د غني د هرې خبرې په ځواب کې یې ان نا کدرې هم نه ويله، په پای کې غني هم غلی کېناست، تر سبا یې یوه خبره هم ونه کړه، درې ورځې وروسته د درېيو ګونو محکمو حکم اعلان شو، دې په بې ساري ارامۍ د درېيو ګونو محکمو حکم واورېده او پرته له څه شور او زوږه یې وزغمه. د هغې بڼې نو اوس يو ناځرګندحالت غوره کړی و، له هيچا، ان له غني سره یې هم خبرې نه کولې او نه یې سمه ډوډۍ خوړله، یوه مړۍ به یې لانه وه خوړلې، چې تالۍ به یې ټېله کړه او په ژړا به یې پيل وکړ، تر سبا به ويښه وه او په کوټه به یې خپل ګامونه ګڼل، پاسو او ارامې برېښنا یو عجيب ناشونی بدلون موندلی و، غني ورته هېښ پېښ پاتې و؛ ده ګومان کاوه چې برېښنا نوره لېونۍ شوې ده، غني ګرم نه و، په رښتيا هم د برېښنا ټول کړه وړه د لېونو وو، ښځې د لېونو له هغې شپې وروسته یوازېنۍ خبره چې غني ته برېښنا وکړه، هغه دا وه چې ورته ويل یې :

ـ په تاسې کې مسلمان نشته، پښتانه خو له اصله نه یاستۍ .

خو د جمعې په سهار کله چې غني برېښنا ته د خدای په امانۍ لپاره راغی، په هغې کې یې هېښنده بدلون تر سترګو شو، هېڅ باور یې نه راته، داسې ګومان یې وکړ، چې یا یې خو سترګې نه ويني او یا خو دا برېښنا نه ده. د برېښنا ويرژلې کمزورې او بې ډاډه نظر چيرې تښتېدلی و، له دې ښکلو سترګو ډاډ او وياړ څڅېده، لکه د یوه توريالي تور باس له سترګو چې ځاځي. پر شونډو یې یوه ناځرګنده، خو ځواکمنه موسکا خوره وه. د پخوا په شان یې د خپل ګڅ لاس منګوله په ښې منګوله کې نه وه نبولې، لکه د برېښنا غلی نظر، ويرژلې بڼه او وچې شونډې یې غني ته ورلېږېدلې وي. د غني له سترګو او بڼې نه د هغه ويرژلی حالت او د زړه ماڼېجن انځور اوچت ښکارېده، بريښنا یې مخامخ له

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې هوډمنې بڼې سره ناسته وه، خو لکه چې برېښنا په څه خبره وي، داسې ئې پر زيړو انګو تودو اوښکو مخ په ښکته منډې کړې، خو له شونډو يې ډاډ او موسکا ونه تښتېده، پر برېښنا غني د رښتيا ګران و، داسې ګومان يې کاوه چې په دې بنديخانه کې يوازې نه ده، ان د هغه په شتون کې يې ځان يوازې او بې خپلوانو نه ګاڼه، لکه تل چې زلمی ورسره ګرځي؛ ډوډۍ ورته راوړي، پوښتنو ګروېږنو ته يې ورولي او پر خدای يې باور ته رابولي او د زړه ډاډ ورکوي. غني ورته د خپل تلو وويل، دې ترې د نن پاتېدو غوښتنه وکړه، خو غني پښې په يوه موزه کې ننه ايستې او ويې ويل :

ــ دنن په خاطرخو ځم، نور نو زما د پاتېدو ورځ نه ده، د دوی د جهاد...

ــنن که ته...

ــګوره ښه يې واوره، هغوی زمونږ د ټولو لاسونه راوتړل، شپږ تنه شاهدان يې تېر کړل، شپږ تنه، د هېچا هېڅ ورسره په وس نه وه، ملا صاب خانو په دې فيصله کې نه و، شپږ تنه شاهدان! لا يې نور هم راوستي، هېچا هېڅ هم ونه سوه کړای، هېڅ يوه يې ونه سوکړای .

بيا يې ناڅاپه سر لوړ کړ، برېښنا ته يې نېغ، نېغ وکتل :

ــ برېښنا رښتيا ووايه، داڅه کيسه ده، زه خو يې هېڅ په سر و بر پوه نه سوم، دا ستا خسرګنۍ ولې پر خپل عزت نه ده، ته خو د هغوعزت يې نه؟ داځرنګې خلک دي، دا پښتانه دي؟ دا خو پښتونواله نه ده، دا ځرنګې پښتانه دي، دوی به نو ځانو ته مسلمانان هم وايي؟

ــخو زه ورته له زويه نه تېرېږم، هېڅ به تېره نه شم، يوه کليمه به تېره نه شم .

غني هېښ پېښ وروکتل، د برېښنا له سترګو د خپلو خبرو تصديق له ورايه ښکارېده. برېښنا بيا وويل:

ــ زه به مې زوی هېڅکله ورنه کم، هېڅکله، هېچا ته يې نه ورکوم، بس همدا يې زور دی .

ــ زه ستاسي په کيسه هېڅ نه پوهېږم، داځرنګه خلک دي، نو دا ښاريان ټول د سره همداسې دي؟

برېښنا په هېښتيا وروکتل، خو غني خپلو خبرو ته نوې کړۍ واچولې :

ـــ زه رښتيا درته وايم، موږ خو ساراپان يو، نه مو ښځې په اليپ او بې خبرې دي، نه نران، منګر تاسې خو ځانونه ښه هوښياران بولئ، پوهېږې زما نو نوره کرکه کېږي، زه يو څه له کيسې خبر يم

ــ څه کيسې نه ؟.

ــله دې ځخه چې ستا لېور تا ته سترګه دراړوله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـغني دا څه وايې، زه يې د ورور کونده يم، که نه پخوا داسې نه و .

ـزه هم همدا وايم، زما يې پر بنيادمانو باور لړ کړ، پوهېږې زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې پر تا، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې، نه پوهېږم، نود رښيتا قيامت نژدې سوی او وينې سپينې سوی دي، زما يې کرکه راوسته .

غني خپلې وروستۍ خبرې په داسې حال کې وکړې، چې نور نو له کوټې نه په وتو و، همدا چې له کوټې ووت. بيا لکه مياشه داسې الونياشوه، لکه هېڅو دې کوټه کې چې نه و، د سترګو په رپ کې يې په برېښنا پسې دروازه کلپ کړه، خو د هغه وروستيو خبرو د برېښنا په ذهن کې يو نه رامېدونکی شور جوړ کړ، له ذهنه يې د هغه وروستۍ خبرې په وار سره په تېرېدو شوې: (زه نو اوس پر تا هم باور نه لرم، پوهېږې، ته چې ما ته له موره هم نژدې ښکارې). له سترګو يې د اوښکو راڼه ځاځکي راوښويېدل. دغه تور کې ډنګروکی هلمندوال غني څه عجيب انسان و. د هغه خور خور ويلو به د دې په زړه کې د خورولۍ احساس راژوندی کاوه، خوږ و، خو سوچه کټلو به ئې دا د ځان خوا ته راښکله، خوږو کيسو به يې له ځان سره هلمنداو د هلمنديانو ساده، کليوال او پښتني ژوند ته وربېوله. د خپلې برېښنا خور د کيسو په کولو به يې دې ته دا ډاډ ورکاوه، چې دا غم يوازې پر دې نه دی او د عالم غم، نه غم دی. په يوه شېبه کې يې هغه ټولې شېبې له سترګو تېرې شوې، کومې چې غني کله کوټې ته د کوم کار لپاره راغلی و، دا يې تحقيق، يا بل کوم قضايي کار لپاره چېرې بېوله او د دې لپاره چې دې ته ارواې ځواکنمتيا ورکړې وي، نولومړۍ او وروستۍ خبره به يې همداوه چې:

پر رب العزت باور ولره، د هغه هر څه په وس وي، خو نن ورته غني د تلو پر مهال داخبره ونه کړه، دغه تور کې هلک په خپلو تلو، تلو کې ټول هغه څه وويل، چې په دې څو ورځو کې يې د خور تر نامه لاندې په جبر پټول، هېښنده وه. غني ترې نيم عمر کشر و، دې ته لکه زلمی داسې ښکارېده، د دې هېڅو په زړه کې دا نه ګرځېدل، چې ګوا کې غني دی... دغه غني هم توپان کاوه؛ هغه به هېڅکله برېښنا ته نېغ نه کتل، هېڅکله يې ورسره ټوکو ته زړه نه ښه کاوه، ډېر به ورسره نه کېناسته، بس يوه، دوې خبرې به يې په ولاړه وکړې او په منډه به له کوټې ووت. د برېښنا پر پڅې د سږو نرمه لړيکه راخوره شوه، خپلې متې يې په دواړو منګولو کې کلکې ونيوې او همداسې د طالبانو د راتګ په هيله يې دېواله ته تکيه وکړه، پر کوټه يې نظر وځغلاوه، د کوټې ځمکه، چت او دېوالونه دا هر څه دغني له انځورونو ډک وو، د دغو انځورونو په ليدو وځوربده او سمدلاسه يې سترګې پټې کړې .

لا به د ګړۍ ستن پر اته نيمو بجو ولاړه وه، اوس خو د وخت په تېرېدو او بدليدو ځکه نه پوهېده، چې د سيلمان د لاس د سرو زرو ګړۍ ترې مولوي عتيق الله واخسيته او په دې نوم چې دا هم د غلا مال دی، هغه يې سلطان ته وسپارله، ځکه يې نو له ځان سره داسې وانګېرله، چې ګنې اوس به نو د ګهيځ اته نيمې بجې وي، همدا مهال به و چې مولوي عتيق الله د دو نورو زلمکيو طالبانو سره کوټې ته راننوت، همدا چې سترګې يې پر برېښنا ولګېدې، نو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمدلاسه یې په څېره کې یوه شیطاني موسکا راڅرګنده شوه، ورسره یې پر شونډو ژبه تېره کړه، د هغه پر دې کړنې ، لکه پر برېښنا چې چا اور ورلی وي، داسې سره او شنه شوه، په کرکه یې ترې مخ واړواه، دا ځکه چې د هغې پیښې یوه، یوه شېبه یې اوس هم له ذهنه په وار، وار تېرېده، اوس یې هم د عتیق الله د پنجو خاپونه پر ټولې پڑی پاتې وو، د هغه د شونډو ټپ یې پر خپلو شونډو اوس هم لکه مرداره احساساوه. د هغه د مټو کلکې کړۍ اوس هم ورته سا په مرۍ کې بندوله او له نازکو او نرمو هډوکو یې اوس د ماتېدو ټکونه ختل او د هغه د اوږدې ږیرې او اوږدو وېښتانو له وجې اوس هم اننګو سوی کاوه، دا نو دې ته نه هېرېدونکې وه، خو مولوي هماغه شان خندان ولاړ و. برېښنا نو د هغه د خنداني بڼې د لیدو ځواک نه درلود، ناڅاپه یې پرې لاړې تو کړې، په ژړاند او قهر ژلي غږ وویل:

ــ ستا دې پر استاد لعنت وي، لولی زویه !

مولوي په ارامۍ پر خپل مخ توکړې لاړې پاکې کړې، بیا یې دوو زلمکیو طالبانو ته غږ کړ :

ــدرویې نیسئ، نن خو بې اغی له بلا خلاصېږو او له دې خبرې سره له کوټې ووت.

دوو زلمو په ولکه کې برېښنا له کوټې راوایستله شوه، خو د تلو پر مهال یې کوټې ته داسې وکتل، لکه دې کوټې نه د وتو زړه نه لري، رښتیا هم برېښنا ته په وروستۍ شېبه دا څرګنده شوه، چې دا کوټه ورته ګرانه ده، کوټه ورته یو ځل بیا د غني له تنکیو انځورونو ډکه ښکاره شوه، ژر یې سترګې پټې کړې او مخ یې ترې واړاوه او همداسې په پټو سترګو توري ښیښې والې ډاټسنې ته وخته .

د غازي سټېډیوم لوی انګړ له خلکو ډک و، واړه، ځوانان او زاړه ټول په ګډه راټول شوې وو، خو راټول شوي نندارچیان ټول نارینه وو، ایله یوه، یوه ښځه په چادري کې تر سترګو کېده، چې ښایي کوم خپل به یې دلته سزا لیده. دلته خو هره جمعه همدا حال و، اوس نو په خلکوکې دا ګروهه ورو، وروپه سیکندو وه، چې ګنې څوک د جمعې په ورځ مړ شي، نو جنتي دی، دا ځکه چې دلته خو اکثره د جمعې په ورځ پر قاتلینو او زانیانو، حدود جاري کېدل، دلته به هره جمعه داسې ننداري کېدې. نور نو دلته به غازي سټېډیوم کې د فټبال او والیبال لوبې نه لیدل کېدې او نه یې په خپله غېږ کې د هېواد د خپلواکۍ جشن ته ځای ورکاوه. دلته به هره جمعه نور شان جشنونه او ننداري وې، نن هم همداسې یوې ننداري ته زښت ډېر خلک راټول شوي وو او همدا چې دوې توري ښیښې والې ډاټسنې د سټېډیوم انګړ ته وردننه شوې. په سټېډیوم کې ولاړو ټولو ننداړچیانو ورته په یو وار مخ راوګرځاوه. که څه هم د برېښنا پر مخ څادري خوره وه، خو بیا یې هم ګڼه ګوڼه لیدای شوه، ځکه خو یې نو د خلکو په لیدو شڼ وواهه او خپل ګڅ لاس ته یې وکتل. پر وجود یې نرمه لړزه راپرېوته، په تورو سترګو کې یې بې وسۍ او نهیلۍ نور هم ځان راجوت کړ، هغې خپلې بې وسه او وېرژلې سترګې هره خوا اړولې رااړولې، خو هره خوا تور سرونه وو، چې د دې د ننداري لیوالتیا د ټولو سرونو په سترګو کې اوچته ښکارېده، ناڅاپه یې مولوي عتیق الله ته چې تر مخې یې په لومړني سیټ کې ناست و، وکتل. خو هغه ورته د ملنډو ډکه خندا وکړه :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ځوک چې غلا کوي، همدا به يې حال وي .

دې هم بې ځوابه پرېښښود او په لوړ غږ يې وويل:

ــ او چې زنا کوي؟

ــښځه به سنګسارېږي، پر نارينه به دېوال چپه کېږي، اوس نو دې خوله نوره دربنده کړه !

خو د عتيق الله په څېره کې د ډار هېڅ نښه هم راڅرګنده نه شوه، ان په ډاډ او غرور يې ډرېور ته وکتل، چې غلی شان يې په انګړ کې ولاړو په سلګونو زړو ځوانو او وړو ننداړ چيانو ته په يوه متفکر او ماڼېجن انداز کتل. له دې سره مولوي تر ژبې لاندې ورو وويل :

ــ لکه چې زنا يې ام کړې، پر دغو بازارۍ ښځو هېڅ باور نسته، دوی له ګناه څخه يو عجيبه لذت اخلي. په دې ترڅ کې ډريور ده ته سترګې راواړولې، وړه سا يې واخيسته او بيا يې په هينداره کې د برېښنا ليدو لپاره سترګې جګې کړې، ويې ويل:

ــ مولوي ساب! داسې ام نه ده، خدای پوهېږي، چې په موږ کې ځوک ښه خلک دي او څوک زانيان دي؟

ــته نو پر...

ــيه، زه دا خلک ښيم چې ځان ښاري نه بولي .

مولوي عتيق الله ډرېور ته نور څه ونه ويل، همداسې يې وړاندې وکتل. څو شيبې وروسته په داسې حال کې چې پر موټرو د ټولو ننداړچيانو سترګې نښتې وې، ډاټسنې ودريدې او له ډاټسنو وروستی تن برېښنا وه، چې راښکته شوه .

په سکينو قدمونو وخوځېده، که څه هم لړزېده، خو هڅه يې کوله چې خپله لړزېدا قابو کړي، تر څو ونه لوېږي. تر څنګ يې دوه زلمکي طالبان لکه دوه بې روحه پژۍ داسې بې غږ و بې غوږه روان وو، همدا چې برېښنا د خلکو تر مخې ودرېده، نو يوه تن يې ژوند ليک او ګناه ليک په ګډه ولوست. له هغه وروسته يو بل تن له اوږودو خبرو وروسته د دريېو ګونو محکمو فيصلې په وارسره وويلې. ډېرو به ډېرې خبرې کړې وي، خو برېښنا هېڅ هم نه اورېدل، هغې يوازې هلته وړاندې ولاړ سپينې چينې وال ډاکټر ته کتل، چې د جراحۍ سامانونه يې تر مخې پراته وو، ان برېښنا په دې هم ونه پوهېده، چې دې له يې کومه جزا او څرنګه جزا واوروله. د هغې يوازې دومره په ياد وو، چې پر هغې يې د غلا تور لګولی و او شاهدان يې پرې تېرکړي او پر غله باندې ګڅ لاس پرېکېږي، خو نا، طالبانو به کله، کله ښې لاس او ښې پښه هم پرېکوله، ځکه خو برېښنا هېښه وه، چې نن به له دې څخه کوم غړی پرېکېږي، کله به يې خپل ښي او کله به يې هم ګڅ لاس ته وکتل. کله، کله خو به يې خپلو پښو ته هم کتل او لا به يې په زړه کې راوګرځېدل، هسې نه چې سر ترې پرېکړي. له ډاره به يې اندامونه زيږه شول اولکه چا چې سړې اوبه پرې پاشلې وي، داسې يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېټ وواهه او د خيالونو له نړۍ څخه رابهره شوه. خلکو ته يې وکتل، خلک لړ سره ښورېدلې وو. خپله جوړه کړې ليندۍ يې نوره هم راتنګه کړې وه، خو دا يې په لامل ونه پوهېده، همدا چې زلمکيو طالبانو په ګېډه ورته د خوځېدو وويل، ايله وپوهېده، په نهيلۍ يې خلکو او بيا زلمکيو طالبانو ته وکتل. سپينکی او غوښن طالب سترګې ښکته نيولې وې، د هغه له خنډۍ ونې سره د هغه دا رنګه پاسوالي څه عجيب خوند کاوه، خو تر څنګه يې غنمرنګي طالب غاړه ځکه نيولې وه او داسې غلی او بې خوځښته ولاړ وو، لکه بې نومه شهيد ته چې درناوی کوي. په همدې ترڅ کې سپينکي طالب په نرمۍ وويل :

ــ درخوځېږه!

برېښنا له خوځېدو دمخه تر شا مولوي عتيق الله ته وکتل، مولوي په خپلو ځلاندو موسو سترګو دې ته په ملنډو وکتل، د هغه په ليدو، لکه چا چې اور ورته اچولی وي، داسې يې رګ، رګ او ماغزه وسوځېدل، په کرکه يې ترې مخ واړاوه. دا ځل نو داسې په اوچتو ګامونو د ډاکټر پر لور وخوځېده، لکه مولوي ته چې دا ورپه ګوته کوي:

وينې دار ته هم داسې په نره روانه يم. خو داسې نه وه، څومره چې روغتيا پال ته نژدې کېده، په هماغه کچه يې له ښېوسېک تښتېده، اوس نو په کراو روانه وه، همداچې ډاکټر ته نژدې شوه، سترګې يې د جراحۍ پر سامانونو ولګېدې، سمدواره ولړزېده، ډاکټر ته يې وکتل، هغه سر ښکته نيولی و. که څه هم پرته له سترګو يې نور ټول مخ او سر څه په ماسک او څه په خولۍ پټ و، خو بيا هم د هغه په ښکته سترګو کې د هغه احساس برېښنا اوچت احساساوه .

همداچې ډاکټر د دې لاس ته په دسکشو پټ لاسونه وروړاندې کړل، د خلکو له منځه د تکبير نارې اوچتې شوې، لکه دې چې همدا نارو ته لار څارله، سمدواره يې ورسره داسې جوخته کړه:

لااله الا الله محمدرسول الله، بيا يې د ګڼو خلکو پر خوا وکتل، هغوی ټول داسې ښکارېدل، لکه يوې په زړه پورې ننداري ته چې راټول شوې وي، د هغوی له سترګو دې دا احساس کړه، چې همدا نارې وهي:

ــ ژر کوئ، ژر کوئ !

سمدلاسه يې دروم نرون له ذهنه تېر شو، چې هره ورځ يې د عيسويانو په وژلو خلک داسې رووږدي کړي وو، چې نور نو خلکو ته د عيسويانو وژل او زورول يوه ننداره وه، يوه ډېره په زړه پورې ننداره. ډاکټر ته يې وکتل، هغه اوس هم سر ښکته نيولی و. دغه له ونې لوړ او ډنګروکی ډاکټر د نرون جلادانو ته نه پاتېده، دی داسې و، لکه څوک چې پر پرښتې په جبر ګناه کوي .

په همدې شېبه کې چې برېښنا ډاکټر ته کتل، ډاکټر سر لوړ کړ، د هغه د سترګو په ليدو برېښنا يو ګام تر شا لاړه، د هغه لوړه ونه، د هغه زر زې سترګې څه اشنا وې، ډېرې اشنا وې، د سترګو اشناورګي کسې يې د ماسک او خولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په منځ کې لا شنه ښکارېدل. د ماسک او خولۍ منځ راښکېلې سترګې يې خورا غټې ښکارېدې، خو يو ډول اشنا خوږوالی په کې احساسېده، د ډاکټر سترګې اوښلنې وې، برېښنا پرته له دې چې د ډاکټر تر مخې پرتو د جراحۍ سامانو ته وګوري، د ډاکټر لاسونو ته يې وکتل، چې د دې ګڼه منګوله په کې ښکېله وه او ډاکټر پرې د انستيزي عمل اجرا کاوه. برېښنا بيا په ليوالتيا د هغه سترګو ته، چې د دې پر سپينې او خوارې منګولې کلکې نښتې وې، وکتل. هېښنده وه، د هغه له سترګو اوښکو مخ پر ماسک لارې کولې او بيا په سپين ماسک کې ورکېدې. هغې همداسې ډاکټر ته يو کرار کتل، چې د ګڼ لاس په مرونده کې يې يو وړوکی شان سوی احساس کړ، ډاکټر د انستيزي عمل اجراکړی و او د برېښنا هم ايله خپل ګڼ لاس ته پام شو، چې د سيلمان د لاس کړۍ په کې ځلېده، ژر يې پر لاس ښي لاس تېر کړ، خو څه يې احساس نه کړه، لکه پر لاس چې يې هوا تيره شوې وي، ناڅاپه يې کينه منګوله په ښي منګوله کې کلکه کړه او همداسې يې د خلکو پر لور منډه کړه، زلمکيو طالبانو ورپسې په ځغاسته شول، خو برېښنا په پښو کې ځالاکه وه، هغې غوښتل چې په ګڼوخلکو کې ځان ورک کړي او يا خو به يې غوښتل، چې څوک ورته د پناه غېږه پرانيزي، خو هغه په همدې شېبه کې جزاميانو ته ورته وه، چې هر چا ته نژدې کېده، هغه به ترې په ډار تښتېده، خو دې همدا نارې وهلې :

ـ ما د چا غلا نه ده کړې، پر ما يې تورلګولی دی، هغه مولوي هم په دې خبره خبر دی، ټول خبر دي. لکه د دې خبرې چې هوا غلا کولې، داسې هېڅا وانه ورېدې. برېښنا د خلکو په منځ کې په پيدا شوو لارو کې ځغلېده، چې د امربلمعروف سړي له تورو کېبلونو سره راپيداشول، هغوی ډېر ژر برېښنا ونيوله، يوه کېبل والا پرې د کېبل ګوزارونه پيل کړل، بل کېبل وال لاس ورواچاوه، له متې يې ټينګه کړه او همداسې يې پسې راکشه کړه. دا يې په کشولو، کشولو تر ډاکټره يووړه او لکه څوک چې مرداره ګوزاروي، داسې يې د ډاکټر پر لور ګوزاره کړه. دې لا ځان سماوه، چې چا يې لاس ته لاس ورواچاوه او په پوره ځواک يې د دې لاس ډاکټر ته په لاس ورکړ، دې هغه تن ته وکتل، يو بل کېبل وال و، چې له بنې تک تور او ټول په وېښتو پټ و، انجره لنګۍ يې پر اوږو د ډېرو منډو له لاسه ګډه وډه پرته وه، دې ته يې په قهر ژلې ژبه وويل:

ـ دغلې لورې چې غلا دې کړه، هغه وخت به دې پکر کاوه، اوس نوسزا ته کڅه .

له دې خبرې سره کېبل وال تر شا لاړ او يو دوه ګامه تر شا له خپل بل کېبل وال ملګري سره خوا پر خوا ودرېده. ډاکټر تر دې دمه غلی او بې خوځښته ولاړ و، په متفکر انداز يې دغو پېښو ته کتل. هغه به يو، يو تن له سترګو تېراوه، بيا به يې برېښنا ته وکتل او سمدواره به يې سا واخيسته. د برېښنا مخ په څادرۍ پټ و او چا نه ليده، مګر ژوندليک يې ټولو واورېده او ډاکټر هم په ښه غور اورېدلی و، ځکه خو داسې ورته ښکارېده، لکه هغه چې تر څادرۍ لاندې هم ويني. ډاکټر طالبانو په چپه په نرمۍ خپل کار کاوه، په نرمۍ يې د برېښنا له ګوتې نه د واده کړۍ راوايسته. هغه يې برېښنا ته ونيوه، برېښنا هم واخيسته او ژر يې په ګوته کړه. ډاکټر بيا هم په هماغه متفکر انداز هغې ته کتل، په تېره بيا د واده کړۍ ته يې په يوه عجيبه کرکجن انداز وکتل، خو سمدلاسه يې له سترګو کرکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکه شوه او بیا یې سترګو هماغه متفکر حالت ونیوه. بریښنا ډاکټر ته په هېښتیا کتل، ډاکټر لکه زړه نازړه وي، داسې یې زړه نازړه د جراحۍ پر سامانونو لاس کېښود، د ډاکټر ورو او زړه نازړه چلند، نوره بریښنا پوزې ته رسولې وه، هغې غوښتل چې هر څه زر خلاص شي، خو ډاکټر بیا دا غوښتل چې بریښنا لږ نورې شېبې هم خپل لاس ژوندی وویني، ځکه یې کرار، کرار کارکاوه. یو مهال یې په کرارۍ وویل:

بریښنا ما وبخښه !

دغه غږ نه و، لکه چا چې یې په غوږونوکې د ډېرو پخوا زمانو یو هېر زنګ کړنګولی وي، دا غږ داسې د دې په غوږونوکې وکړنګېد، لکه کلونه چې غلي و، اوس یې نو زنګ وهلی وي. له دې غږ سره د بریښنا په رګونوکې یوه سړه څپه وځغلېده، خو ډاکټر د دې د ګڼ لاس پر مړوند یوه نرۍ لیکه وښکله، بیا یې د جراحۍ پل ته خپل لړزنده لاس اوږد کړ، همدا چې د جراحۍ پر پل یې بیا لاس ولګېده، نو یوه شېبه تم شو، کیبل وال چې د ډاکټر د کرار کار له وجې له قهره کله سور او کله شین اوښته، وړاندې راغی او په قهر یې ډاکټر ته وویل:

ــ ډاکټره ژرکوه، ته ورسره څه زړه سوی لرې!

له دې سره ډاکټر خپلې په جراحۍ دسکشو پټې ګوتې پر جراحۍ پل راوګرځولې، په چټکۍ یې راجګ کړ، همدا چې ډاکټر د بریښنا د مړوند پر نښانه شوي ځای د جراحۍ پل کېښود، یو ځل بیا د خلکو له منځه د تکبیر نارې اوچتې شوې. په همدې شېبه کې بریښنا سترګې پټې کړې او ورو یې د تکبیر له نارو سره جوخته کړه:

ــ بې شکه چې خدای (ج) لوی دی. دا هغه مهال و چې ډاکټر د بریښنا د مړونده سپین هډوکي سره بېلول، بریښنا ژر کلیمه شریفه پر ژبه کړه، بیا یې په کرارۍ او پام سره سترګې پرانیستې، لا خو ډاکټر ورته لاس پانسمان کړی نه و او لا یې د منګولې او مړوند هډوکي سپین ښکارېدل، د خپلو هډوکو په لیدو یوه شېبه داسې بې خوځښته او بې انده پاتې شوه، لکه چا چې تر روح او ټول حواس لوټ کړي وي. ډاکټر ورته غوڅ مړوند ژر، ژر پانسمان کړ او همدا چې له خپله کاره خلاص شو، نو د لېونو په شان یې د خپلو جراحۍ سامانونو په ټولولو پیل وکړ او په یوه شېبه کې یې ځان چمتوکړ او وخوځېده، خو بریښنا پر خپل ځای ولاړه وه او په اوښلنو سترګو یې خپلې غوڅې شوې منګولې ته کتل، چې مړاوې پر سپین مېز پرته وه، بیا یې ډاکټر ته وکتل، که ګوري چې ډاکټر نه دی تللی او لا پر خپل ځای ولاړدی او د دې پرې شوې منګولې ته ګوري. له سترګو یې نارینه یې اوښکې په کتاني ماسک کې ورکېږي. ډاکټر همداسې په کتو، کتو کې وخوځېد، هماغه واړه لاسونه، هماغه ګامونه او هماغه ونه. دې لا ډاکټر ته کتل چې په لوډسپیکر کې د دې د ازادېدو اعلان خپورشو، خو له دې ازادۍ یې کرکه وشوه، داسې یې دغه د ازادۍ اعلان واورېده، لکه څوک چې د چا پښې او لاسونه ورغوڅ کړي او بیا ورته د ازادېدو خبر ورکړي. د ازادېدو له اعلان سره، سره بریښنا له ځایه ونه خوځېده. ډاکټر نو تللی و، اوس یې یوازې د ګامونو خاپونه ښکارېدل، چې یوسپینکي طالب

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته په یوه پلاستیکي کڅوړه کې د دې غوټه منګوله ورکړه. د تلو پر مهال طالب مالګینه موسکا وکړه، خو د موسکا تر شا یې د ویر خړه په توروسترګو کې اوچته ښکارېده. طالب سمدلاسه په خلکو کې له سترګو الونیا شو .

د هغه په تلو ایله برېښنا ته پلار او ورور ورپه یاد شول، په خلکو کې یې سترګې وګرځولې، خو څوک نه وو راغلي. د هغوی په نه راتلو لا خوښه شوه. تر شا یې وکتل، د یوه زاني ژوند لیک او ګناه لیک لوستل کېده، مخامخ لا خلک ولاړ وو، چې د دغې زانې د مرګ او د دوو قاتلیونو د قصاص ننداره وکړي، سا یې تنګه، تنګه شوه، نور نو د دې ځای هوا زړه تنګوونکې وه. خپله غوټه منګوله یې په ښې لاس کې ټینګه کړه او همداسې وخوځېده.

□ □ □

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځم څپرکی

له هغه مهاله یې یوه میاشت تېره وه، اوس یې نو د لاس زخم ښېخي جوړ شوی و، د دغه زخم جوړېدل داسې وو، لکه د برېښنا د اندېښنو زخمونه چې هم جوړ شوي وي، له پخوا ډېره خوښه وه، هغې انګېرل چې که یولاس یې غوڅ شو ، څرک خو ورته ټول پاتې شو، ان بندیخانه او مولوی عتیق الله یې هم هېرشوې وو، لکه هغه څه چې یې هېڅ په یاد نه وي، نور نو ذهن یې له دغو نومونو او هلته ورسره شوي چلندونو نه تش شوي وو، ښېخي تش شوي وو. که څه هم له خپل عدت سره سم اوس هم د وچې منې تر څنګ درېدله، خو د پخوا په شان په اوښلنو سترګو نه درېده، اوس یې نو پر شونډو کله، کله موسکا هم راڅرګندېده، خو له یوه څه چې ډېره ځورېده، هغه هغه راز و چې له خپلې مور او کورنۍ نه یې پټ کړی و او نه یې غوښتل، چې کورنۍ یې په دې خبرې وپوهېږي، چې د بند پر مهال مولوي ورته لاس اچولی و، که نه بیا خو دا د مرګ وړ وه او څرک به چا ساته. برېښنا که څه هم داسې احساسوله، چې نور نو تو کړې لاړې دي، چې هېڅا ته په درد نه خوري، خو داسې یې احساسوله، چې څرک ورته اړتیا لري، لږ تر لږه باید د څرک لپاره ژوندۍ واوسي. همدا وجه وه چې هڅه یې کوله، تېر پر هېر کړي او همداسې یې هم کول .

پوره یوه میاشت یې بې غږ و غوږه تېره کړې وه، چې په دا تېریو کال کې یې هېڅکله هم داسې ارامې او کرارې ورځې نه وې لیدلې، داسې لکه چې دا نرۍ بدله شوې وي، پرته له کومې شخړې ښکا ویده شوي وه او ګهیځ وخته راویښه شوې وه. سراج کورنۍ هم هڅه کوله، چې څه ورپه یاد نه کړي، امنې ټول منع کړي وو، چې ان یوه پوښتنه هم ترې ونه کړي، هغه پوهېده چې دا رنګه چلند برېښنا ته سکون ورکوي او له اروایي زور څخه یې ژغوري، خو د لاس له غوڅېدو به یې ایله یوه میاشت تېره وه، چې یو ګهیځ یې وختي د مور غږ تر غوږ شو. مور یې په انګړکې ولاړه وه او چا ته یې ورو ویل :

ـــنسیمې وویل چې د برېښنا لاس ظریف ورغوڅ کړ.

له دې خبرې سره برېښنا ژر پر ځای کېناسته، خو نور یې نو څه وانهورېدل، له ځایه جګه شوه انګړ ته یې له کړکۍ نه وکتل، خپل پلار یې ولید، چې په یو چا پسې دهلېز ته راننوت، لومړی تن یې ضرور مور وه. یوه شېبه په هېښتیا په کوټه کې وګرځېده، ناڅاپه یې د منې د وچې ونې پر لور ورمنډه کړه، د دې دا رنګه منډې رامنډې د کورنۍ غړو ته هېڅ هېښنده نه وې، هغوی نو اوس ښېخي روږدې شوې وو، ځکه نو په دغه سپېده چاود کې هېڅوک د دې دا رنګه ناڅاپې منډې ته هېڅ هېښ نه شول. همدا چې ونې ته ورسېده، له ونې یې غېږ تاو کړه، یوه شېبه یې د خیالونو نړۍ ته ورمنډه کړه، د پېغلتوب مهال او خپل تروزی ظریف یې پر زړه راواورېدل، هغه ترې پنځه شپږ کاله مشر و، له دې سره به یې په لوستونو کې کله، کله مرسته کوله، دا ځکه چې د دې مور او پلار دواړو دولتي دندې درلودې، ځکه خو نو ظریف د دې د لوست چارې پر غاړه اخیستې وې. لومړی خو دواړې کورنۍ په یوه انګړ کې سره اوسیدې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې سره بېل شول، خو بیا به هم ظریف د دې لوستونو ته ځان اوزګاراوه. هغه د طب د پوهنځي محصل و او دا لا په لسم ټولګي کې وه، ظریف او د دوی ټولې کورنۍ غوښتل چې برېښنا ډاکټره شي، خو دې په زړه کې دا نیولې وه، چې په خدای که څوک ورباندې د طب پوهنځي ولولي. ټوله ورځ به یې له مور سره جګړه وه، چې ظریف ولې ورته لوست وایي. د دې ورته نوره اړتیا نشته ، هڅه به یې کوله چې په یو ډول نه یو ډول ظریف له ځانه خوابدی کړي. له لوستلو نه به یې ځان شکه او له ظریف سره به یې تل شخړه وه، خو دا هر څه ظریف په یوې خوږې موسکا تېرول، برېښنا د حقوقو پوهنځی وټاکله، ظریف په دې کار خوابدی شو، خو بیا یې هم پر مخ رانه وړه، له برېښنا سره یې خپل چلندبدل نه کړ او لا به ورته وروسته د دې پوهنځی ته له خپلې دندې نه راته. د دې پوښتنه به یې کوله او لا یې دا وستایله، چې ښه ټاکنه یې کړې ده، مګر خوارکۍ به پرېکړې ونه شي کړای. برېښنا پر دې خبره هم له ظریف سره شخړه وکړه، مګر ظریف بیا هم په خوږې موسکا له هغې سره پخلا شو، خو کله چې برېښنا له سلیمان سره کوژده شوه، نو بیا نه ظریف د دوی کور ته راغی او نه خو برېښنا د هغه بد وویل. دې پېښې ته ټول هېښ وو. برېښنا د خپلې خوږې په ورځ یوازې د ظریف راتلو او نه راتلو پوښتنې کولې او ظریف په دې ورځ ناڅاپه کندز ته وخوځېد او بیا یې هېڅکله هم د برېښنا پوښتنه ونه کړه او نه یې هم له چا سره کوژدې ته زړه ښه کړ او نن چې یې د مور له خولې د ظریف نوم واورېد، نوایله یې پام شو چې ظریف اوس هم ورته یو نوم دی. که څه هم دې هغه مهال انګېرل، چې د شخړو او بې ادبیو تر شا به دغه راز، ان د ظریف له سترګو پټ کړي، خو د لاس غوڅېدو پر مهال ورته د ظریف له کتو نه دا څرګنده شوه، چې هغه پرې کلونه پخوا هماغه مهال پوهېدلی و، چې برېښنا ته د ده نوم له نورو نومونو یوځلا نوم دی. د پېغلوتوب د مهال په یادولو یې پر شونډو یوه ترخه موسکا راڅرګنده شوه، خپل غوڅ لاس ته یې وکتل، دا ځل د لاس له غوڅېدو څخه ونه څورېده، همداسې ورو د کوټې پر لور وخوځېده. په کوټه کې یې مور او پلار د کړکۍ تر څنګ داسې غلي ناست وو، لکه تراوسه چې یې د دې د لېونیو خوځېدنو ننداره کړې وي. د دې په لیدو دواړو یو بل ته وکتل، برېښنا د دروازې په خوله کې کېناسته، مور یې پرې سمدلاسه غږ وکړ:

ــ زویه ولې د مساپرو غوندې د دروازې په خوله کې کېناستې؟ دننه راشه !

خو برېښنا له ځایه ونه خوځېده، پلار یې ترې په ناکرارۍ وپوښتل:

ــ زویه ناکراره غوندې یې، بیا دې څه په زړه کې راګرځېدلي دي؟

ــ ابا رښتیا زما د لاس دا منګوله مې ښیم، دا رښتیا ظریف...

ــ ولې ظریف ستا په لاس څه کړي دي؟

ــ هېڅ یې نه دي کړې، هغه هېڅ نه دي کړې، ما ویل چې ما هماغلته وپېژانده، تر ماسک لاندې مې ښه وپېژانده، هماغه و، هغه زما لاس پرې کړی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

امنه د دوی په خبروکې راوغورځېده:

_ما نه درته ویل، ګوره دې هم پېژندلی دی .

_ښځې ساده کېږه مه، ته خو څه بېسواده ښځه نه یې چې داسې غږېږې، بې عقلې ظریف نو غوښتل د دې لاس پرې کړي .

_ته ما مه پوهوه، زه ښه پوهېږم، د هغه زمونږ برېښنا خوښه وه او مونږ له سلیمان سره د دې کوژده وکړه .

_بې عقلې، بې عقلې خبرې مه کوه، درته یاده کړې یې وه، جرګه یې درته رالېږلې وه، څه یې کړي وو؟

_ولې نه ګورې چې تر اوسه یې ښځه نه ده کړې او بیا یې د برېښنا تر کوژدې وروسته زمونږ له کوره پښه ونیوله. زه وایم بس هماغه کسات یې واخیست، ولاکه نه د زور خبره وي او نه د زر.

_نجلۍ زه چې وایم ته ساده یې، خو ساده یې دا ستا لور غلا کړې وه، چې لاس یې ترې غوڅ کړ؟ د غسې به یې هغه خوار کی هم مجبوره کړی وي .

_ ددې دا کار خو خسرګنۍ وکړ، خدای دې حاجي په اور کباب، کباب کړي، لکه زه چې یې کبابه، کبابه کړم، خدای دې یې د بل زوی سر ته کېنوي، زما د لور څه بدي وه.

_نا،هېڅ بدي نه یې وه، یوازې له کوره په نیمه شپه کې راتښتېدلې وه، نور خو یې ورته هېڅ هم نه وو ویلي؟

برېښنا خپل پلار ته هېښ، هېښ وکتل، په کراری یې وویل :

ابا ما څه کړي وو، هغوی خو راته یوخوا پاڼ، بل خوا پړانګ درولی وکه نه .

_له زویه به ورته تېره شوې وې، دا مور دې ځونه درته وویل، رښتیا هم چې د ښځو عقل په پښو کې وي .

برېښنا همداسې بې ځوابه پلار ته کتل، چې پلار یې په قهر ژلي غږ پرې راغږم وهل:

ــ رښتیا وایم ولې حیرانه شوې، لکه چې دا خبرې درته نوې ښکاري، زه حیران یم، تا په دې یوه ګوته زوی کې څه لیدلي دي، چې داسې کلکه پې ولاړه یې، زه خو داسې ګومان کوم چې دا زوی به دې یو ورځ دا سر درته وخوري. زویه د دې لانجې نه تېره شه، زوی نه زوی .

_ابا بس دی، د خدای لپاره...

_ځنګه بس دی، خبره خو اوس شروع ده...

امنه په ننواتو د سراج په خبرو کې ولوېده :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ اوس خو هېڅ هم نه دي معلوم، خو بيام زويه که هغوی بيا دا خبره جګه کي، له دې زويه ورته تېره شه، څه وژنې يې خو نه. خپل هډوکی يې دی، زويه د څرک ور نه شلېدنه نشته، اخر څرک د هغه کور دی .

ــادې اوس ته هم دا خبرې کوې؟

ــخود به يې کوم، خود به يې کوم، چې څرک ستا زوی دی، ولې ته زما لور نه يې، په تا نه ځورېږم، لورې ما دې لړه ځانته ودروه... نه ته نه پوهېږې .

له دې سره امنه په سلګو شوه، له دې ورځې وروسته به سراج يو ډول نه ډول برېښنا ته دا يادونه کوله، چې که هغوی دا خبره رايادده کړي، دا دې ورته له څرکه تېره شي. لور او پلار به له يو بل سره پر دې خبرې برګ شول، په منځ کې به يې امنه، يا ګلالۍ راولوېده، خبره به يې سړه کړه، سراج به بيا هم برېښنا ته ويل، که له څرکه تېره شي، نو ټول به کلي ته ولاړ شي او هلته به يو کليوال ژوند جوړ کړي، دا ځکه چې اوس مهال د سراج په اته لکه افغانيو معاش ګوزاره ګرانه وه او امنه هم پر کور ناسته وه، خو برېښنا به له هر څه او هرې خبرې سره سرزورې ښکاره کوله، په غوسه به شوه، له پلار سره به يې قهرجنه ژبه کوله، چې هغوی غلي ناست دي او دی ورته د ډار پيشکې خوشې کوي او ان کله، کله به يې په خبرو کې ادب پرېښود، ان تر دې چې يوه ورځ يې خپل پنډکی وتاړه، تر څوکوم بل ځای واوسېږي، خو سراج دې کار ته پرې نه ښوده او لوړه يې ورسره وکړه، چې بيا به ورته څه نه وايي .

دسراج ايله پام شو چې برېښنا هغه يو کال مخکې پاسوا او نرمه برېښنا نه ده، اوس نو له هر څه سره ذيل کوي، قهر ښيي او ټول د ځان دښمنان ګڼي، ان برېښنا به کله، کله له خوړو او ځان سره هم ذيل کاوه، په دې وروستيوکې خو ورته دا انديښنه پيداشوې وه، چې ګنې مور او پلار ورباندې په تنګ شوي او نور يې نو بار نه شي وړی، دا ځکه چې مور او پلار به يې هره ورځ پرتله کومې خبرې دې ته ويل چې: حاجي دوی به دا پر کراره پرې نه ږدي. که څه هم اوس يې نو مور او پلار څه نه ويل، خو بيا به هم کله، کله داسې په تنګه شوه، چې په زړه کې به يې راوګرځېده، چې راځه د حاجي کور ته ولاړه شه، مګر د حاجي په کور کې به يې څه کړې وای، پرته له سلما هلته څوک و، سلما يې ناسکه ايندرور وه، هغه د عقيدې بنزۍ هم وه، حاجي د سليمان له مور وروسته د سلما له مور سره واده وکړ، خو د سلما مور ورته شنډه وبرېښېده، ځکه خو همدا عقيده، چې د پېغلتوب عمر يې خوړلی و او د عمر پښه يې په ځلوبښتو کې وه، په مخه ورغله، حاجي ورسره د واده تړون وکړ او په ډېرو شاندارو مراسمو يې واده وکړ. د عقيدې له راتګه به لا پوره کال نه و تېر چې د سليمان مور ناڅاپه مړه شوه، هغه روغه رمټه وه، ټولو ويل چې دا کار د عقيدې و، مګر حاجي تر اوسه دا خبره نه منله، عقيدې يوازې يو زوی (زمان) وزېږاوه او نوره دا هم شنډه شوه، د زمانې له زېږيدو وروسته د سلما مور هم اميدواره شوه، خو لا يې ماشوم نه و زېږېدلی، چې حاجي له کوره وشړله. حاجي دا پلمه کوله چې ښځې يې له سلطان سره ګوتې خوږې کړې وې او تهوله ملامتي يې ځکه د سلما پر مور واچوله، چې هغه مهال سلطان ايله د اتلسوکالو و او دی يې نادان ګاڼه، خو دا چې خبره څه وه، بيا تر دې دمه چا ته څرګنده نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوه. سلما د خپل نیايي په کور کې وزبېږېدله، لا به یوه کلنه وه چې عقیدې او حاجي خپل کور ته راوړه او دا دی اوس نو شکلې چټه پېغله وه. دا ټولې کیسې برېښنا ته سلیمان کړې وې، سلیمان به تل ویل چې سلما په دغو ټولو خبرو خبره ده، ځکه خو داسې بد سترګې ده، په رښتیا هم چې یوځل به د سلما ژبه چا ته پرېکه شوه، نو مګر خدای کراره کړې وه، له هر چا نه یې له حاجي سره ډېره ژبه کوله او کله به یې د نورو پر سر حق ناحقه حاجي سپکاوه، خو حاجي به هېڅ هم نه ویل، هغه هڅه کوله چې د سلما سترګه پر ده ونه لګېږي، نورو ته به یې پټ، پټ وویل:

ــ هغه لیونۍ ده، کار پرې مه لرئ .

سلما په کور کې پرته له برېښنا نه له هېچا سره نه غږېدله، پر عقیدې یې د سازمانۍ نوم ایښی و، دغه نوم عقیده د اور لوخړه جوړوله، خو د سلما پر ژبه پرته له سازمانۍ بل نوم عقیدې ته نه راته. برېښنا ته دغه خورا شتمنه کورنۍ عجیبه ښکارېده، په تېره د سلما کړه وړه ورته ډېر هېښونکې وو. مګر سلما ورته ګرمه نه برېښېده .

ورځې همداسې تېرېدې، د حاجي دوی له کور څخه هېڅوک نه راتله، یوازې یوه ورځ سلما د برېښنا دوی کور ته په ښادۍ کې پټه راننوته. لومړی خو د برېښنا هېڅ باور نه راته، سلما ته یې په ناباورۍ کتل، په خپلو سترګو یې باور نه درلود، چې رښتیا به ویني، ځکه خو یې سلما ته په ناباورۍ وویل:

ــ اوس نو ته رښتیا راغلې یې؟

د سلما په سترګو کې اوښکې راښکاره شوې، برېښنا ترخه موسکا وکړه، په ټوکو یې ویل:

ــ یانې چې ستاسې په تخم کې دونه رحم شته .

سلما سر ښکته نیولی و، برېښنا ورنژدې شوه، په یوازېنې لاس یې د هغې ګڅه مټه ونیوله، په کرکه یې وویل:

ــ وینې یو بل لاس لا لرم، یانې چې یو بل تور هم راباندې لګولی شئ. سلطان ته ووایه، طالبان پښې هم پرېکوي، درې توره خو دې راباندې پور دي .

ــ برېښنا ورینداري! دا ټول کار د عقیدې دی، د هغې سازمانۍ دی، هغې سره زرغونه وربنداره هم یو لاس وه، که نه سلطان لالا خو ستا د تېښتې نه پس څه نه ویل.

برېښنا په چتکۍ د سلما مټه خوشې کړه، لکه څه چې یې ورک کړي وي، داسې یې شا و خوا ته په ترورتیا وکتل :

ــ ته درواغ وایې، د سلطان خوا کوې .

ــ ورېندار! زه رښتیا درته وایم، ولا چې همداسې ده، دا هر څه د هغې سازمانۍ دي .

ــ نو ته وایې چې د سلطان هېڅ لاس په کې نه و؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسلطان هم ورسره و، خو دونه نه، هغه په دي کار خوښ نه و، زه رښتيا وايم، ځو واره يې زرغونې ورېنداري او دې سازمانۍ ته وويل، چې دا زمونږ د کور بدنامي ده، خو سازمانۍ ويل چې د برېښنا عقل بايد سر ته راشي .

ـسلما! دروغ مه وايه، زه وره نه يم، وپوهېدې؟

ـورېنداري! ته هسې پر سلطان ورور بدګومانه يې، که نه هغه خوار کی دونه ملامته نه دی .

ـنو سلطان ورسره څنګه منله؟

ـحاجي بابا ورته وويل چې له حقه يې محروموي، که نه سطان داسې نه کول .

ـحاجي صيب هغه نو ولې...

ـورېنداري! ولې ساده يې، حاجي بابا ته هم دغې سازمانۍ دا خبره ښودلې وه، که نه حاجي بابا او دا خبره ډېر سره لرې دي .

برېښنا د چوترې له پاسه پر پړنې خاورې کېناسته، په چرتي انداز يې وويل:

ــ ګومان مې نه راځي، چې د طالبانو په وخت کې دي...

ـوريندارا! عقيدې مور په خپل لاس هغه مولوي عتيق الله دی، که څه بلا هغه ته پيسې ورکړې، هغه پيسې چې ستاسې کور کې پيدا کړې، هغه هم دغې سازمانۍ لولۍ ورکړې وې، دا کنچنۍ له هېڅ کاره بېرته نه ده. ګومان مې نه شي چې دا دې له دغه مولوي سره تار ونه لري .

ـښه نو هغه پيسې؟

ـهو! هغه پيسې سازمانۍ ورکړې وې، دا خبرې يې ما په خپلو غوږو واورېدې، چې زرغونې ورېندار ته يې کيسه کوله .

ـخو زما باور نه راځي .

ـباور به دې هله راشي، چې څرک هم درنه يوسي .

برېښنا پرې چيغه کړه:

ــ الماسې! څه له دا بد زيری راکوې؟

ـورېنداري! زه دا خبرې ځکه کوم چې ته کابل پرېږده، دغه سازمانۍ دې پرېښوولو والا نه ده .

ـنو هغه به څه وکې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــڅه يې ونه کړه، د هغې هر څه په وس دي، وربندار وتښته !

ــډېره يې راته مه پرسوه، نور يې نو څه په وس نه دي .

ــدا هسې ځان غولول دي، هغې تا ته هېڅ نه دي پرې ايښي .

برېښنا په کړيکه وويل:

ــ الماسې! خوله دې نيسه، نور نو پرتې ونه وايې !

ــپرتې نه وايم، وربندار رښتيا خواره نه لري، تا ته اوس يوازې څرک پاتې دى، هغه هم درنه اخلي .

برېښنا په سترګيا وويل:

ــ نو څه وکړم؟

ــوتښته دا زه درته وايم، وتښته همدا يې لار ده.

برېښنا يوه شېبه غلې شوه، بيا يې په کراری وويل :

ــزه ورسره دعوه کوم .

ــته ورسره دعوه نه شې کولی، پوهېږې تا ټولې دعوې بايللې دي، په يوه مات او ګوډ پياده چې ته ورته عدالت وايې، هېڅ نه کېږي، زه اوس هم درته وايم، لا سرې وخت دی بيا به ارمان وکړې. هغه وخت به يوازې لاسونه ټکوې .

الماسې دا وويل ځادري يې پر سرکړه او همداسې پرته له مخه ښې له کوره ووته. په کوڅه کې په اوچتو ګامونو روانه شوه، له ژر، ژر ګامونو يې قهر ژلی حالت اوچت محسوسېده، پر لاره له ځان سره بونګېده، هغه ډارېده چې که برېښنا دا لوبه بايلوي، نو د دې ټول پلانونه له خاورو سره خاورې کېږی. يو ځل به بيا د څووم وار لپاره عقيده ګټونکې شي. سلما عجيبه شان د عقيدې پر عقدوي ځواک باور درلود، د سلما په زړه کې د غچ اخيستنې اور غرغنډې وهلې، د دغه اور د سرو لمبو په بدرګه کې د زاړه زندان له څنګه تېره شوه. د ترافيکو د لوی رياست د سوړې، سوړې ودانۍ له يوې سوړې، چې اوس خلکو ترې سړک ته د تلو لنډه لاره جوړه کړې وه، سړک ته ووته. د سړک پر غاړه يوې ولاړې زړې ټکسي ته وخته او په داسې حال کې چې له کړکۍ نه دباندې د ښار ړنګې بنګې منظرې ته يې په قهر ژلو سترګو کتل، تر ژبې لاندې يې وويل :

ــ عقيدې که برېښنا خرې څه در ونه رسول، ولاکه خو روغه رانه لاړه شې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږم څپرکی

برېښنا امنې او سراج ته دا خبره سپينه وکړه، چې که عقيده ورسره د څرک پر سر دعوه پيله کړي، دا يې ورسره پر مخه بيايي. ټولو له دې کاره منع کړه، ټولو پر دې خبره ټينګار کاوه، چې برېښنا د سلما خبره ومني او وتښتي، خو برېښنا همدا ويل :

ــ زه به په محکمه کې پر قرآن قسم وکړم، چې له هېچا سره به واده نه کوم، ان د حاجي په کور کې اوسېږم، خو زوی نه ورکوم او بيا نو دوی ولې له ما نه زوی واخلي. سليمان چې مړ شوی دی،دوی په کوم حق ما نه زوی اخلي؟

سراج که څومره استدلال ورسره وکړ، خو برېښنا پر خپلې خبرې کلکه ولاړه وه او ويل يې :

ــ زه ورسره دعوه کوم، زه دا دعوه حتماً ګټم. برېښنا له ځان سره دا لوړه کړې وه، تر هغو چې عقيده دعوه ونه کړي، دا به غږ نه پورته کوي، په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، د تېښتې يې ورته وويل، خو برېښنا به هغه رټله. ټول په تېره سلما برېښنا ته هېښه پاتې وه، له هغې برېښنا نه، چې سترګې يې هم په دروندواله اړولې، د دويم تن تر مخې يې خبره هم نه شوه کولای، کله چې کوژده شوله، نو له سراج سره پوره يوه مياشت نه مخامخ کېده، سلطان څو، څو ځله ووهله، خو له ډېره ډاره يې په زړه کې هم نه ګرځول، چې ګنې سلطان وهلې ده، هماغې برېښنا په کلکه سراج ته وويل :

ــ که مې ساتلی شئ، خو ښه او که نه ما ته کورونه ډېر دي .

سراج هم له ډېرې هېښتيا داسې غلی شو، چې بيا يې سڼ هم ونه خوت .

پوره دوې نورې مياشتې سلطان دوی ښځې غلي وو. برېښنا انګېرل ګنې زرغونې او عقيدې ترې لاس اخيستی دی او بله دا چې د يو او بل له خولې يې اورېدل، چې حاجې پر دې خبره کلک ولاړ دی، چې څرک د برېښنا زوی دی، هېڅوک يې د اخيستلو حق نه لري. دې خبرې برېښنا زښته ډېره هيله منه کړې وه، همدا وجه وه چې ځانته د يوې دندې پيدا کولو لپاره ګرځېده. دا مهال خو ښځو ته د دندو پيداکېدل، سم د مرغۍ پۍ وې، خو په روغتيايي چارو او په ښځينه نانوايانو کې ښځو ته دندې پيداکېدې. برېښنا غوښتل، داسې يوه دنده پيداکړي، چې د دې او څرک د خوراک او پوښاک پېټی يې پرې اوچت شي. د وزير اکبر خان په روغتون کې يې ځانته د چپړاسي دنده موندلې وه، زښته ډېره ورته خوښه وه. که څه هم دې د حقوقو پوهنځی لوستی و، خو اوس مهال ورته د چپړاسي دنده هم لوی غنيمت ښکارېده، دا ځکه چې د وزيراکبر خان په روغتون کې چپړاسيتوب هم ښځو ته نيمه پاچايي وه. سراج له دې دندې سره دومره خوښ نه و، همدايې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رئیس ستا ځوانۍ ته سترګې نیولې دي، که نه دونه ښه سړی نه دی. برېښنا به په دې خبرو سره او شنه واوښته، لکه کرکه چرګه ببره به شوه او په قهر به یې وویل:

ـ ابا هر سور ږیری ملا شا ګل نه دی، دا ولې تاسې سړي پر ټولو سړیانو بدګمانه یئ، لکه په سړو کې چې ښه انسان نشته، که څنګه؟

که څه هم برېښنا ته د پلار خبرې رښتیا ښکارېدې، خو اوس یې له سره اوبه تېرې ګڼلې او اوس ورته یوازې د نس غم، غم ښکارېده. په اصل کې هغې انګېرل، چې د پلار پر اوږو یو زیاتی بار دی، هسې خو یې پلار د خپلې څلور کسیزې کورنۍ پېټی نه شو اوچتولی او لا پرې زیات و، ځکه خو برېښنا د خپل او زوی پېټي د وړلو ویلاړ کړی و، په دې ورځو کې خو هسې هم خپلې ګاندې ته یې عجیبه شان هیله پیداشوې وه؛ کله به یې څرک په خیالونو، خیالونو ځوان کړ، هغه به یې ډاکټر جوړ کړ، کوزده به یې ورته وکړه او کله به یې په خیالونو، خیالونو له عقیدې او زرغونې نه غچ واخیسته. دواړې به یې داسې وکړولې، له پښیمانۍ نه سر او تندی وهي، سلطان ته به یې داسې اروایي زیان ورساوه، چې پر ېېوسۍ یې دا ژړیده، خو کله به یې خیال لیده، چې هلته لرې السکا ته تللې ده، هلته هېڅ افغان نشته، له خپلوانو او خپلوانو نه هېڅوک نهویني. په خپل لاس یې ګټي او په خپله یې څټي. دغو خیالونو نو اوس د برېښنا شپه او ورځ نیولې وه، د منګولې غوڅېدل یې ېېخي له یاده وتې وو ، ان د خپلې منګلولې په غوڅېدو لا خوښه وه، چې ګنې د زرغونې او عقیدې له شره خو پرې خلاصه شوه. په رښتیا هم زرغونه او عقیده داسې غلې ناستې وې، چې د سلما پر خبرو اوس د برېښنا شک او ناباوري پر زیاتېدو وه، دا خبره سلماکړې وه چې پر برېښنا د غلا تور عقیدې او زرغونې لګولی و او دا هر څه د دوی دواړو کار و. د برېښنا خو یو له دې وجې باور نه راته، چې زرغونه باید له دې نه لا خوښه وي، چې دا پرې بن نه شوه او عقیده مور خو یو مهال د ښځو سازمان له هڅاندو غړو نه وه، د ښځو د انساني حقوقو په هکله یې له ورکتوبه په وار، وار په لوړو غونډو کې د عقیدې مور نارې او ویناوې اورېدلې وې، په محکموکې یې په وارو، وارو له قاضیانو سره د عقیدې د شخړو کیسې اورېدلې وې، چې څنګه یې د ښځو له حقوقو نه دفاع کوله او کله، کله به یې یوه وړه فضایي مسئله دومره پېچلې کړه، چې ان خبره به یې د ګوندي مرکزي کمېټې تر دارالنشاء ورسېده. خو عقیده مور به تر هغو نه تر شا کېده، تر څو چې ښځه به یې ګټلې نه وه. په دې وجه به د برېښنا څنګه باور راغلی وای، چې عقیدې مور دې دا کار کړی وي، خو بیا به یې هم کله، کله په زړه کې راګرځېدل، نه چې د سلطان د کورنۍ بیا پېریان وتورېږي. په دې منځ کې سلما څو، څو ځله راغله، هغې به بس همدا یوه خبره کوله :

ـ ورېنداري وتښته، وایم وتښته، تا ته بله لارنه ده پاتې، وتښته !

خو د سلطان او عقیدې چوپتیا برېښنا د سلما پر خبرو بې باوره کوله. داسې ورته برېښیده چې سلما مل ته وایي، لار ګوره او غله ته وایي لار نیسه. سلما به یې هر ځل خواشینې او ماېچنه لېږله. سلما به چې د برېښنا دوی له کوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ووته، نو مخامخ به کور ته لاړه، کور ته له ننوتو سره به يې جوخت د سلطان کوټې پسې ورمنډې کړې، د دې به اولنۍ خبره داوه :

ــ زوی د برېښنا حق دی، اخيستل يې ګناه ده .

خو سلطان به چې ټوله ورځ يې د ويډيو او ډش پروګرامونو هغه هم د لوڅو چينلونو په ليدو تېروله، پرته له دې چې دې له وګوري، اوږې به يې پورته وغورځولې او په قهر به يې يو بل چينل رامخې ته کړ. د هغه دا کړنې سلما ته ويل چې ښه راباندې نه لګېږي. د برېښنا سپکې سپورې د سلطان له زړه نه لا نه وې وتلې او لا يې يوه، يوه په زړه وه، د برېښنا منګولې تر غوڅېدو وروسته سلطان يو ځل هم نه وتوانېده، چې برېښنا وويني، تر څو د هغې په بدنامۍ، بې وسۍ او غوڅ لاس ملنډې ووهي او ورته په ياد يې کړي، چې له ده سره په واده نه کولو يې څومره خطا کړې ده. څو، څو ځله يې زړه شوی و، چې کور ته ورشي، خو په نيمه لار کې له خپل هوډه راګرځېدلی و، د راګرځېدو پر مهال يې سلما او سراج ته څو کنځلې هم کړې وې. بيا يې هم د برېښنا تورو سترګو او مهينې موسکا لا په زړه چکونه لګول او لا يې له پخوا نه لېوالتيا ورته ډېره وه. هغه انګېرل چې وروستيو ناخوالو به د برېښنا ښکلا زيانمنه کړې وي، خو باور يې درلود، چې ښکلا به يې کمزورې شوې نه وي، دا ځکه چې د هغه عقيده وه، که ښکلا څومره وتوکل شي، په بله بڼه راڅرګندېږي او لا يې رنګينې ډېرېږي. همدغو انګېرنو به سلطان ځوراوه او داسې يې احساسوله، چې د ټولو ستونزو سره، سره بيا هم برېښنا ورته ګرانه ده او بيا يې هم زړه په وارو، وارو غواړي چې هغه خپله کړي. له دې انګيرنوبه يې مغز وسوځېد او په کور کې به يې ناحقه شخړه جوړه کړه. خو عقيده له پخوا نه سرکښه، مغروره او خوښه ښکارېده، د پخوا په شان ډېره نه ګړېده، له خپل يوازېني زوی (زمان) سره هم چنداني نه ګړېده، غلې ناستې پاستې يې ټول هېښ کړې وو، يوازې چې به کله، کله له زرغونې سره سترګه په سترګه شوه، نو پر شونډو به يې خندا راښکاره شوه او زرغونې به هم ورته په موسکا ځواب ورکړ. د دوی دواړو دا وړ موسکاوو ټول هېښ کړې وو .

د زرغونې د واده لس کاله کېدل، خو په دغو لسو کلونو کې داسې ورځ نه وه، چې زرغونه او عقيده دې له يو او بل سره ټونګه پر ټونګه نه شي، خبرې خو يې هېڅکله هم يو له بل سره نه کولې، د عقيدې ژبه به د دې د نيمګړتيا په ګنډلو، ګنډلو وچېده، چې د دې دا کار به کله، کله سلطان دومره قهرژلی کړ، چې د زرغونې په وهلو ټکولو به يې لاس پورې کړ او تر هغو به يې وهله، چې خوار کۍ به له اخ او ټوخه ولوېده. يوه ورځ خو يې د پلار کور ته ولېږله، خو که حاجي منځګړی شوی نه وای، نو اوس به يې لا د وخته په درېيو تيرو ويشتې وه. په هغه کال د حاجي په منځګړېتوب سلطان ايله د زرغونې راوړلو ته خوښه وکړه .

عقيدې به تل دلته او هلته ويل چې: سلطان پر زرغونې خاورې شوی دی، دا خبره خو به ضرور د سلطان تر غوږ و رسېده، چې ګنې زرغونه هومره ښکلې نه ده چې بايد وای. زرغونې به چې څومره سينګار وکړ، نو د عقيدې د ملنډو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوې موسکا به ورته ټولې خوارۍ په اوبو لاهوکړې او لا به سلطان لمسېده؛ هغه به چې د عقیدې له ملنډو ډکه موسکا ولیده، نو پر زرغونې به یې راغړم وهل :

ــ سرې چې بدرنګه وي، سینګار یې نور ام بدرنګوي، دا څه له پر ځان رنګونه تپې؟

خو اوس وضع بل شان شوې وه؛ اوس د عقیدې ژبه عجیبه شان د زرغونې په ستایلو، ستایلو وچېده، اوس له یو بل سره څنګ تر څنګ کېناستې او له یو بل سره یې په پسپسې خبرې کولې. دهغوی هېښنده تړاو ته کور بانه څه، چې له کوره دباندې خپل خپلوان هم هېښ پاتې وو .

د دوی دواړو چوپتیا، ان سلطان او حاجي هم په دې باوري کړي وو، چې نور نو له دوی نه برېښنا هېره ده. خو یوه ورځ ناڅاپه سراج په تښتېدلي رنګ کور ته راننووت. دا ورځ هسکه وه، د نوي او تنکي پسرلي نرم لمر، لکه د سلیمان نرم لاسونه، داسې د برېښنا تور اوږده وېښتان او نوي په غوښو ډک شوي اننګي ورنازول. هغه لمر ته ناسته وه، نوی پر خوږو خبرو راغلي څرک یې په غېږ کې پروت و، هسې خو یې یوازې ناسته عدت ګرځېدلې وه، نو کراره، کراره یې څرک ته سندره ویله:

ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه شین غمی پرې کېږده

مرغلرې پرې چاپېره کړه زر شه و زرګره !

دا سندرې نیا ورزده کړې وې، نیا ته برېښنا زښته ډېره ګرانه وه، بس ټوله ورځ به یې په غېږ کې غزېدلې وه او هغې به ورته د خپل مهال سندرې ویلې. اوس یې هم ځینې سندرې په یادې وې :

خیالي ملنګه ورو، ورو کوزه که لیلا له کجاوو .

یا داسې نورې، یا خود نیا له خولې سندرې خوږې وې او یا خو دا سندرې خوږې وې، چې تر دې دمه د برېښنا په زړه او ذهن کې ژوندۍ پاتې وې. برېښنا ایله ما له ډېره اوګۍ جوړه کړه، سندره نوې راپیله کړې وه، چې د سراج غږ ورته غږ په ستوني کې وچ کړ:

ــ وبرېښنا وایم څه شوي؟ او چې څنګه یې پر برېښنا سترګې ولګېدلې، نو سمدلاسه یې ورته ټوله کیسه وکړه .

نن سراج ته سلطان خپل سرې رالېږلی و، چې سراج خبر کړي. تر څو برېښنا محکمې ته راحاضره شي. سراج چې خپله خبره پای ته ورسوله، نو برېښنا وخندل:

ــ ابا ته هسې وارخطا یې، خو زه نه ډارېږم. خو له الوتي بنې ښخه یې دا څرګنده وه، چې ښه د مزی ډارېدله او هسې هینډې اخیستې وه. سراج خپله خبره وکړه وخوځېده، همداسې له کوره ووت .

برېښنا تر مازیګره اندېښمنه ښکارېده. خو هڅه یې کوله چې نور پرې ونه پوهېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تېر مازيگر و، چې سلما د خپلې سکنې تورۍ زوی اکبر خان سره د دوی کور ته راننوته،

سلما پوهېده چې برېښنا به د وچې منې تر ځنګ ولاړه وي، ځکه خو د کوټې پر ځای سیده انګړ ته ووته .

برېښنا د وچې منې تر ځنګ غلې ناسته وه، ځرک ترې ګرد ځرخېده، خو دا خپلو اندېښنو په مخه کړې وه. سلما وړاندې ورغله، په کراره یې سلام ورواچاوه، برېښنا د سلما له سلامه سره شټ وواهه، خو د سلما د سلام ځواب یې ونه وایه، هماغه شان یې غلې، غلې وروکتل. سلما مخامخ کېناسته او په نرۍ موسکا یې وویل:

ــ ورېنداري اوس یې نو ورسره ګاله، وګورم چې چا ښه ویل او چا بد. برېښنا تر سترګو لاندې وروکتل، بیا یې اکبرخان ته وکتل، چې د چوترې له پاسه له زلمي سره ولاړ و او سپینې ټوپۍ او سپین واسکټ ورته ننګرهارۍ بڼه لا جوتوله او دوی ته یې په خپل کلیوال انداز کتل. برېښنا ترې په کراری سترګې واړولې او په ټیټ غږ یې سلماته وویل :

ــ سلما زه نه وایم چې تا بد ویل، یا ما ښه ویل، خو زه به دا لوبه ګټم، زه پر دې خبرې یقین لرم .

دسلما په غوښنو شونډو کې د ملنډو یوه موسکا رابره شوه:

ــ ورېنداري! ستا چرګ یوه پښه لري .

ــ نا، داسې نه ده .

ــ نوځنګه ده، چې له خپل خره نه، نه راکوزېږې؟

په داسې حال کې چې برېښنا د ځا پر برغولي سترګې نښلولې وې ، په قهر ژلې ژبه یې وویل:

ــ سلما دا خبره باید سپینه شي. زه نوره د اندېښنو توان نه لرم، زه غواړم هر څه سپین شي. نور نو باید دا تنسته وشلېږي، دا کېږي، که هغه کېږي، له ډېرو خبرو او غمونو نه به خلاصه یم .

ــاو که هغوی...

برېښنا پر سلما برېچ وهل او خبره یې ورته په ستوني کې وچه کړه:

ــ نا، سلما داسې به نه کېږي، اخر زه مور یم چې واده نه کوم، په ځوانه ځوانۍ دوه کلن ماشوم لویوم، دا خلک او د هغوی قانون له ما نه څه غواړي؟ زه به یې ضرور ګټم، داسې یې نه پرېږدم .

ــخو ورېنداري! په تېښته کې هېڅ تاوان نشته زما ومنه، دلته یوازې یوکال ښایي یو کال .

ــ بس که سلما! ستا یوې تېښتې رانه د ډېران لوټه جوړه کړه، بلې ته مې ګډوه، زه په خپلو کارونو ښه پوهېږم، وپوهېدې، بیا هم درته وایم چې په هغه اولې تېښتې مې هم غول خوړلې، خو دا ځل نه تښتم، ورسره وهم یې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا له دې خبرې سره جوخت مخ پر کوټې منډه کړه. سلما پر خپل ځای هېښنه پېښنه ولاړه وه، ځرک په نرمو قدمونو په مور پسې وخوځېد. خو سلما پر خپل ځای ولاړه وه، ښايي ډېره موده به ولاړه وه، چې د امنې غږ راپه خود کړه:

ــ لورې کار مه ورسره لره! برېښنا نو اوس د پښيانو غوندې اوړې پورته غورځولې دي، کله يې اوړې ښکته کېږي .

سلما په نهيلۍ او پرته له کومې خبرې اترې وخوځېده. د اکبر څنګ ته چې ورسېده، نو په کرار او نهيلي غږ يې وويل :

ــ اکبره! اوس درسره ځم .

اکبر خان د سلما په خبره هېښ پېښ شو، خو سلما تمه نه شوه او همداسې په منډه د سراج دوی له کوره ووته .

اکبر خان يوکليوال زلمی و، سره له دې چې هغه د سلما د تورې يوازېنی زوی و او سره له دې چې سلما يې په وارو، وارو له عقيدې او حاجي نه غوښتې وه، خو دواړو ورته خوښه نه ورکوله، ځکه چې که سلما له اکبر سره واده کړی وای، نو د سلما د مور ټول راوړی ميراث د اکبر خان کېده. عقيدې هڅه کوله چې سلما خپل وراره ته ورکوژده کړي او حاجي صيب هڅه درلوده، چې خپل وراره ته يې ورکوژده کړي .

اکبرخان نالوستی و، په کلي کې زېږېدلی او لوی شوی و، يو بشپړکليوال زلمی و، خو سلما يې چې د يوازېنۍ تورې لور وه، زښته ورته ډېره ګرانه وه. که څومره به حاجي او عقيدې ورته د جرګو سپکاوی کاوه، بيا يې هم په وارو، وارو غوښته. خو سلما ته اکبر يوازې د تورې زوی ښکارېده، هېڅکله يې هم دا نه وه احساس کړې، چې اکبر دې دې ته لږ کدرې هم ګران وي، يا دې هغه سره مينه ولري. خو د عقيدې او حاجي له کسده يې له اکبر خان سره ډېره نژدې ناسته ولاړه کوله. همدا وجه وه چې اکبر خان ګومان کاوه، ګنې سلما ته ګران دی. سلما د عقيدې او حاجي په نيتونوخبره وه، ځکه کله چې له برېښنا نه نهيلې شوه، نوهوډ يې وکړ چې له اکبر خان سره په سپينو پايڅو وتښتي. که څه هم سلما يو لوړه لوستې نجلۍ وه او اکبر خان يو بشپړ نالوستی زلمی و، هغه کليوال و او دا ښاري نجلۍ وه، بس د عقيدې مور له کسده ورسره وخوځېده، ګنې په دې ډول ترې غچ واخلي، خو اکبر د دې په دا ډول ورلو نه وخوښ .

د سراج دوی د کور تر مخې تم شو، سلما ته يې په مينه ناک نظر وکتل :

ــ ګوره ترورزۍ! زه دې غواړم، بيا دې ام غواړم، تر اغې پورې دې غواړم چې رادې کې، خو دا شان چې ته ما سره ځې، دا خلک، دا تربوران او دا کليوال به راته څه وايي؟

ــ کليوال په تا پورې نه خاندي، پر ما به خاندي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـخو زه به سلطان لالا ته څنګه ګورم او له حاجي ماما سره به څنګه سترګه په سترګه کېږم؟

ـراځه، راځه! اغوی اسې هم سترګې نه لري، که نه په اینږور به یې لاس نه غوځاوه .

اکبر خان په ننواتو وویل :

ــ ګوره سلما ښه جلۍ شه! په خبره خو ځان لږ پوه که که نه؟

سلما په دې خبره وقهرېده:

ــ سمه ده هېڅ خبره نه ده، ځم د بل چا کره.

اکبر خان له ډېره قهره سور او شین واوښت .

ــ ترورزۍ! دا څه سپیتانه راته کوې؟

ـرښتیا درته وایم، په تا کې زما د وړلو غاښ نشته، داسې څوک به پیدا کم، چې دا غاښ ولري.

اکبر خان اوږده سا واخیسته :

ــ سیي ده، ځه څه چې کېږي نو کېږي به، خو پام دې وي چې دا خبره بیا ونه کې !

سلما او اکبر خان دواړه پر لاره وخوځېدل. سلما د تلو پر مهال د برېښنا دوی کور ته وکتل، لکه هلته ناستې برېښنا ته چې وایي :

ــ دا ټول ستا دلاسه دي .

بیا یې یو دوه ګامه وړاندې روان کلیوال، غنم رنګي ننګرهاري، ساده اکبر خان سر تر پښو له نظره په نرمۍ تېرکړ، له ځان سره یې وویل :

ــ دا هم قسمت شو؟

له اکبر خان سره د سلما ناڅاپي تلل د حاجي کورنۍ هم هېښه کړې وه او هم خپه. د عقیدې له خبرو او ناکرارۍ نه د هغې قهر ژلی او ماڼېجن حالت ښه ښکارېده. عقیدې ته د برېښنا له تېښتې د سلما تلل درونه ښکارېده، زرغونې او عقیدې په ګډه په دې ګروهمنې وې، چې دا ټول د برېښنا لمسون و. خو د سلطان او حاجي صیب ګروهې بېلې، بېلې وې؛ سلطان عقیده مور ګرمه بلله، چې سلما یې بې ځایه او بې وجې ځوروله، خو حاجي بیا سلطان پر دې خبرې پړ ګاڼه، چې له برېښنا سره یې څو، څو ځلې سلما ترټلې او بې ځایه وهلې وه. سلطان په دې خبره کې بیا هم عقیده مور ګرمه ګڼله، ګڼې عقیده وه چې دې یې د سلما وهلو او ټکولو ته هڅاوه .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلما د تېښتې پېښې د څو ورځو لپاره د حاجي کورنۍ له ځان سره بوخته وساتله او برېښنا يې ترې هېره کړه، خو د ورځو په تېرېدو ورو، ورو د سلما تېښتې خپل ارزښت له لاسه ورکړ او يو ځل بيا برېښنا راياده شوه. مګر د عقيدې مور له زړه نه دا نه وتل، چې دا دې د برېښنا لمسون نه و، سره له دې يې پر خپل قهر پرده واچوله او پټوله يې، نو ځکه خو يې بيا د ځان په سينګار ګوتې پورې کړې. عقيده مور چې لا ځوانه وه، لا ئې د شقيقيو وېښتان سپين شوې وو او نور سر يې تګ تور و، خو مخ يې د ځوانو ښځو په شان ښوی او ښکلی و، ځکه خو ډول و ډال ورسره ښه ايسېده. دا د هغې عدت و چې کله به يې غوښتل، په حاجي صيب کومه غټه خبره ومني، نو په سينګار او ډول ډال به يې لاس پورې کړ.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووم څپرکی

د نوي کال لسمه ورځ وه، چې يو ناڅاپه برېښنا له کوره بې له څرکه ووته، هغې هېڅا ته څه ونه ويل، په لاره کې يې زړه بې واره ټوپونه وهل، په منډو روانه وه، له دهمزنګه تر وزير اکبر خان مېنې پورې په پښو ډېره لار وه، هغه هم په منډو روانه وه. که څه هم پر لاره د تورو ډاډسنو د تېز برېښنده تګ له وجې ټکرونو او مرګ ژوبلو خطرونه ډېر وو او همداشان د امر بالمعروف د سرېو له خوا وهلو ټکولو ګواښونه خو ګرځي په ګرځي وو، مګر برېښنا پر سړک داسې روانه وه، لکه دا هر څه چې هېڅ وي. لنډو سړکونو ته ګرځېده، له ګرنديو قدمونو څخه يې ناکراره حالت او لېوالتيا اوچته ښکارېده، خو په دغو ګرنديو ګامونوکې يوې ورې هيلې هم کله، کله سا اخيسته. د برېښنا زړه ته هېڅ دا نه لوېده، چې ګنې څوک به د دې دا ننواتې ونه مني. هغې انګېرل چې دا خو د هغوی په ګټه هم ده، ځکه خو يې ګام پر ګام هيله ځواکمنېدله. د هغوی د ښکلي کور په ليدو يې زړه په درزا پيل وکړ؛ لړه ټکنۍ غونډې شوه، شېبه يې قدم هم نه شو اخيستی، خو بيا يې هم سل زړونه يو کړل او د کور د دروازې دننه يې قدم کېښود. همدا چې د هغوی کور ته ننوته، ټول هېښ پېښ پاتې شول، يوه شېبه خو ټول داسې غلی وو، لکه په هېڅا کې چې سا نه وي. ټولو ورته په راوتلو ړدو سترګو کتل .

د حاجي صيب په سترګو کې يوې عجيبې خوښۍ څرک وواهه، خو د بنې له خطونوڅخه يې بې وسې اوچته ښکارېده. حاجي نو اوس د څو کالو وړاندې تکړه او ځواکمن حاجي نه و، د زړه ناروغۍ زښت ډېرکمزوری کړی و. دنګ او غبرګ حاجي اوس يو موټی شوی و .

عقيدې مور ته يې وکتل، د هغې له سترګو د پخوا په شان هماغه اور تويېده. د زرغونې په بڼه کې ډار او کرکه يو ځای نغښتې وه. زماني له خوښۍ نه پر خپلو لاړ بېزنو شونډو ژبه راتېروله، خو سلطان په ټولو کې غلی او ارام ښکارېده، هغه برېښنا ته په نرمۍ کتل، برېښنا له پخوا نه ډېره خواره ښکارېده؛ زړې جامې يې په تن او زړې ځادرې يې د سوالګرو په شان غټې، غټې سوري لرل. خو بڼې او ښکلې پژۍ يې د سلطان په سترګو کې خپله بې سارې ښکلا ساتلې وه. د هغې ښکلې د هوسۍ سترګې له پخوا نه ښکلې شوې وې او سلطان د دې وجه دا وګڼله، چې کله ښکلا وير ځپلې شي، نو بيا خو ترې يو شهکار تابلو جوړ شي او هغه ته برېښنا هم د پنځ يو بې سارې ښکلی تابلو ښکاره شوه؛ ملا يې له پخوا ډېره نرۍ او ماتېدونکې شوې وه، نرۍ سپينه د عاجو غاړه يې لا نوره هم هسکه شوې وه، خو هغه ګلابي شونډې يې چې د سليمان له مرګه وروسته يې د سلطان ټول فکر و ذکر ځانته اړولی و، اوس نو ګلابي او تازه نه وې، تکې زېړې وې، داسې زيړې لکه په څو تېرومياشتو کې ورته ځاځکې وينه نه وي رسېدلې. خولا هم زړه راښکونکې وې او پر ډېرو زړو نوې لا د لمبو ګډولو پوره ځواک درلود .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان هڅه کوله چې د بربښنا غوځ لاس ووینې، خو بربښنا هغه د خپلې زړې ځادرۍ لاندې ښه پټ کړی و. حاجي ورته د کېناستو وویل، خو بربښنا نه کېناسته، عقیدې ته یې مخ کړ، په کرارۍ او ننواتو یې وویل :

ـ ما ویل که چېرې...

زر غلې شوه، ټول ورسره غلي وو، یو ځل یې بیا ټولو ته په ډار، ډار وکتل:

ـ ما ویل که زه چېرې دلته... ما ویل که چېرې زه دلته راشم نو...

په دې خبره ټول هېښ شول، ټولو یو بل ته وکتل، خو په دې منځ کې عقیده له قهره له ځایه وارغوچېده، په لوړ قهر ژلي غږ یې په داسې حال کې چې د وجود له ښوربدو سره یې په غاړه او غوږونو کې د سرو زرو غاړکۍ او غوږ والي هم ورسره ښوریېدې وویل:

ـ هغه وخت چې د بیې وې، لکه شینګړۍ وتښتېدې، اوس چې دې هغه مونجړا پلار نه شي ساتلی او تم مرداره لته شوې، راځې. خوار کۍ خدای پوهېږي، چې طالبانو به دربانديې څه، څه کړي وي .

بربښنا عقیدې مور ته په هېښتیا کتل، په خوله کې یې ژبه وچه شوه، عقیدې مور خپلو خبرو ته نوې کړۍ ورواچولې :

ـ زه د زندانونو له حال نه ښه خبره یم، یوه ښځه هم ولاکه ترې روغه راووځي، ته نو وایې چې ته به ورته داسې سره او سپینه ناسته وې او هغوی به درته کتل، خدای پوهېږي چې څه به یې دربانديې تېر کړې وي .

حاجي پر خپلې ښځې وقهرېده:

ـ جلۍ دا څه بد وایې، دا خو ستا اینړور ده، د دې کور عزت دی، ته ولې په داسې عمر لېونۍ شوې یې؟

ـدا عزت دې د ټول کور سر خوري، دا نوڅه عزت دی، اوس چې یې پلار ورته ډوډۍ نه شي اچولی، راغلې چې ستاسې کور ته راځم .

په تندۍ یې بربښنا ته وکتل :

ـ ته دې کور ته یو قدم هم نه شې اخیستی، ښه دې غوږونه خلاص که، دا خوبونه دې نور نو اوبو ته ووایه !

ټول له هېښتیا نه هېښ پېښ شول، زرغونې له عقیدې سره د هوا! سر وخوځاوه، سلطان بې غږ و غوږه ناست و، حاجي ځادر وڅانډه له ځایه پاڅېد او له کوټې نه ووت. زماني څه ویلو ته خوله پرانیستله، خو عقیدې ورته پر مخ ځپېړه ورکړه او په قهر یې ورته وویل :

ـ ته لیونی په څه پوهېږې چې زه دا هر څه ستا دپاره کوم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برېښنا لړه تر شا شوه، همدا چې په خپلو زړو بوټونو کې يې پښې ننه ايستې، د عقيدې پر خوا يې لاړې تو کړې او په قهر ژلې ژبه يې وويل :

ــ اوس نو تم په ما خبرې کوې، هغه د پرچميانو او شورويانوغويمنډ دې لکه چې هېر شوي .

له دې سره په منډه وخوځېده او پرته له دې چې تر شا وګوري، په لوړ غږ يې وويل:

ــ زه سبا قاضي ته حاضرېږم او همداسې په چټکو ګامونو له کوره ووته. د موټر پيسې ورسره نه وې، په پښو وخوځېده. په ځغاسته روانه وه، له پښو سره يې اوښکو هم منډې وهلې. پر ژبه يې کله، کله ځانته يوه، يوه کنځله هم راتله، پر ځان قهرژلې وه، داسې لکه دا ټوله ګناه په دې کې وي ،کور ته په رسېدو سمدلاسه د خپلې هندارې په يوې ورې ټوټې پسې، چې تل به يې د څرک تر بالښت لاندې کېښوده، په لټه کې شوه. همدا چې هينداره يې ومونده، راوايې خيسته، له کوټې نه ووته، يوه شېبه يې د چوترې له پاسه هيندارې ته کتل، له خپلې څېرې يې کرکه وشوه. ناڅاپه يې هينداره پر ځمکې وويشته او له ځان سره يې په قهر وويل :

ــ لعنت دې پر دې څېرې وي، چې خدای ما ته راکړې ده .

بيا يې د هنيدارې ماتو ټوټو ته وکتل، د هيندارې په ټوټو کې يې خپل مخ وليد او له دې سره يې قهر نور هم ډېر شو. له ځايه په چټکۍ جګه شوه او مخ پر وچې منې يې ور منډه کړه؛ له منې يې غېږه تاو کړه، د وچې منې د ماتولو هڅه يې وکړه، د منې تنه کره وړه شوه، خو ماته يې نه شوه کړای، لکه د برېښنا زړه چې پرې يخ شوي نه وي، داسې يې زور پرې زيات کړ، د منې خواره او وچه تنه، چې له بېخه هسې هم چينجو سکينه کړې وه، د برېښنا په زور راماته شوه او چينجو وهلې رېښې يې د نرمې مځکې له غېږې راووتې .

د ونې راماتېدو برېښنا ته خوند ورکړ، شېبه يې ورته په مزه، مزه کتل، خو قهر يې پرې لږ نه شو، د لېونو په شان يې شا و خوا وکتل، په ټول انګړ کې پرته د هغه درې مياشتنې چور ګوړی، چې همدا څو ورځې دمخه يې څرک ته اخيستی و، د هغه له مرغانچې پرته په انګړ کې يې نور څه تر سترګو نه شوه .

په رښتيا هم په انګړ کې وچکالي ګډه وه؛ يو شين بوټی هم په انګړ کې نه ښکارېده. که څه هم ځا له اوبو ډکه وه او د اوبو ښه پرېماني وه، خو د انګړ درېيو پلونو ته لوړو درې پوړېزو خاورينو کورنو د لمر وړانګې راايسارولې، ځکه خو په دغه وړوکی انګړ کې، هغه د چا خبره اغزی هم نه شين کېده .

د انګړ لمر پرېواته ته جوړې ورې مرغانچې کې وړوکی درې مياشتنی چرګوړی هم دا دی سيوری ځپلی ښکارېده، د هغه خوار غاړه له پخوا نه نری شوې وه او وزرونه يې ورو، ورو راځوړندېدل، چې يوه دانه به يې خولې ته کړه، نو بس د هغې تېرولو لپاره به يې پوره ګړۍ صبر کاوه. برېښنا چې وروکتل، نو خوارکی چرګوړی سر په خپلو ځوړندو وزرونو کې ننه ايستی و او په رڼا ورځ ويده ښکارېده، خو د دې عجيبه کرکه ترې وشوه، ورمنډه يې کړه، د مرغانچې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له وړې دروازې نه يې لاس وردننه کړ، خوارکی وزر ځوړندی چرګوړی يې په مرغانچه کې راونيو او همالته يې په نوکارو ترې سر غوڅ کړ. بيا يې بېرته مرغانچې ته ورګوزار کړ، خپله يې د شېنکو په ننداره شوه. د چرګوړې له هرې شېنکې سره يې د قهر کچه ورو، ورو راټيټېده. همدا چې د چرګوړې شېنکې ورو او لږې شوې، نو د دې سترګې هم درنې شوې، مخ پر کوټې وخوځېده او پرته له دې چې د کوټې تيټې او رسۍ ته ناست زلمی، ګلالۍ سراج او امنې ته وګوري، پر نيولۍ اوږده وغزېده او شېبه وروسته يې خوب د سترو ليمو مېلمه شو. په همدې شېبه کې سراج له کړکۍ نه، چې تر اوسه له هغې نه د دې ننداره کوله، دې له مخ راواړاوه، خو په کرارۍ يې داسې چې يوازې يې امنه واوري وويل:

ــ ځوک ونه وينم چې برېښنا ته يوه خبره هم وکړي، هغه چې هر څه کوي خوښه ئې .

بيا په وېر ژلې او ماېڼجه بڼه له ځايه پاڅېد او د برېښنا سر ته په کرارۍ کېناست. امنې ته يې وکتل، د هغې سترګې اوښلنې وې، ده ورو وويل:

ــ ښځې دعا ورته کوه که نه... که سبا روغه جګه شوه...

سبا چې برېښنا له خوبه پاڅېده، د منې د ونې په ليدو هېښه پاتې شوه، د منې ډنګروکي سيوري وهلې ونه د څا تر غاړې له بېخه رالوېدلې وه او چينجو وهلې تورې لنډې، لنډې خوسا شوې ملې يې دې ته هېښوونکې وې. کله چې ګلالۍ ورته د چرګوړي وويل، نو لا له قهر سره او شنه شوه، هغې ګومان کاوه چې دا کار چا په غوښتې کړی، خو چې زلمي ورته ټوله کيسه وکړه، ښه شېبه خو يې باور نه کاوه، خو چې باور يې راغی، نو ځان ته هېښه وه، ګومان يې وکړ ښايي لېونۍ شوې به وي او يا به لېونۍ کېږي. سره له دې هم د هغې په دې خبره هېڅ باور نه راته، چې دې دې منه له بېخه ايستلې وي او يا دې يې د چرګوړي سر ورغوڅ کړی وي. په ذهن کې يې د دې پېښې يوه کليمه هم نه موندله، ځکه خو يې نو دا د زلمي او ګلالۍ ملنډې وګڼلې. برېښنا همداسې د سر غوڅې چرګوړې سر ته ولاړه وه، هغې په ناباورۍ چرګوړي ته کتل، دغه چرګوړي ته يې څومره هيلې درلودې، چې دا به غټ شي، پټکه به شي، هګۍ به واچوي او دا به يې ځرک ته کله، کله پخوي. بيا به يې چرګوړی وشي او داسې يو دوه افغانۍ به هم ترې ترلاسه شي. خو اوس چرګوړی سر غوڅی پروت و .

برېښنا په همدې فکرونو کې وه، چې سراج پرې غږکړ :

ــ لورې نن خو به محکمې ته ځې، نه چې بيا سړی درپسې راولېږي !

برېښنا د محکمې له نوم سره ډکه وخوړه، خو ژر يې ځان راغونډکړ، دا ځکه، هغې نه غوښتل چې پلار يې د دې په څېره کې بې وسي ووينې او يا داسې حس کړي، چې برېښنا له محکمې نه ډارېږي. د طالبانو څه عجيبې محکمې وې؛ نه سړي ليدلې او نه ترې خبرېدل، يوازې به يې شاهدان او مدعيان راوغوښتل. يوه مولوي به څه ترې پوښتل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاهدانو به د شاهدۍ مراسم پر ځای کړل او بیا به مولویان او قاضیان په یوه کوټه کې راټول شول او پرېکړه به یې وکړه .

قاضیانو برېښنا څو، څو ځله راوغوښته او هر ځل به یې ترې پوښتل چې: خپل زوی ته یې شیدې ورکړې او که نه؟

برېښنا به د هغوی د پوښتنو په وړاندې ځوابونه ویل، خو سبا یې بیا راوغوښته. د قاضیانو چلند ورسره نرم و، داسې ښکارېده، چې قاضیان د برېښنا خبرو ته غوږ ږدي. سلطان دوی هم څو، څو ځله شاهدان وړاندې کړل، شاهدانو به پر دې ټینګار کاوه، چې برېښنا خپل زوی ته شیدې نه دې ورکړې، قاضیان په عجیبې څلور لارې کې پاتې وو. شاهدانو چې به هر ځل نوې نوې راتلل، همدا به یې ویل چې: برېښنا د سلیمان له مرګه مخکې په خپل زوی خپلې شیدې اودرولې وې، هغه مهال څرک یو میاشتنی و او برېښنا د قسم په کولو همدا نارې وهلې، چې خپل زوی ته یې تر یونیم کلنۍ شیدې ورکړې دي. په دې منځ کې یې برېښنا عدلي معایناتو ته اړه کړه. د عدلي معایناتو د خبر په خبرېدو برېښنا یوې عجیبې خوښۍ پسې واخسیته؛ هغې او سراج په دې باور درلود، چې تر عدلي معایناتو وروسته به هر څه روښانه شي، اخر برېښنا خپل زوی څرک ته یونیم کال مکملې شیدې ورکړې دي. برېښنا څو، څو ځله سراج ته وریاده کړه :

ــ تازه منع کولم، وګوره رښتیا نه پټېږي.

هغې دا خبر خپلو ټولو دوستانو ته ورساوه، چې ګنې نور نو د عقیدې له شره خلاصېږي او زوی به هم دې ته پاتې وي، خو دوستانو ته یې دا ډېره عجیبه وه، چې د طالبانو قاضیانو د شاهدانو په خوله نه دې کړي او برېښنا د عدلي کتنې لپاره لېږي. هیچا ته دا خبره باور کړونې نه وه، اخر سلطان دوی خو پنځه، پنځه شاهدان وړاندې کول. په محکمه کې ډېر ملایان او مولویان هم په دې خبرې خواشیني وو، هغوی د دې مسئلې مسوول قاضي مولوي عبدالمجید کمونیست ګاڼه. ځینو خو یې په دې تور ناوه، چې ګنې له برېښنا ورته څه څڅېږي. که څه هم ټول د برېښنا د پلار په اقتصادي حالت خبر وو، ځکه خو ټولو داسې انګېرل، چې ګنې برېښنا د پیسو پر ځای د ځوانې مستۍ ور څڅوي. که څه هم دا خبرې مولوي عبدالمجید ته رسېدلې، خو هغه سر پرې نه ګراوه او په یوې نرۍ موسکا به یې وویل :

ــ پروا نه کوي، خو رښتیا باید معلوم سي، دا شاهدان کله، کله درواغ وایي او بل زه پکر کوم، چې دا سلطان دوی دا شاهدان په کوڅه کې پیداکوي، زما خو باور نه راځي، چې دونې خلکو دې دا ښځه په خپلو سترګو لیدلې وي .

دا نو د مولوي عبدالمجید حنفي ګروه وه، هغه پر دې کلک باور درلود، چې دا شاهدان رښتیا نه وایي، ځکه خو یې د عدلي معایناتو امر وکړ، مولوي عبدالمجیدد مصر په الازهر کې لوست کړی و، دغه زده کړی مولوي عجیبه شان پر برېښنا باور پیدا کړی و، هغه تر ورستي بریده هڅه کوله، چې برېښنا بې ګناه ووځي او څرک برېښنا ته پاتې شي، هغه سراج ته ډاډ ورکړ، چې دا سکالو به له امیرالمؤمنین سره هم که اړه شوه شریکه کړي. مولوي عبدالمجید حنفي به ټوله ورځ د کتابونو پاڼې اړولې او کرښې به یې په نښه کولې، د هغه د دفتر خادم په دې ورځو کې څو، څو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځله د هغه له کوټې نه سوړ شوې چاې، پرته له دې چې د مولوي شونډې هم ورورسېرې ورې وې. هغه به دومره د کتابونو ابو مسلم، بخاري او داسې نور و کتابونو په لوستلو کې ډوب و، چې کله، کله به ډوډۍ هم ترې هېره شوه او وږی به کور ته خوځېده، د هغه دغو هڅو د ډېرو هغو کسانو، چې پر ده يې شک درلود، د هغوی ګومان يې په باور بدل کړی و، خو مولوي عبدالمجيد حنفي په دې خبرو پسې نه ګرځېده، برېښنا يې په خپل امر سره عدلي کتنې ته ولېږله .

برېښنا د کتنې پر لور روانه وه، داسې هيلو او خوښيو راچاپېره کړې وه، چې د لارې په اوږدوالي هم ونه پوهېده، چې کور ته راستنه شوه. دومره خوښه وه چې په ځان هېڅ نه پوهېده. همدا چې کور ته ننوته، پرته له دې چې سراج او امنې ته وګوري، په ګړا، ګړا کوټې ته ننوته. پر ځرک، چې د ګلالۍ په غېږ کې پروت و، پرېوته او د هغه د مخ و لاسونو په ښکلولو يې لاس پورې کړ، خدازده چې څومره موده به يې ښکلاوه، بيا يې په غېږ کې راجګ کړ او په ګړا، ګړا له کوټې ووته. اوس نو له دباندې نه ځکه ډار نه و، چې اوری و او هوا هم ښه توده وه، نو د ځرک د سړو وهلو ډار نه و او که ساړه هم وای، نو اوس خو برېښنا له ډېرې خوښيه په سړو او تودو نه پوهېده .

برېښنا پر چوترې تاوه راتاوه شوه او بيا دچوترې پر يوې برخې کېناسته، هغه چې به ډېره خوښه وه، نو سمدلاسه به يې سندره پيل کړه، د هغې بس همدا يوه سندره زده وه:

اوګۍ جوړه که

زر شه و زرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لوه .

د هغې د خوښۍ سندره همدا وه او چې خپه به وه، نو که يې کومه سندره پر شونډو ځرخېده، هغه به يوازې سپينه سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې، ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه .

برېښنا به دا دواړې سندرې داسې په خواږه غږ ويلې، داسې به يې ژوند ورکاوه، لکه چې د هوګۍ جوړېدو ته د رښتيا هم همدومره لېواله وي، لکه چې تيارو ترې څوک لوټلې وي او دا يې له سپوږمۍ پته غواړي. د اوګۍ پر سندره به يې شونډو ته سا ورکړه او وبه يې خندولې. خو د سپوږمۍ سندرې به د اوښکو نيز پرانيست، لکه برېښنا چې ټول ژوند بس دغه دوه سندرې ويلې وي او ټول ژوند يې له همدغو دوو سندرو څخه جوړوي .

خو نن برېښنا خوښه وه، هغې په لوړ غږ د اوګۍ سندره ويله .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سراج او امني ورته د کوټې له کړکۍ نه کتل، دواړه هېښ پاتې وو، اخر برېښنا هېڅکله هم د مور و پلار تر مخې نه وه نځېدلې او نه يې د سندرو لپاره خپلې ګلابي شونډې پرانيستې وې. سره له دې چې د برېښنا پلار سراج سندرې او نڅا د نڅاګرو کړنه ګڼله او تل به يې دا کار غانده او ويل به يې چې دا عبسات دی، ژوند، ژوند دی هغه که ښه وي، که بد، په ګډا او سندرو نه ژوند رنګيني مومي او نه انسان اروايې کراري دا کار د بد سترګو خلکو دی .

برېښنا دا خبرې په وارو، وارو له پلاره اورېدلې وې، ځکه خو يې ګډا نه وه زده، نو يوازې يې لاسونه او پښې په مزه خوځولې. خو د هغې ننۍ ګډا او سندرو سراج ته عجيبه خوند ورکړ، يوې خوږې موسکا د هغه وچې شونډې په خوځښت راوستلې، نن ورته برېښنا بد سترګې ونه برېښېده، بلکې لا يې د هغې د خوږې سندرې په ستاينه خوله خلاصه کړه :

ـ جلۍ! دغه د خلکو د خولو په سندرو کې څه عجيبه ښکلا پرته ده، ته ګوره په څه ساده کليماتو يې څه ښه ښکلی انځور جوړکړی دی:

شين غمی پرې کېږده

مرغلرې ترې چاپيره کړه

زرشه وزرګره

شيرين يار به مې خدای راولي

پس له غنم لو

ـ دبرېښنا دا سندره ډېره خوښېږي، خدای زده چې دا جلۍ ولې بس دغه دوې سندرې وايي.

ـبله کومه سندره وايي؟

سپينې سپوږمۍ وايه اشنا به چېرته وينه

ګونګۍ شوې ولې

ګونګۍ شوې ولې نه وايې حالونه.

ماددې له خولې نه له هغه وخته، چې په سرو سپينو پوهېدلې ده، بله سندره نه ده اورېدلې، چې د دې جلۍ ولې يوازې همدا سندرې پر خوله راځي .

ـ ښايي د دې په خاطر چې برېښنا زما لور ده او زما په شان يې سندرې او ګډاوې نه خوښېږي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نا، داسې نه ده، ته ښځې نه يې پوه شوی، وګوره برېښنا خپله خوښي په دې سندرې ښکاره کوي او د غم سندره خو يې هغه بله ده. کله چې انسان په يو څه خپل احساسات ښکاره کوي، هغه ورته ارزښت لري او هغه ورته له هر څه ګران وي .

ـښځې دا خبره پرېږده، وګوره زمونږ برېښنا بيا د پېغلتوب د وخت په شان خوښه ده، ما ته خو دا خوب ښکاري .

امنې تر سترګو لاندې برېښنا ته وکتل او په کرارۍ يې وويل:

ـ خو زه ډارېږم.

سراج برېښنا نه مخ امنې ته واړاوه او په خندانه ژبه يې وويل:

ـ ښه ته هسې هم د ډار ګوډۍ يې، ووايه چې بيا دې په زړه کې څه ګرځېدلي؟

ـما ويل که دا دعوه زمونږ برېښنا ونه ګټي؟

سراج لږ په ورو قهر ژلي غږ وويل:

نه، داسې به ونه شي .

ـاو که داسې وشي، نو بيا؟

ـ ته څه وايې ته له دې ډارېږې چې څرک به.......

ـهو! خو څرک به واخلي که نه.

ـوادې يې خلي، نر يې کې، زر يې کې .

ـدا څه وايې، د برېښنا پلاره؟

ـرښتيا وايم، ته وګوره دغه څرک زمونږ برېښنا ته څه ورکړي، ته ورته وګوره د هغه ګل غونډې برېښنا نه د غارونو بګوه جوړه شوې، دا زوی نه دی، د خدای قهر دی، زه يې له لمسي بېزاره کړی يم، هغوی هسې ورته ګوري .

امنې په هېښتيا سراج ته کتل، بيا يې انګړ ته سترګې واړولې، له انګړ خو لا دمخه د برېښنا د مستې خندا غږ راته، خو چې دې وروکتل، نو هېښه پاتې شوه، دا ځکه برېښنا پر څلورو روانه وه او څرک يې پر ملا ناست و، د برېښنا د تورو لونګينو وېښتو اوږده کوڅۍ يې کلکه نيولې او برېښنا ته يې چو، چو ويل.

خو د برېښنا د مستې خندا ځپو د څرک د ټيټ غږ چو، چو له ځان سره لوټه .

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـدا دونه ډېر شاهدان او دا د عدلي معايناتو نتيجه لورې زه داسې فکرکوم، چې دا هر څه پيسو په چپه اړولي، که نه رښتيا خو داسې نه وه .

برېښنا ته يې وکتل، هغې خپل مخ نه و پټ کړی، ځکه خو يې په ښکلو سترګو کې هر څه ښکارېدل، سراج بيا وويل :

ــ دوی دا ام پلمه ونيوله، چې ګنې مونږ د هلک د لويولو پيسې نه لرو، اوس نو غريبې هم فيصلې بدلوي، که نه نوره څه خبره پاتې نه وه. تر سترګو لاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه هماغسې په لوڅ مخ غلې روانه وه، ان د سترګو د نظر ټکی يې هم نه ښکارېده، د دې لپاره چې هغه پر خبرو راولي، سراج بياوويل:

ـزويه! ته ځوانه يې، لا ډېره ځوانه او بل که اولاد څونه لرې وي، څونه يو بل ونه پېژني، يو بل ونه ويني، د دوی تر منځ دارښته نه تماميږي. زويه دا رشته پرته له خدايه هېڅ قدرت هم نه شي شلولی .

سراج دا وويل، بيا يې ورإندې وکتل. سلطان او حاجي يو بل سره څنګ پر څنګ روان وو، عقيده له ماشومه سره لږه ترشا روانه وه، چې کله، کله به يې تر شا هم نيم د ملنډو او غروره ډک نظر واچاوه، تر شا يې وکتل، هېڅوک نه و، دهلېز تياره او تش و، بيا يې برېښنا ته وکتل، برېښنا غلې وه، هماغه شان غلې وه. هغې سيده کتل، خو بانه يې نه خوځېدل، سراج بيا وغوښتل چې هغه پر خبرو راولي :

ــ رښتيا زويه! مونږ دونه پيسې کله لرو، چې څرک په ناز و نعمت کې لوی کوو، څه ښه وشو، چې خپل لمسی يې واخيست .

سراج د محکمې تر فيصلې وروسته چې د برېښنا په حق کې يې وکړ، خپل زړه او اوږې يې سپکې احساسولې. که څه هم برېښنا په محکمه کې څرک ته د شيدو په نه ورکولو تورنه شوه او دا خبره عدليې معايناتو هم تائيد کړې وه. برېښنا په دې تور چې د غريب لور ده او څرک په مړه خېټه نه شي ساتلای، له څرک محرومه شوې وه، خو بيا هم سراج خوښ و، هغه څو، څو ځله په زړه کې وويل :

ابې مړه شوه، تبه يې وشکېده .

تر سترګولاندې يې برېښنا ته وکتل، هغه داسې غلې وه، لکه هېڅ هم نه وي پېښ شوي. سراج لږ خوښ غوندې شو، له ځان سره يې وويل :

ــ اوس به نو هم ايله د برېښنا په کولموکې اوبه تودې شي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریښنا ورو قدمونه تېزکړل، همدا چي له محکمې راوتله، نو له ټولو دمخه سړک ته ورسېده، تر شا يې وکتل، سراج په خپل مينه ناک نظر ونازوله . دې ترې په کراری مخ واړاوه، بيا يې تر هوايي ډګره پر غزيدلې سړک د نظر نيلی وځغلاوه، پر دغه سړک موټران داسې په منډو وو، هغه د چا خبره لکه اوګره چې سرېږي .

د ځغلنده موټرانوپه مخ کې يوې تورې ډاډسنې د لېونو تګ درلود، هغه له ټولو تېزه وه، بريښنا قدمونه ګړندي کړل،اوس نو ترې څرک او عقيده هم تر شا پاتې وو ، څرک ته يې په يوه ناڅرګند نظر وکتل، لکه يوه بېګانه ته چې ګوري، خود دغو مړو نظرونو تر شا څه شور ماشور پروت و او د دغو بېګانه نظرونو ذهن زړه کومې پرېکړې ته چمتوالی کاوه، په دې نو هېڅوک نه پوهېدل، اخر هغه غلې وه، بې احساسه ښکارېده، لکه هېڅ چې هم ورڅخه نه وي اخيستل شوي، هېڅ او هېڅ نه وي شوې. ماشوم مور ته د ورتلو په هڅه ځان مخ خوا ته ورکش کړ، خو د عقيدې څواکمنو منګولو له يوه قدم ډېر پرېنښود، لکه د مور په ليدو چې د ماشوم زړه ډاډه شوی وي، داسې غلی شو.

بريښنا له څرکه په نرمۍ مخ واړاوه، بيا يې د سړک پر اوږدوالي نظر ښخ کړ، له ليرې څو ډاډسنې په منډه راروانې وې، بريښنا قدمونه چټک کړل، د سړک منځ ته يې وځغاستل، په همدې شېبه کې ډاډسنه د سترې محکمې له مخې په تيزۍ تېره شوه، د ډاډسنې له تېروېدو نه به شېبه نه وه تېره، چې د سړک پر مخ د وينو سرو ليکو د سراج پر سترګو تورې پردې راخورې کړې او له دې سره يوه وژونکې چوپتيا د څو شېبو لپاره راخوره شوه، په دې چوپتيا کې يوازېنی غږ، چې ډېر محسوس و، هغه دا وه چې عقيدې ورو د څرک لاس خوشې کړ او دا وړوکی غږ، دا هغه غږ و چې ټولو واورېد، خو له دې غږ سره سلطان عقيدې ته مخ راواړاوه او تر ژبې لاندې يې وويل :

_مورا! همدا دې غوښتل؟

حاجي په ټيټ غږ ورسره غبرګه کړه:

پام دې وي چې زرغونه هم ورسره وه.

بيا يې څرک ته وکتل، چې له ټولو نه جلا د سړک پر غاړه ولاړ و، اوس يې نو لاس عقيدې نه و نيولی او اوس يې يوه د لاس پسې شا و خوا کتل، هغه به کله شا او کله مخې ته وکتل، ګوندې خپله خواره او ډنګروکې مور بيا مومي.

۱۳۸۱\لیندۍ ۱۱

کابل ځلورم مکروريان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library